

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MAJ 2011

Liiahona

Generalkonferenstal

Kyrkans välfärdsprogram 75 år

Tre nya tempel tillkännagivna

MED TILLSTÅND AV CHURCH HISTORY MUSEUM

Det jag har, det ger jag dig, av Walter Rane

"... en man som hade varit lam från födelsen ... varje dag satte man honom vid ... templet ...

När han nu såg att Petrus och Johannes skulle gå in i templet, bad han om en gåva ...

Men Petrus sade: 'Silver och guld har jag inte, men vad jag har, det ger jag dig:

I Jesu Kristi, nasaréns, namn: stig upp och gå!'

Och han tog honom i högra handen och reste honom upp.

Genast fick mannen styrka i fötter och vrister" (Apg 3:2-3, 6-7).

- 2 Översikt över den 181:a årliga generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Dags för konferens igen
Thomas S. Monson
- 6 Sabbaten och sakramentet
L. Tom Perry
- 10 Bli som ett litet barn
Jean A. Stevens
- 13 Kristi efterföljare
Walter F. González
- 15 Försoningen täcker all smärta
Kent F. Richards
- 18 Sista dagars heliga kvinnor är otroliga!
Quentin L. Cook
- 22 Tillfällen att göra gott
Henry B. Eyring

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 26 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Dieter F. Uchtdorf
- 28 Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2010
Robert W. Cantwell
- 29 Statistisk rapport för år 2010
Brook P. Hales
- 30 Vägleda av den Helige Anden
Boyd K. Packer
- 34 Se framtiden an med tro
Russell M. Nelson
- 37 Skapa ett hem där Kristus är medelpunkten
Äldste Richard J. Maynes
- 40 Vittnesbörd
Cecil O. Samuelson Jr.
- 42 Att ha en önskan
Dallin H. Oaks
- 46 Finn glädje genom kärleksfullt tjänande
M. Russell Ballard

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 49 Förbered världen för Herrens andra ankomst
Neil L. Andersen
- 53 Hopp
Steven E. Snow
- 55 Aronska prästadömet heliga nycklar
Larry M. Gibson

- 58 Dina möjligheter och dina förmåner
Dieter F. Uchtdorf

- 62 Lär dig mer om prästadömet
Henry B. Eyring

- 66 Prästadömet kraft
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 70 Att stå på vägen till Damaskus och vänta
Dieter F. Uchtdorf

- 78 En överväldigande seger genom honom som har älskat oss
Paul V. Johnson

- 81 Välfärdens helgande arbete
H. David Burton

- 84 Lärjungeskapets innersta natur
Silvia H. Allred

- 87 Uppenbarelsens ande
David A. Bednar

- 90 Det heliga templet — en ledstjärna för världen
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 94 Ätenskapets eviga välsignelser
Richard G. Scott

- 97 "Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag"
D. Todd Christofferson

- 101 Herrens rikaste välsignelser
Carl B. Pratt

- 103 Vad slags män och kvinnor bör ni vara?
Lynn G. Robbins

- 106 Kallade till att vara heliga
Benjamin De Hoyos

- 108 Försoningens under
C. Scott Grow

- 111 Ett baner för hednafolken
Jeffrey R. Holland

- 114 När vi nu skiljs åt
Thomas S. Monson

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE

- 115 Jag tror på att vara ärlig och sann
Ann M. Dibb

- 118 "Vänlighet börjar inom mig"
Mary N. Cook

- 121 Dygdens väktare
Elaine S. Dalton

- 125 Ett levande vittnesbörd
Henry B. Eyring

- 72 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

- 129 Register över konferensberättelser

- 130 De talade till oss: Gör konferensen till en del av ditt liv

- 132 Biorganisationernas generalpresidentskap

- 132 Lärdomar för vår tid

- 133 Kyrkonytt

Översikt över den 181:a årliga generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION, 2 APRIL 2011

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Allan F. Packer.
Avslutningsbön: Dale G. Renlund. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare; Clay Christiansen organist: "O fröjda dig, du jord" *Psalmer*, nr 37; "Åra ske Gud i höjd", *Psalmer*, nr 43; "Kom lyssna till profetens röst", *Lilla Stjärnan*, okt 2000, s. 7, arr. Murphy, opublicerat; "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83; "I Know That My Savior Loves Me", Creamer/Bell, arr. Murphy, opublicerat; "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4, arr. Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION, 2 APRIL 2011

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Kevin W. Pearson.
Avslutningsbön: Michael T. Ringwood. Sång av en kombinerad kör från Brigham Young-universitetet-Idaho; Eda Ashby och Randall Kempton körledare; Bonnie Goodliffe organist: "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38, arr. Ashby, opublicerat; "O visdom stor, o kärleks nåd", *Psalmer*, nr 124; "Press Forward, Saints", *Hymns*, nr 81; "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr 41, arr. Kempton, opublicerat.

PRÄSTADÖMETS SESSION, LÖRDAG KVÄLL, 2 APRIL 2011

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Rafael E. Pino.
Avslutningsbön: Joseph W. Sitati. Sång av en prästadömskör från instituten i Ogden och Logan i Utah; Jerald F. Simon, J. Nyles Salmond och Alan T. Saunders körledare; Andrew Unsworth organist: "See the Mighty Priesthood Gathered", *Hymns*, nr 325; "Jesus, min Frälsare", *Psalmer*, nr 64, arr. Unsworth, opublicerat; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "Herrens folk sig skall förena" *Psalmer*, nr 23, arr. Durham, pub. Jackman.

SÖNDAGENS MORGONSESSION, 3 APRIL 2011

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Gary E. Stevenson.
Avslutningsbön: Tad R. Callister. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg körledare; Richard Elliott och Andrew Unsworth organister: "O du salighetens klippa", *Psalmer*, nr 151; "Sabbath Day", *Hymns*, nr 148; "Folk och nationer, hör himlens röst", *Psalmer*, nr 181, arr. Wilberg, opublicerat; "Låt oss sträva fram" *Psalmer*, nr 166; "Har jag gjort något gott", *Sånger*; [1956], nr 158, arr. Zabriskie, pub. Plum; "Den himmelska elden", *Psalmer*, nr 2, arr. Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION, 3 APRIL 2011

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: José A. Teixeira.
Avslutningsbön: Kent D. Watson. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare; Linda Margetts och Bonnie Goodliffe organister: "I Saw a Mighty Angel Fly", *Hymns*, nr 15, arr. Wilberg, opublicerat; "Jag vill gärna likna Jesus" *Barnens sångbok*, s. 40-41, arr. Bradford, pub. Nature Sings; "Kom, Guds barn, från land och stad" *Psalmer*, nr 28; "Mer helighet giv mig", *Psalmer*, nr 77, arr. Staheli, pub. Jackman.

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE, LÖRDAG KVÄLL, 26 MARS 2011

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Elaine S. Dalton.
Inledningsbön: Emily Lewis.
Avslutningsbön: Bethany Wright. Sång av

en kör av unga kvinnor från stavar i Salt Lake City-området; Merrilee Webb körledare; Linda Margetts och Bonnie Goodliffe organister: "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4; "Guardians of Virtue", *Strength of Youth Media 2011: We Believe*, opublicerat (cello: Jessica Hunt); "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83, arr. Lyon, pub. Jackman (harpa: Hannah Cope); "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38, arr. Wilberg, opublicerat.

KONFERENSTAL FINNS TILLGÄNGLIGA

För att få tillgång till generalkonferenstal på många språk går du till conference.lds.org. Välj sedan ett språk. Ljudinspelningar finns i allmänhet på distributionscentren inom två månader efter konferensen.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

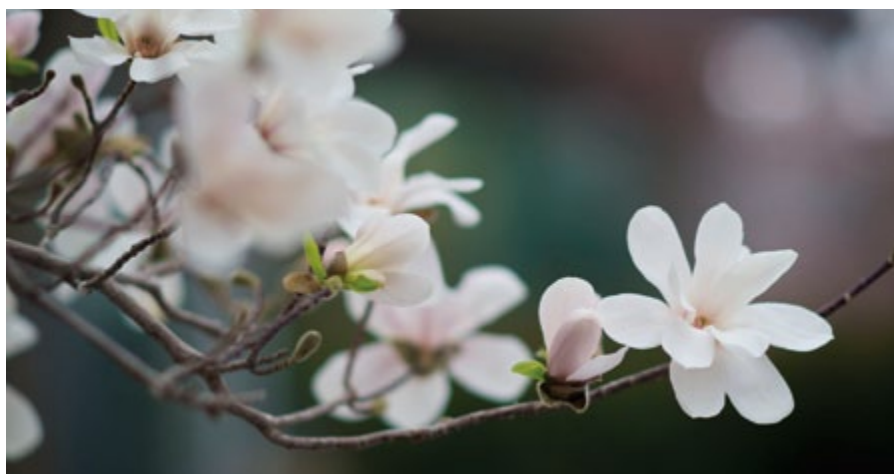
Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Foto Weston Colton. Baksidan: Foto Les Nilsson.

KONFERENSFOTON

Bilderna från generalkonferensen i Salt Lake City är tagna av Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen och Derek Israelsen; i Argentina av Marcelino Tossen; i Brasilien av Laurení Fochetto, Ana Claudia Souza de Oliveira och Veruska Oliveira; i Ecuador av Alex Romney; i Tyskland av Mirko Kube; i Jamaica av Alexia Pommells; i Mexiko av Ericka González Lage; i Filippinerna av Wilmore La Torre; i Portugal av Juliana Oliveira; i Rumänien av Matei Florin; i Slovenien av Ivan Majc; i Sydafrika av Kevin Cooney; i Ukraina av Marina Lukach; i Maryland, USA av Sasha Rose och i Zambia av Tawanda Maruza.

**MAJ 2011 ÄRGÅNG 135 NUMMER 5
LIAHONA 09685 180**

Internationell officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Paul B. Pieper

Rådgivande: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.,
Yoshihiko Kikuchi

Verkställande direktör: David L. Frischknecht
Planerings- och redigeringschef: Vincent A. Vaughn
Grafisk chef: Allan R. Loyborg

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Jenifer L. Greenwood,
Adam C. Olson

Medredaktör: Ryan Carr

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: David A. Edwards, Matthew D. Flitton,
LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J.
Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Seniorformgivare: C. Kimall Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Design- och produktionspersonal: Collette Nebeker Aune,
Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Gene
Christiansen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och
Kanada, kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller
församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.
Telefonnummer: 08-500 655 20. Priset för en
hjälprensprenumeration är SEK 80:00 (inkl moms och porto) och
betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

**Skicka manuskript och förfrågningar till Liahona, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
eller via e-post: liahona@ldschurch.org.**

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska,
fijianska, finska, franska, grekiska, holländska, isländska,
indonesiska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska,
marshallesiska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska,
tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska,
ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50
E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2011 Vol. 135 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish
(ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change
of address. Include address label from a recent issue; old and
new address *must* be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

**TALARE I ALFABETISK
ORDNING**

Allred, Silvia H., 84
Andersen, Neil L., 49
Ballard, M. Russell, 46
Bednar, David A., 87
Burton, H. David, 81
Christofferson, D. Todd, 97
Cook, Mary N., 118
Cook, Quentin L., 18
Dalton, Elaine S., 121
De Hoyos, Benjamín, 106
Dibb, Ann M., 115
Eyring, Henry B., 22, 62,
125
Gibson, Larry M., 55
González, Walter F., 13
Grow, C. Scott, 108
Holland, Jeffrey R., 111
Johnson, Paul V., 78
Maynes, Richard J., 37
Monson, Thomas S., 4, 66,
90, 114
Nelson, Russell M., 34
Oaks, Dallin H., 42
Packer, Boyd K., 30
Perry, L. Tom, 6
Pratt, Carl B., 101
Richards, Kent F., 15
Robbins, Lynn G., 103
Samuelson, Cecil O., Jr, 40
Scott, Richard G., 94
Snow, Steven E., 53
Stevens, Jean A., 10
Uchtdorf, Dieter F., 26,
58, 70

ÄMNESREGISTER

Arbete, 84
Aronska prästadsömet, 55
Barn, 10, 37, 103
Bön, 125
Dygd, 115, 121
Familjen, 10, 18, 37, 90, 94
Förberedelse, 49
Förbund, 13, 90, 94, 115
Fördöme, 10, 121, 125
Försoningen, 15, 40, 53,
106, 108, 114
Föräldraskap, 37, 94, 103
Generalkonferensen, 111,
114
Handlingsfrihet, 42
Heliga, 106
Helige Anden, den, 30, 40,
58, 70, 87, 111
Hjälpföreningen, 84
Hopp, 53
Humanitär hjälp, 4
Jesus Kristus, 6, 13, 15, 30,
78, 103, 108, 114
Kristi andra ankomst, 49
Kristlig kärlek, 46, 53, 81
Kvinnor, 18
Kärlek, 13, 22, 46, 62, 84,
94
Ledarskap, 55, 62
Ljus, 87
Lydnad, 10, 34, 40, 87, 97,
101, 103, 125
Lärjungeskap, 13, 84, 111
Missionsarbete, 4, 46, 49
Moderskap, 18
Motgångar, 15, 34, 78, 106
Norner, 111

Nya testamentet, 6
Oberoende, 22, 81, 84
Offer, 90
Omvändelse, 40, 97, 108
Pionjärer, 53
Plikt, 55, 62
Prioriteringar, 42
Profeter, 111
Prästadsömet, 30, 49, 58,
62, 66
Påsk, 114
Rådsmöten, 18
Sabbaten, 6
Sakramentet, 6
Sanning, 40, 121
Skilsmässa, 66
Skrifterna, 30
Tempel, 4, 90, 115
Tillbedjan, 6
Tillrättavinsning, 97
Tionde, 10, 34, 101
Tjänande, 22, 46, 55, 58, 70,
81, 84, 118
Tro, 18, 34, 42, 53, 70, 78,
87, 101, 106, 125
Tålmod, 15, 78
Undervisning, 37
Uppenbarelse, 30, 87
Vittnesbörd, 40, 66, 125
Välfärdsprogrammet, 22,
81, 84
Välsignelser, 34, 78, 101
Välvilja, 118
Vänlighet, 118
Äktenskap, 42, 66, 94
Ärlighet, 121
Ödmjukhet, 10, 15
Önskingar, 42

President Thomas S. Monson

Dags för konferens igen

Tack för er tro och hängivenhet mot evangeliet, för den kärlek och omsorg som ni visar varandra och för det tjänande ni utför.

När ritningarna var klara för den här byggnaden trodde vi att vi aldrig skulle lyckas fylla den. Men se på den nu!

Mina älskade bröder och systrar, det är så gott att återigen vara tillsammans med er när vi inleder den 181:a årliga generalkonferensen för Jesu Kristi kyrka av Sista Dagens Heliga.

De senaste sex månaderna har rusat förbi medan jag varit upptagen med många ansvar. En av de stora välsignelserna under den tiden var att återinviga det vackra templet i Laie på Hawaii, som undergått genomgripande reoveringar under nästan två år. Jag hade sällskap av president Henry B. Eyring med hustru, äldste

Quentin L. Cook med hustru och äldste William R. Walker med hustru. Under kvällen före återinvigningen i november såg vi hur Cannon Activities Center på BYU-Hawaiis skolområde fylldes av 2 000 ungdomar från tempeldistriktet som uppträdde för oss. Programmet hette "Samlingsplatsen" och återgav kreativt och

mästerligt viktiga händelser i kyrkans lokala historia och templets historia. Vilken underbar kväll det var!

Följande dag blev en andlig fest när templet återinvigdes under tre sessioner. Herrens Ande var med oss i rikt mått.

Vi fortsätter att bygga tempel. Jag har glädjen att idag tillkännage tre nya

platser där mark köps in och där tempel kommer att byggas under kommande månader och år: Fort Collins i Colorado, USA; Meridian i Idaho, USA och Winnipeg i Manitoba, Kanada. Våra medlemmar i de områdena kommer att välsignas av sina nya tempel.

Varje år utförs miljontals förrättningar i tempen. Må vi fortsätta att

trofast utföra dem, inte bara för egen del utan också för våra döda och kära anförvanter som inte kan göra det själva.

Kyrkan fortsätter att ge humanitär hjälp vid katastrofer. Just nu hyser vi stor medkänsla för och ger hjälp till Japan efter den ödeläggande jordbävningen och tsunamin och

de resulterande problemen med kärnkraftsverken. Vi har distribuerat över 70 ton förnödenheter, inklusive livsmedel, vatten, filter, sängkläder, hygienartiklar, kläder och bränsle. Våra ensamstående unga vuxna har gett av sin tid för att försöka hitta saknade medlemmar via internet, sociala nätverk och andra moderna kommunikationsmedel. Medlemmar använder scootrar som kyrkan skaffat fram för att leverera bistånd till områden som är svåra att nå med bil. Flera stavar och församlingar i Tokyo, Nagoya och Osaka anordnar serviceprojekt för att göra i ordning hygienpaket och rengöringspaket. Hittills har över 40 000 timmars arbete skänkts av över 4 000 volontärer. Vårt bistånd fortsätter i Japan och i andra områden där det finns behov.

Mina bröder och systrar, jag tackar er för er tro och hängivenhet mot evangeliet, för den kärlek och omsorg som ni visar varandra och för det tjänande ni utför i församlingar och grenar, stavar och distrikt. Jag tackar er också för att ni troget betalar tionde och fasteoffer och generöst ger till andra fonder i kyrkan.

I slutet av 2010 hade vi 52 225 missionärer som verkade i 340 missioner över hela världen. Missionsverksamheten är kyrkans livsblod. Får jag föreslå att ni om ni har möjlighet överväger att bidra till kyrkans allmänna missionärsfond.

Nu, bröder och systrar, är vi angelägna om att få lyssna till de tal som ska hållas idag och imorgon. De som ska tala till oss har sökt himlens hjälp och vägledning när de förberett sina budskap. Må vi fyllas med Herrens Ande och bli upplyfta och inspirerade när vi lyssnar och lär, är min bön. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste L. Tom Perry
i de tolv apostlarnas kворum

Sabbaten och sakramentet

Låt er familj fyllas med kärlek när ni helgar sabbaten hela dagen och upplever dess andliga välsignelser under hela veckan.

Mina bröder och systrar, vi har samlats runt om i världen den här morgonen för att lyssna till profetens röst. Jag vittnar om att rösten vi just lyssnat på tillhör Guds levande profet på jorden idag, president Thomas S. Monson. Vilken välsignelse det är för oss att ha hans lärdomar och föredöme!

I år har vi alla möjligheten att studera profeternas ord i Nya testamentet i söndagsskolan. Medan Gamla testamentet handlar om profeter och ett folk, är Nya testamentet inriktat på livet och inflytandet av den ende som kom till jorden med dubbelt medborgarskap i himlen och på jorden — vår Frälsare och Återlösare Jesus Kristus.

Dagens värld är så genomsyrad av mänskliga lärdomar att det är lätt att glömma bort och tappa tron på den ytterst viktiga berättelsen om Frälsarens liv och verksamhet — Nya testamentet. Den heliga boken är central i all skriftlig historia, liksom Frälsaren själv bör vara det centrala i vårt liv. Vi måste bestämma oss för att studera den och skatta den högt!

Det finns oskattbara visdomspärlor att hitta när vi studerar Nya

testamentet. Det är alltid ett nöje för mig att läsa om Paulus resor när han organiserade Frälsarens kyrka, särskilt de lärdomar han gav till Timoteus. I fjärde kapitlet i Paulus brev till Timoteus läser vi: "Detta skall du inskräpa och lära ut ... Var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet."¹ Jag kan inte tänka mig något bättre sätt att börja eller fortsätta vara ett föredöme för de troende än hur vi helgar sabbatsdagen.

När jorden skapades avskildes en dag från alla de andra. "Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den."² Även Gud vilade sig från sitt arbete på den dagen, och han förväntar sig att hans barn gör samma sak. Han gav detta bud till Israels barn:

"Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den.

Sex dagar skall du arbeta och utträta alla dina sysslor.

Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat ...

Därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den."³

Helgandet av sabbatsdagen måste alltid innefatta gudsdyrkan. Efter det att Adam och Eva inträdde i jordelivet

befalldes de att "tillbe Herren sin Gud och offra förstlingarna i sina hjordar som offer åt Herren ... [som] en sinnebild för offret av Faderns Enfödde".⁴ Djuroffret påminde Adams efterkommande om att en dag skulle Guds Lamm, Jesus Kristus, offra sitt eget liv för oss.

I hela sitt liv talade Frälsaren om det offret.⁵ Kvällen före hans korsfästelse började hans ord att uppfyllas. Han samlade sina apostlar i ett rum på övre våningen, undan från världens distraktioner. Han instiftade Herrens nattvards sakrament.

"Medan de åt tog Jesus ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt lärjungarna och sade: 'Tag och ät. Detta är min kropp.'

Och han tog en bägare, tackade Gud och gav åt dem och sade: 'Drick alla av den.

Ty detta är mitt blod, förbundsblodet, som är utgjutet för många till syndernas förlåtelse.'⁶

Från den tiden och framåt blev Frälsarens försoning det stora och sista offret. När han visade sig på västra halvklotet efter sin uppståndelse, gav han lärjungarna sitt prästadöme och instiftade sakramentet med orden:

"Och detta skall ni alltid vinnlägga er om att göra ... på samma sätt som jag har brutit bröd och välsignat det och givit det till er ...

Och det skall vara ett vittnesbörd för Fadern att ni alltid kommer ihåg mig. Och om ni alltid kommer ihåg mig skall ni ha min Ande hos er."⁷

Det är anmärkningsvärt att även under det mörka avfallsets tid fortsatte man att utöva gudsdyrkan på sabbaten och förrätta nattvarden i många olika former.

När evangeliet återställdes uppenbarade sig Petrus, Jakob och Johannes, de tre apostlarna som först fick sakramentet från Frälsaren,

för Joseph Smith och Oliver Cowdery. Under deras ledning återställdes den prästadörets myndighet som var nödvändig för att sakramentet skulle kunna ges till medlemmarna i kyrkan.⁸

Frälsaren förlänade prästadörets myndighet till sina profeter och apostlar, och de gav den till oss, och på så vis förs den vidare på jorden idag.

Unga prästadömsbärare över hela världen kvalificerar sig för att utöva prästadörets makt genom att trofast hålla buden och leva efter evangeliets normer. När de här unga männen håller händer och hjärtan andligt rena och oskyldiga, förbereder och välsignar de sakramentet på Frälsarens sätt — så som han visade oss för mer än två tusen år sedan.

Att ta del av sakramentet står i centrum av vår gudsyrtkan på sabbatsdagen. I Läran och förbunden har Herren befallt oss alla:

”Och för att du mera fullständigt skall kunna hålla dig obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag.

Ty sannerligen, detta är en dag bestämd åt dig till att vila från ditt arbete och ägna den Allrahögste din andakt ...

Och på denna dag skall du inte göra något annat.”⁹

När vi tänker på sabbatsdagen och sakramentet i vårt eget liv, verkar det vara tre saker som Herren kräver av oss: För det första att vi håller oss obefläckade av världen. För det andra att vi går till bönehuset och offrar våra sakrament. Och för det tredje att vi vilar oss från vårt arbete.

Det är härligt att vara kristen och att leva som en sann Kristi lärjunge. Om oss sade han: ”De är inte av världen, liksom inte heller jag är av världen.”¹⁰ För att hålla oss obefläckade av världen förväntar han sig att vi på sabbatsdagen inte deltar i världsliga

distractioner som affärsverksamhet och rekreationsplatser erbjuder.

Jag tror att han också vill att vi ska klä oss på ett lämpligt sätt. Våra ungdomar kanske tycker att den gamla termen ”söndagskläder” är gammalmodig. Men vi vet att när söndagskläder urartar till vardaglig klädsel åtföljs detta av motsvarande attityder och uppträdande. Det är förstas inte nödvändigt att våra barn har på sig sina bästa söndagskläder tills solen går ner. Men genom kläderna vi uppmuntar dem att bära och aktiviteterna vi planerar, hjälper vi dem att förbereda sig för sakramentet och njuta av dess välsignelser hela dagen.

Vad innebär det att offra våra sakrament åt Herren? Vi erkänner att vi alla begår fel. Var och en av oss behöver bekänna och överge våra synder och felsteg inför vår Himmelske Fader och andra som vi kan ha sårat. Sabbaten ger oss en dyrbar möjlighet att offra dessa synder — våra sakrament — åt Herren. Han sade: ”Kom ihåg att på denna Herrens dag skall du frambära dina offer och sakrament åt den Allrahögste och bekänna dina synder för dina bröder och inför Herren.”¹¹

Äldste Melvin J. Ballard har sagt: ”Vi vill att varje sista dagars helig ska komma till sakramentsbordet, för det är en plats för självkritik, för självutvärdering, där vi kan lära oss att ändra kurs och ställa vårt liv till rätta så vi kommer i harmoni med kyrkans lära och med våra bröder och systrar.”¹²

När vi värdigt tar del av sakramentet vittnar vi om att vi är villiga att ta på oss Frälsarens namn och hålla hans bud och att *alltid* minnas honom, så att vi kan ha hans Ande hos oss. På det sättet förnyar vi förbunden vi ingick under vårt dop. Herren lovade sina lärjungar: ”Så ofta som ni gör detta kommer ni

att minnas denna stund när jag var tillsammans med er.”¹³

Ibland tror vi att vila från arbetet bara betyder att låta slättermaskinen stå stilla ute på åkern eller att hänga upp en skylt med ordet ”Stängt” på affärsdörren. Men i dagens värld innefattar arbete allt vi sysselsätter oss med under vardagen. Det kan betyda affärsaktiviteter som vi utträttar från hemmet, idrottstävlingar och andra sysslor som tar oss bort från sabbatsdagens gudsdyrkan och möjligheten att betjäna andra.

”Lek inte med heliga ting”,¹⁴ sade Herren till de tidiga sista dagars heliga, som för att påminna oss om det han sade till sina lärjungar: ”Sabbaten blev gjord för människan och inte människan för sabbaten.”¹⁵

Bröder och systrar, i de här sista dagarna triumferar motståndaren när vi låter förpliktelsen mot Frälsaren slappna, när vi bortser från hans lärdomar i Nya testamentet och andra skrifter och inte längre följer honom. Föräldrar, det är nu ni måste lära barnen att vara föredömen för de troende genom att gå på sakramentsmötet. När det är söndagsmorgon, hjälp dem vara utvilade, lämpligt klädda och andligt förberedda att ta del av sakramentets emblem och ta emot den Helige Andens upplysande, uppbyggande och förädlade kraft. Låt er familj fyllas med kärlek när ni helgar sabbaten hela dagen och upplever dess andliga välsignelser under hela veckan. Inbjud era söner och döttrar att ”stå upp och stråla” genom att helga sabbatsdagen, ”så att [deras] ljus kan vara ett baner för nationerna”.¹⁶

Allteftersom åren går fortsätter jag att tänka på sabbatsdagarna i min ungdom och som ung vuxen. Jag minns fortfarande den första dagen jag delade ut sakramentet som diakon och de små glasmuggarna jag räckte fram till medlemmarna i vår församling. För några

år sedan renoverades ett möteshus i min hemstad. Ett fack i talarstolen hade beseglats. När det öppnades fanns där några av de små glasmuggarna som legat gömda där i årtal. En av dem gavs till mig som minne.

Jag minns också den gröna lådan vi bar med oss i marinsoldatkåren. I lådan fanns det en träbricka och ett paket med sakramentsmuggar så att vi kunde välsignas med frid och hopp genom Herrens nattvard även under krigets konflikter och misströstan.

När jag tänker på dessa sakramentsmuggar från min ungdom, en i min barndoms trygga dal och den andra tusentals mil bort i Stilla havet, fylls jag av tacksamhet över att världens Frälsare var villig att dricka ur den ”bittra kalken”¹⁷ för min skull. Och tack vare att han gjorde det kan jag säga med psalmisten att ”min bågare flödar över”¹⁸ med välsignelser från hans oändliga och eviga försoning.

På den här dagen före sabbaten och när vi inleder den här stora konferensen, låt oss minnas de välsignelser och möjligheter som är våra när vi går på sakramentsmötet varje vecka i

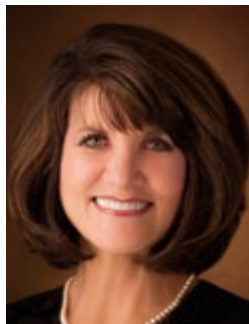
våra församlingar och grenar. Låt oss förbereda oss och uppträda på ett sådant sätt på sabbaten att vi nedkallar de välsignelser som lovats oss som enskilda och familjer. Jag bär mitt särskilda vittne om att vi får den största glädjen i det här livet genom att följa Frälsaren. Må vi hålla hans bud genom att helga hans heliga dag, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

- 1 Tim 4:11–12.
- 1 Mos 2:3.
- 2 Mos 20:8–11.
- Mose 5:5, 7.
- Se till exempel Mark 10:32–34; Joh 2:19; 10:17; 12:32.
- Matt 26:26–28.
- 3 Nephi 18:6–7.
- Se Joseph Smith — Historien 1:68–69, 72; se också L&F 27:12–13.
- L&F 59:9–10, 13.
- Joh 17:16.
- L&F 59:12.
- Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), s. 150.
- Joseph Smiths Översättning Mark 14:21, i Handledning för skriftstudier.
- L&F 6:12.
- Mark 2:27.
- L&F 115:5.
- Se 3 Nephi 11:11.
- Ps 23:5.

Kiev, Ukraina

Jean A. Stevens

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Bli som ett litet barn

Om vi har ett läraaktigt hjärta och villighet att följa barnens exempel, kan deras gudomliga egenskaper vara nyckeln till vår egen andliga tillväxt.

Vår Fader i himlen sände i sin stora visdom sina andesöner och andedöttrar till denna jord som barn. De kommer till familjen som dyrbara gåvor med en gudomlig natur och bestämmelse. Vår himmelske Fader vet att barn är en nyckel till att hjälpa oss bli lika honom. Det finns så mycket vi kan lära oss av barnen.

Den här viktiga sanningen blev uppenbar för några år sedan när en medlem i de sjuttios kvarum var på uppdrag i Hongkong. Han besökte en mycket fattig församling som kämpade på många sätt men inte kunde sörja för sina egna behov. När biskopen beskrev situationen kände generalauktoriteten sig manad att få medlemmarna att betala sitt tionde. Biskopen som var medveten om medlemmarnas svåra omständigheter undrade hur han skulle förmedla det här till dem. Han funderade på saken och beslutade sig för att vända sig till några av de trognaste medlemmarna i församlingen och be dem betala sitt tionde. Följande söndag gick han till Primär. Han undervisade barnen om Herrens tiondelag och frågade om de var villiga att betala tionde på pengar de tjänade. Barnen svarade att det skulle de göra. Och de gjorde det.

Biskopen gick senare till de vuxna i församlingen och berättade för dem att deras trofasta barn under de senaste sex månaderna hade betalat tionde. Han frågade dem om de var villiga att följa sina barns exempel och göra likadant. Människorna rördes så av de uppoffringar barnen var villiga att göra att de gjorde vad som krävdes för att kunna betala sitt tionde. Och himlens fönster öppnades. Med hjälp av dessa trofasta barns exempel tillväxte en församling i lydning och i vittnesbörd.

Det var Jesus Kristus själv som lärde oss att se barnen som föredömen. I Nya testamentet kan vi läsa hans svar när apostlarna tvistade om vem som skulle vara den störste i himmelriket. Jesus besvarade deras fråga med en liten men ändå kraftfull demonstration. Han kallade till sig ett litet barn och ställde det mitt ibland dem och sade:

”Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.

Den som ödmjukar sig som detta barn, han är den störste i himmelriket” (Matt 18:3–4).

Vad är det vi behöver lära oss av barnen? Vilka egenskaper besitter de och vilka exempel visar de oss som kan hjälpa oss i vår egen andliga utveckling?

Dessa dyrbara Guds barn kommer till oss med troende hjärtan. De är fulla av tro, och mottagliga för känslor från Anden. De är exempel på ödmjukhet, lydning och kärlek. De är ofta de första att visa kärlek och de första att förlåta.

Låt mig få berätta om några upplevelser av hur barn kan välsigna vårt liv med sina oskyldiga men ändå kraftfulla exempel på kristuslika egenskaper.

Todd, en liten pojke som bara är två år gammal, följde nyligen med sin mamma till ett konstmuseum där vackra målningar av Frälsaren ställdes ut. När de gick förbi dessa heliga motiv hörde hon sin lille pojke vördnadsfullt säga namnet ”Jesus”. Hon tittade ner och såg honom lägga armarna i kors och böja huvudet medan han betraktade målningarna. Kan vi lära oss något av Todd om en ödmjuk attityd, om vördnad och om kärlek till Herren?

Förra hösten såg jag en tioårig pojkes exempel i Armenien. Medan vi väntade på att sakramentsmötet skulle börja lade han märke till när den äldsta medlemmen i grenen kom. Han var den som snabbt gick han fram till henne och erbjöd henne armen till stöd för hennes stapplande steg. Han hjälpte henne fram till främsta raden i kapellet där hon kunde höra. Kan hans lilla välgärning lära oss att de som är störst i Herrens rike är de som söker efter tillfällen att tjäna andra?

Katie, en flicka i primäraldern, undervisade oss när vi såg hur hon påverkade sin familj. Hon gick i Primär och drogs till evangeliets lärdomar. Med växande tro och vittnesbörd lade Katie en lapp på sina föräldrars kudde. Hon skrev att evangeliets sanningar hade funnit ett ”hem i hennes hjärta”. Hon berättade om sin längtan efter att få vara nära sin

himmelske Fader, att lyda hans befallningar och att hennes familj skulle beseglas i templet. Den rara dotterns enkla vittnesbörd berörde hennes föräldrars hjärtan på ett mycket kraftfullt sätt. Katis och hennes familj tog emot de heliga tempelförrättningarna som länkade samman deras familj för evigt. Katis tillitsfulla hjärta och exempel på tro bidrog till att hennes

familj fick eviga välsignelser. Kan hennes uppriktiga vittnesbörd och önskan att följa Herrens plan få oss att tydligare se vad som verkligen betyder mest?

Vår familj tar lärdom av en nära släkting, sexårige Liam. Under det gångna året har han kämpat mot en elakartad hjärntumör. Efter två svåra operationer bestämdes det att

strålning också var nödvändig. Under dessa strålningsbehandlingar var han tvungen att vara alldeles ensam och ligga helt still. Liam ville inte ta emot lugnande medel eftersom han inte tyckte om hur det fick honom att må. Han var säker på att om han bara kunde höra sin pappas röst på snabbtelefonen så skulle han kunna ligga still utan lugnande medel.

Under de här svåra stunderna talade hans pappa till honom med uppmuntrande och kärleksfulla ord. "Liam, även om du inte ser mig så är jag här. Jag vet att du klarar det. Jag älskar dig." Liam klarade av de trettio strålbehandlingar som krävdes medan han låg helt stilla, något som hans läkare trodde skulle vara omöjligt utan lugnande medel för någon så ung. Under månaderna av smärta och obehag var Liams smittsamma optimism ett underbart exempel på hur man möter svårigheter med hopp och till och med glädje. Hans läkare, sköterskor och många andra har inspirerats av hans mod.

Vi lär oss alla något viktigt av Liam — vi lär oss om att välja tro och att visa tillit till vår himmelske Fader. Precis som Liam kan vi inte se vår himmelske Fader, men vi kan lyssna till hans röst och få den styrka vi behöver för att klara av livets svårigheter.

Kan Liams exempel hjälpa oss att bättre förstå kung Benjamins ord om att bli som ett barn — undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig och kärleksfull (se Mosiah 3:19)?

De här barnen är exempel på några av de barnlika egenskaper vi behöver utveckla eller återupptäcka hos oss själva för att komma in i himmelriket. De är oskyldiga andar som är obefläckade av världen — läroaktiga och fulla av tro. Inte undra på att Frälsaren hyser särskild kärlek till och uppskattar små barn.

Bland de heliga händelserna i samband med Frälsarens besök i Amerika märks särskilt hans ömma vård om barnen. På ett rörande sätt betjänade han varje barn.

”Och han tog deras små barn ett efter ett, och välsignade dem och bad till Fadern för dem.

Och när han hade gjort detta grät han ...

Och han talade till mängden och sade till dem: Se era små” (3 Nephi 17:21–23).

Äldste M. Russell Ballard lärde oss vikten av Frälsarens förmaning att ”se

era små” när han sade: ”Lägg märke till att han inte sade ’titta flyktigt på dem’ eller ’iaktta dem ibland’ eller ’kasta en blick då och då åt deras håll’. Han sade *se* dem. För mig innebär detta att vi bör omfamna dem med ögonen och med hjärtat. Vi bör betrakta dem och uppskatta dem för vad de verkligen är: andebarn till vår himmelske Fader, med gudomliga egenskaper” (”Sen edra små”, *Nordstjärnan*, okt. 1994, s. 40; kursivering tillagd).

Det finns ingen bättre plats att se våra små än i våra familjer. Hemmet är

den plats där vi alla kan lära och växa tillsammans. En av våra vackra primärsånger lär oss följande sanning:

*Gud gav oss en familj
som hjälper oss bli allt han vill
vi ska bli.*

*Sådant är hans kärleksbud,
för familjen är från Gud.
("Familjen är från Gud", *Liahona*,
okt. 2008, LS 12–13.)*

Det är här i vår familj, i en kärleksfull atmosfär, som vi på ett mer personligt plan kan se och uppskatta de gudomliga egenskaperna hos hans andebarn. Det är här i vår familj som vårt hjärta kan mjukna och vi ödmjukt kan känna önskan att förändras, att bli mer som ett barn. Det är en process som gör oss mer kristuslika.

Har några av livets upplevelser tagit ifrån dig det troende hjärta och den barnsliga tro som du en gång hade? Om så är fallet, se dig omkring på barnen i ditt liv. Och titta sedan igen. Det kan vara barnen i din familj, på andra sidan gatan eller i Primär i din församling. Om vi har ett lärt hjärta och villighet att följa barnens exempel kan deras gudomliga egenskaper vara nyckeln till vår egen andliga tillväxt.

Jag ska alltid vara tacksam för välsignelsen som mina egna barn är. Var och en av dem har genom sitt exempel undervisat mig. De har hjälpt mig förändras till det bättre.

Jag bär mitt enkla men säkra vittnesbörd om att Jesus är Kristus. Han är den fullkomlige Sonen — undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig och så kärleksfull. Må vi alla ha en önskan att följa hans exempel och bli som ett litet barn, och därigenom återvända till vårt himmelska hem, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Walter F. González
i presidentskapet för de sjuttios kvarum

Kristi efterföljare

Kristi efterföljare formar sitt liv efter Kristus och vandrar i ljuset.

I oktober förra året följde min hustru och jag med äldste Neil L. Andersen och hans hustru till första spadtagsceremonin för ett nytt tempel i Córdoba i Argentina. Som vanligt följdes ceremonin av en presskonferens. En journalist som inte var medlem i kyrkan sade att hon hade lagt märke till hur väl männen behandlade sina hustrur. Sedan frågade hon helt oväntat: "Är det äkta eller spelat?" Jag är säker på att hon kände något speciellt hos våra medlemmar. Hon kan ha märkt våra medlemmars önskan att följa Kristus. En sådan önskan har kyrkans medlemmar i hela världen. Samtidigt har miljontals som inte är medlemmar i kyrkan också en önskan att följa honom.

För inte så länge sedan imporerades min hustru och jag av människor som vi såg i Ghana och Nigeria. De flesta av dem tillhörde inte vår kyrka. Vi var glada att se hur deras önskan att följa Kristus tog sig många uttryck — i samtal i deras hem och under bilturer, på husväggar och på reklampelare. Och vi hade aldrig sett så många kristna kyrkor på rad förr.

Som sista dagars heliga är det vår plikt att inbjuda miljoner som dessa att komma och se vad vår kyrka har att ge dem förutom det goda de redan har. Vem som helst från vilken

världsdal, natur eller kultur som helst kan själv få veta att profeten Joseph Smith såg Fadern och Sonen i en syn. Han eller hon kan få veta att himmelska budbärare återställde prästadömet och att Mormons bok är ännu ett Jesu Kristi testamente. Som Herren sade till Enok: "Jag har sänt rättfärdighet ned från himlen, och sanning har jag bringat fram ur jorden för att bära vittnesbörd om min Enfödde."¹

Frälsaren har lovat: "Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus."² Kristi efterföljare formar sitt liv efter Kristus och vandrar i ljuset. Två egenskaper kan hjälpa oss avgöra hur väl vi följer honom. För det första är Kristi efterföljare kärleksfulla människor. För det andra ingår och håller Kristi efterföljare förbund.

Den första egenskapen, att vara kärleksfull, är troligen en sak som journalisten i Córdoba lade märke till hos våra medlemmar i kyrkan. Vi följer Kristus eftersom vi älskar honom. När vi följer Återlösaren av kärlek, följer vi hans eget exempel. Av kärlek lydde Frälsarens Faderns vilja under alla omständigheter. Vår Frälsare var lydlig även när det innebar svår fysisk och känslomässig smärta, till och med när det innebar att han blev piskad och hånad, till och med när det innebar att hans

fiender torterade honom, när hans vänner övergav honom. Försonings-offret som är unikt för Frälsarens mission är det största uttrycket för kärlek någonsin. "Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade."³

Så som Kristus följde Fadern under varje förhållande, bör vi följa hans Son. Om vi gör det spelar det ingen roll vilka förföljelser, vilket lidande, vilken sorg eller vilken "törntagg i köttet"⁴ vi lider av. Vi är inte ensamma. Kristus hjälper oss. Hans milda barmhärtighet gör oss mäktiga under alla omständigheter.⁵

Att följa Kristus kan innebära att försaka många kära ting, som moabitiskan Rut gjorde. Som nyomvänd lämnade hon av kärlek till Gud och Noomi allt bakom sig för att leva enligt sin religion.⁶

Det kan också innebära att man behöver motstå motgångar och frestelser. När Josef var ung såldes han som slav. Han fördes bort från allt han älskade. Senare frestades han att vara okysk. Han motstod frestelsen och sade: "Hur skulle jag då kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?"⁷ Hans kärlek till Gud var starkare än någon motgång eller frestelse.

Idag har vi nutida Rut och Josef över hela världen. När broder Jimmy Olvera från Guayaquil i Ecuador fick sin missionskallelse hade hans familj mycket att kämpa med. Dagen han skulle åka fick han höra att om han gick ut genom dörren skulle han förlora sin familj. Med sorg i hjärtat gick han ut genom dörren. Medan han utförde sin mission bad hans mor honom att stanna längre på missionsfältet för att de fick så många välsignelser. I dag verkar broder Olvera som stavspatriark.

När vi verkligen älskar Kristus får vi den styrka som krävs för att följa

honom. Herren själv visade oss detta när han frågade Petrus tre gånger: "Älskar du mig?" När Petrus med ord hade bekräftat sin kärlek till Herren berättade Herren för Petrus om kommande svårigheter. Sedan kom uppmaningen: "Följ mig." Fräsarens fråga till Petrus kan också ställas till oss: "Älskar du mig", följt av en uppmaning till handling: "Följ mig."⁸

Kärleken i vårt hjärta har stor inverkan på vår strävan att vara lydiga. Kärleken till vår Frälsare inspirerar oss

att hålla hans befallningar. Kärlek till en mor, far eller maka kan också inspirera oss till att följa evangeliets principer. Vårt sätt att behandla andra återspeglar hur väl vi följer vår Frälsare när det gäller att älska varandra.⁹ Vi visar vår kärlek till honom när vi stannar upp för att hjälpa andra, när vi är "fullkomligt ärliga och uppriktiga i allt",¹⁰ och när vi ingår och håller förbund.

Den andra egenskapen som utmärker Kristi efterföljare är att de ingår och håller förbund, som han

gjorde. Moroni framhöll att "utgjutelsen av Kristi blod ... ingår i Faderns förbund till era synders förlåtelse, så att ni kan bli heliga och obefläckade".¹¹

Profeten Joseph Smith sade att till och med innan denna jord danades, ingicks det förbund i himlen.¹² Fortida profeter och patriarker slöt förbund.

Frälsaren själv var ett föredöme. Han döptes för att uppfylla all rättfärdighet, av en som hade myndighet. Genom sitt dop vittnade Frälsaren för Fadern att han skulle vara lydig och hålla alla Faderns förbund.¹³ Liksom i forna dagar följer också vi Kristus och ingår förbund genom prästadömetts förrättningar.

Att ingå förbund är något som miljontals människor som inte är medlemmar i vår kyrka kan bifoga till det mycket goda som de redan har. När vi ingår förbund visar vi vår kärlek. Det är ett sätt att säga till honom: "Ja, jag ska följa dig eftersom jag älskar dig."

Förbunden innehåller löften om evigt liv.¹⁴ Allting kommer att samverka till vårt bästa om vi kommer ihåg våra förbund.¹⁵ De måste ingås och hållas för att vi till fullo ska kunna ta del av löfterna de ger. När vi älskar Frälsaren och kommer ihåg våra förbund får vi hjälp att hålla dem. Att ta del av sakramentet är ett sätt att minnas dem.¹⁶ Ett annat sätt är att ofta besöka templet. Jag minns ett ungt gift par i Sydamerika som önskade separera eftersom de inte kunde hålla sams. En prästadömsledare rådde dem att besöka templet och vara extra uppmärksamma på orden och löfterna i de förbund som sluts där. De gjorde så, och det räddade deras äktenskap. Kraften i våra förbund är större än någon utmaning vi kan ställas inför.

Till de medlemmar som inte är aktiva inom evangeliet: Kom tillbaka!

Känn välsignelsen av att minnas och förnya förbunden genom sakramentet och närvaro i templet. När ni gör det är det ett uttryck för er kärlek och visar en villighet att vara Kristi sanna efterföljare. Det gör er värdiga att ta emot alla utlovade välsignelser.

Till dem som inte är medlemmar i vår kyrka: Jag inbjuder er att utöva tro, omvända er och göra er värdiga att ta emot dopets förbund i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Genom att göra det visar ni er kärlek till vår himmelske Fader och er villighet att följa Kristus.

Jag vittnar om att vi blir gladare när vi följer lärdomarna i Jesu Kristi evangelium. När vi strävar efter att följa honom kommer himlens välsignelser till oss. Jag vet att hans löften infrias när vi ingår och håller förbund och blir Kristi sanna efterföljare. Jag vittnar om hans stora kärlek till var och en av oss och gör det i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Mose 7:62.
2. Joh 8:12.
3. Jes 53:5.
4. 2 Kor 12:7.
5. Se 1 Nephi 1:20.
6. Se Rut 1:16.
7. Se 1 Mos 39:7–9.
8. Se Joh 21:15–19.
9. Se Joh 13:35.
10. Alma 27:27.
11. Moroni 10:33.
12. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 42; se också Spencer W. Kimball, "Be Ye Therefore Perfect" (tal hållet vid Salt Lake Institute of Religion, 10 jan 1975): "Vi gav löften, högtidliga löften, i himlarna innan vi kom till jordelivet ... Vi ingick förbund. Vi ingick dem innan vi tog emot vår ställning här på jorden."
13. Se 2 Nephi 31:5–7.
14. Se Abraham 2:11. Se också John A. Widtsoe, "Temple Worship" (lektion, Assembly Hall, Salt Lake City, 12 okt. 1920), s. 10: "Förbundet ger liv åt sanningen och möjliggör de välsignelser som belönar alla som använder sin kunskap på rätt sätt."
15. Se L&F 90:24.
16. Se till exempel 3 Nephi 18:7–11.

Äldste Kent F. Richards

i de sjuttios kvarum

Försoningen täcker all smärta

Vår stora personliga utmaning i jordelivet är att bli "en helig genom Herren Kristi försoning".

S om kirurg har jag märkt att en stor del av min yrkesverksamhet har handlat om smärta. Jag var nästan dagligen tvungen att vålla smärta med mina ingrepp — och lade sedan ner stor möda på att försöka kontrollera och lindra smärtan.

Jag har ofta funderat över syftet med smärta. Ingen av oss undgår att drabbas av smärta. Jag har sett personer hantera den på helt olika sätt. Några vänder sig bort från Gud i vrede medan andra låter lidandet föra dem närmare Gud.

Både ni och jag har upplevt smärta. Smärta är ett slags mätinstrument i läkningsprocessen. Smärta lär oss ofta tålmod. Kanske är det därför som ordet *patient* på flera språk också betyder tålmodig.

Äldste Orson F. Whitney skrev: "Ingen smärta vi genomlider, ingen prövning vi utstår är bortkastad. Den bidrar till vår fostran, till att utveckla egenskaper som tålmod, tro, själsstyrka och ödmjukhet ... Det är genom sorg och lidande, hårt arbete och prövningar som vi får den utveckling som vi kom hit för att få."¹

Äldste Robert D. Hales har på liknande sätt sagt:

"Smärtan gör oss ödmjuka, vilket bringar till eftertanke. Det är en erfarenhet som jag är tacksam för att ha gått igenom ...

Jag lärde mig att fysisk smärta och kroppens läkning efter en stor operation är anmärkningsvärt lik den andliga smärtan och själens läkning i omvändelseprocessen."²

Mycket av vårt lidande är inte nödvändigtvis självförrådd. Oförutsedda händelser, motgångar eller tråkiga omständigheter, oväntad sjukdom, ja, till och med död, omger oss här i jordelivet och tränger in i vår tillvaro. Och därtill måste vi kanske lida på grund av andras handlingar.³ Lehi sade att Jakob hade "genomgått ... stor sorg på grund av [sina] bröders råhet".⁴ Motsatser ingår i vår himmelske Faders lycksalighetsplan. Vi råkar alla ut för tillräckligt många för att vi ska bli medvetna om vår Faders kärlek och vårt behov av Frälsarens hjälp.

Frälsaren är ingen passiv iakttagare. Han vet personligen och oändligt väl vilken smärta vi ställs inför.

"Han lider alla människors smärta, ja, varje levande varelses smärta, både mäns, kvinnors och barns."⁵

”Låt oss därför frimodigt gå fram till nådens tron för att få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid.”⁶

Ibland i djupaste smärta frestas vi att fråga: ”Finns då ingen balsam i Gilead, finns där ingen läkare?”⁷ Jag vittnar om att svaret är jo, det finns en läkare. Jesu Kristi försoning täcker alla dessa omständigheter och alla jordelivets syften.

Det finns ett annat slags smärta som vi själva *är* skuld till. Andlig smärta sitter djupt inne i vår själ och kan kännas outsläcklig, ja, som att vara ”plågad” med ”obeskrivlig fasa”, som Alma beskrev det.⁸ Den är en följd av våra syndiga handlingar och brist på omvändelse. Men även mot den smärtan finns ett botemedel som är universellt och fullkomligt. Det kommer från Fadern, genom Sonen, och är till för var och en av oss som är villig att göra allt som krävs för att omvända sig. Kristus sade: ”Vill ni inte nu återvända till mig ... och bli omvända så att jag kan hela er?”⁹

Kristus sade själv:

”Och min Fader sände mig för att jag skulle kunna lyftas upp på korset, och så att jag, *sedan* jag lyfts upp på korset skulle kunna dra alla människor till mig ...

Därför skall jag enligt Faderns *makt* dra alla människor till mig.”¹⁰

Kanske är hans viktigaste verk det oavbrutna arbetet med var och en av oss enskilt, för att lyfta, välsigna, styrka, stödja, vägleda och förlåta oss.

Som Nephi såg i en syn ägnades en stor del av Frälsarens jordiska verksamhet åt att välsigna och bota sjuka med alla slags lidanden — kroppsliga, känslomässiga och andliga. ”Och jag såg skaror av människor som var sjuka och som var hemsökta av alla slags sjukdomar ... Och de helades genom Guds Lamms kraft.”¹¹

Även Alma profeterade att ”han skall gå ut och lida smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag, och ... han skall ta på sig sitt folks smärta och sjukdomar ... så att *hans* inre kan fyllas av barmhärtighet ... så att *han* i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter”.¹²

Sent en kväll på sjukhuset, den här gången som patient i en sjukhussäng och inte som läkare, läste jag de här verserna om och om igen. Jag funderade: ”Hur går det till? För vem? Hur blir man berättigad till det? Är det som att få syndernas förlåtelse? Måste vi göra oss förtjänta av hans kärlek och hjälp?” Där jag låg och funderade började jag förstå att Kristus under sitt jordeliv *valde* att uppleva smärta och bedrövelser för att kunna förstå oss. Kanske måste också vi uppleva jordelivets djupa dalar för att kunna förstå honom och de eviga avsikterna med oss.¹³

President Henry B. Eyring lärde: ”När vi i vår bedrövelse måste vänta på den lindring som Frälsaren utlovat kan vi hämta tröst från att veta att han vet, genom erfarenheter, hur han ska

hela och hjälpa oss ... Och vår tro på den kraften ger oss tålamod medan vi ber, verkar och väntar på hjälp. Han kunde ha lärt sig genom uppenbarelse hur han ska bistå oss, men han *valde att lära sig genom personlig erfarenhet*.”¹⁴

Jag omslöt den kvällen i hans kärleks armar.¹⁵ Jag var djupt tacksam och tårar fuktade min kudde. Senare när jag läste i Matteus om Kristi jordiska verksamhet gjorde jag en annan upptäckt: ”När det blev kväll, förde man till honom många ... Och han ... botade *alla* sjuka.”¹⁶ Han botade *alla* som kom till honom. Ingen blev avvissad.

Äldste Dallin H. Oaks har lärt: ”Välsignelsen av att bli botad kommer på många sätt, vart och ett anpassat efter våra enskilda behov, som är kända av honom som älskar oss mest. Ibland ’botas’ vi genom att vår sjukdom läker eller våra bördor lyfts. Men ibland ’botas’ vi genom att vi får kraft eller förstånd eller tålamod att bära de bördor som läggs på oss.”¹⁷ Var och en som kommer kan ”[slutas] i Jesu armar”.¹⁸ Varje själ kan botas genom hans kraft. Varje smärta kan stillas.

Guayaquil, Ecuador

I honom kan vi finna ”ro för [våra] själar”.¹⁹ Våra jordiska omständigheter kanske inte ändras omedelbart, men vår smärta, vår oro, vårt lidande och vår fruktan kan uppslukas i hans frid och läkande balsam.

Jag har lagt märke till att barn ofta har lättare att acceptera smärta och lidande. De utstår sådant med ödmjukhet och saktmod. Jag har känt den ljuva ande som omger dessa små.

Trettonåriga Sherrie genomgick en fjorton timmar lång operation för en ryggmärgstumör. När hon återfick medvetandet på intensivvården sade hon: ”Pappa, moster Cheryl är här och ... farfar ... och mormor ... är här. Och pappa, vem är det som står där bredvid dig? ... Han liknar dig men är längre ... Han säger att han är din bror Jimmy.” Hennes farbror Jimmy hade dött vid tretton års ålder i cystisk fibros.

”I nästan en timme beskrev Sherrie sina besökare, som alla var avlidna släktingar. Sedan somnade hon utmattad.”

Senare sade hon till sin far: ”Pappa, alla barn här på intensivvården har änglar som hjälper dem.”²⁰

Frälsaren sade till oss alla:

”Se, ni är små barn och ni kan inte bära allt nu. Ni måste växa till i nåd och kunskap om sanningen.

Frukta inte, små barn, ty ni är mina ...

Därför är jag mitt ibland er, och jag är den gode herden.”²¹

Vår stora personliga utmaning i jordelivet är att bli ”en helig genom Herren Kristi försoning”.²² Den smärta som du och jag upplever kan vara det bästa måttet på den här processen. I en svår situation kan vi bli som barn i hjärtat, när vi ödmjukar oss och ”ber, verkar och väntar”²³ tålmodigt på att våra själar och kroppar ska läkas. Efter att ha lutrats genom prövningar

ska vi liksom Job ”komma ur prövningen som guld”.²⁴

Jag vittnar om att han är vår Återlösare, vår vän, vår förespråkare, den store läkaren. I honom finner vi frid och tröst i vår smärta och från våra synder om vi bara kommer till honom med ödmjuka hjärtan. Hans ”nåd är nog”.²⁵ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Orson F. Whitney, i Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), s. 98.
2. Robert D. Hales, ”LäkeDOM för kropp och själ”, *Liahona*, jan. 1999, s. 16.
3. Se Alma 31:31, 33.
4. 2 Nephi 2:1.
5. 2 Nephi 9:21.
6. Hebr 4:16. Paulus lärde att vi skulle ta Frälsaren till föredöme när det gäller att uthärda ”fiendskap från syndare, annars tröttnar [vi] och tappar modet” (Heb 12:3).
7. Jer 8:22.
8. Alma 36:14.
9. 3 Nephi 9:13.

10. 3 Nephi 27:14–15; kursivering tillagd.
11. 1 Nephi 11:31.
12. Alma 7:11–12; kursivering tillagd.
13. Se John Taylor, *Mediation and Atonement* (1882), s. 97. President Taylor skriver att ett ”förbund” som ingicks mellan Fadern och Sonen i de förjordiska råden för att åstadkomma människosläktets försonande återlösning. Kristi frivilliga lidande i jordelivet skedde utöver lidandet i Getsemane och på korset (se Mosiah 3:5–8).
14. Henry B. Eyring, ”Motgångar”, *Liahona*, maj 2009, s. 24; kursivering tillagd.
15. Se L&F 6:20.
16. Matt 8:16; kursivering tillagd.
17. Dallin H. Oaks, ”Han botar dem som bär på tunga bördor”, *Liahona*, nov. 2006, s. 7–8.
18. Mormon 5:11.
19. Matt 11:29.
20. Se Michael R. Morris, ”Sherrie’s Shield of Faith”, *Ensign*, juni 1995, s. 46.
21. L&F 50:40–41, 44.
22. Mosiah 3:19.
23. Henry B. Eyring, *Liahona*, maj 2009, s. 24.
24. Job 23:10.
25. 2 Kor 12:9; se också Ether 12:26–27; L&F 18:31.

Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kворum

Sista dagars heliga kvinnor är otroliga!

Mycket av det vi åstadkommer i kyrkan sker tack vare kvinnors osjälviska tjänande.

Författaren och historikern Wallace Stegner skrev om mormonernas vandring till och uppsamling i Saltsjäddalen. Han höll inte med om vår tro och han var kritisk på många sätt, men trots det var han imponerad av hängivenheten och hjältemodet hos våra tidiga medlemmar i kyrkan, speciellt kvinnorna. Han sade: "Deras kvinnor var otroliga."¹ Jag vill säga det igen idag. Våra sista dagars heliga kvinnor är otroliga!

Gud skänkte kvinnan gudomliga egenskaper som styrka, dygd, kärlek och villighet att göra uppoffringar för att fostra framtida generationer av hans andebarn.

En nyligen genomförd studie i Förenta staterna visar att kvinnor i alla religioner "har en starkare tro på Gud" och deltar i fler gudstjänster än män. "I så gott som alla avseenden är de mer religiösa."²

Jag förvånades inte över resultatet, speciellt som jag reflekterade över den framstående roll familjen och kvinnan har i vår tro. Vår lära är tydlig: Kvinnor är döttrar till vår himmelske Fader, som älskar dem. Hustrur är jämställda med sina män. Äktenskapet kräver ett fullständigt kompanjonskap där

hustrur och äkta män arbetar sida vid sida för att fylla familjens behov.³

Vi vet att kvinnor möter många utmaningar, även de som strävar efter att leva efter evangeliet.

Arvet från våra pionjärsystrar

Något som var utmärkande för våra pionjärfäders liv var systrarnas tro. Genom sin gudomliga natur äger kvinnor större fallenhet och ansvar för hem och barn, och den fostran som sker där och på andra ställen. Med tanke på det var systrarnas tro inspirerande eftersom de var villiga att lämna sina hem för att korsa vidderna mot det okända. Om man skulle beskriva deras mest utmärkande drag, så är det deras orubbliga tro på Herrens Jesu Kristi återställda evangelium.

De heroiska berättelserna om vad dessa pionjärkvinnor offrade och åstadkom när de korsade vidderna utgör ett ovärderligt arv för kyrkan. Jag blir rörd av berättelsen om Elizabeth Jackson. Hennes man Aaron dog efter att de korsat Platte River en sista gång med Martins handkärrekompani. Hon skrev:

"Jag ska inte försöka beskriva mina känslor då jag fann att jag sålunda

blivit änka med tre barn under sådana extrema förhållanden ... Jag tror ... att mina lidanden för evangeliets sak kommer att helgas till mitt eget bästa ...

Jag [vädjade] till Herren ... Han som hade lovat att vara änkans make, och de faderlösas fader. Jag vädjade till honom och han kom till min hjälp."⁴

Elizabeth sade att hon skrev ner sin historia till förmån för dem som genomlevde liknande missöden i hopp om att hennes ättlingar skulle vara villiga att lida och offra allt för Guds rikets skull.⁵

Kyrkans kvinnor idag är starka och tappra

Jag tror att kvinnorna i kyrkan idag lever upp till denna utmaning och är precis lika starka och trofasta. Prästadömetns ledarskap i denna kyrka uttrycker på alla nivåer tacksam uppskattning för systrarnas tjänande, offer, engagemang och insatser.

Mycket av det vi åstadkommer i kyrkan sker tack vare kvinnors osjälviska tjänande. Vare sig det sker i kyrkan eller i hemmet så är det en vacker syn att se prästadömet och Hjälpföreningen arbeta i fullkomlig harmoni. Ett sådant samarbete är som en välstämd orkester och den resulterande symfonin inspirerar oss alla.

När jag nyligen fick uppdraget att besöka en konferens i Mission Viejo stav i Kalifornien blev jag rörd då jag hörde om deras nyårsdans för ungdomarna i fyra stavar. Efter dansen upphittades en väska utan synliga igenkänningstecken. Jag ska berätta för er delar av det som syster Monica Sedgwick, Unga Kvinnors president i Laguna Niguels stav, berättade: "Vi ville inte snoka, för det var ju någons personliga saker! Så vi öppnade väskan försiktigt och tog upp det som låg överst — förhoppningsvis skulle

den kunna identifiera henne. Det gjorde den, men på ett annat sätt — det var häftet *Vägledning för de unga*. Wow! Det sade oss något om henne. Sedan tog vi upp nästa sak, en liten anteckningsbok. Den kunde säkert ge oss svar, men vi fick inte svaret vi hoppades på. Den första sidan var en lista över favoritskriftställen. Det fanns fem sidor till med noggrant nedskrivna skriftställen och personliga anteckningar.”

Systrarna ville genast träffa denna ståndaktiga unga kvinna. De återvände till väskan för att identifiera dess ägarinna. De plockade upp några mintpastiller, tvål, hudkräm och en hårborste. Jag gillade deras kommentarer: ”Åh, hon har behaglig andedräkt, hon har rena mjuka händer och hon tar väl hand om sig.”

De väntade ivrigt på nästa skatt. Upp kom en fin liten hemmagjord börs som tillverkats av en juicekartong, och det fanns lite pengar i en ficka med dragkedja. De utropade: ”Åh, hon är kreativ och förberedd!” De kände sig som små barn på julafton. Det de därefter drog upp överraskade dem ännu mer: ett recept på en chokladtårta och en notering om att hon skulle baka den till en

kompis födelsedag. De nästan skrek: ”Hon är intresserad av HEMKUNSKAP! Omtänksam och inriktad på tjänande.” Sedan, ja, äntligen något som sade vem hon var. Ungdomsledarna sade att de kände sig mycket välsignade ”som fick se det tysta exemplet som visades av en ung kvinna som levde efter evangeliet”.⁶

Den här berättelsen visar hur hängivna våra unga kvinnor är mot kyrkans normer.⁷ Det är också ett exempel på omsorgsfulla, intresserade och hängivna ledare för Unga kvinnor i hela världen. De är otroliga!

Systrar innehar nyckelroller i kyrkan, i familjelivet och som personer som är betydelsefulla i vår himmelske Faders plan. Många av dessa ansvar ger ingen ekonomisk ersättning, men de ger tillfredsställelse och är av evig betydelse. Nyligen bad en trevlig och mycket kompetent kvinna från en tidnings ledarredaktion om en beskrivning på kvinnans roll i kyrkan. Det förklarades att alla ledare i våra lokala enheter är *obetalda*. Hon avbröt för att säga att hennes intresse betydligt hade avtagit. Hon sade: ”Jag tror inte att kvinnor behöver ännu mer *obetalt* arbete.”

Vi påpekade att den allra viktigaste organisationen på jorden är familjen där ”fadern och modern [är] ... likvärdiga makar”.⁸ Ingen av dem kompenseras ekonomiskt, men välsignelserna är obeskrivbara. Vi berättade förstås för henne om Hjälpföreningens, Unga kvinnors och Primärs organisationer och att de leds av kvinnliga presidenter. Vi nämnde att ända från vår tidigaste historia har både män och kvinnor uppsänt böner, framfört musik, predikat och sjungit i körer, även under sakramentsmötet, vårt allra heligaste möte.

Den nytvågna, mycket hyllade boken *American Grace* handlar om kvinnor från olika trossamfund. Den hävdar att sista dagars heliga kvinnor är unika i det att de är överväldigande nöjda med sin roll i kyrkans ledarskap.⁹ Vidare är sista dagars heliga som helhet, både män och kvinnor, mer fästa vid sin tro jämfört med de andra religionerna i studien.¹⁰

Våra kvinnor är inte otroliga för att de lyckats undvika livets svårigheter — snarare tvärtom. De är otroliga på grund av sitt sätt att möta livets prövningar. Trots de utmaningar och prövningar som livet erbjuder — vad gäller äktenskap eller avsaknad av

äktenskap, barnens val, ohälsa, brist på möjligheter och många andra problem — förblir de påfallande starka och orubbliga och fasta i tron. Våra systrar överallt i kyrkan hjälper oupphörligen ”de svaga, lyfter upp händerna som hänger ned och stärker de matta knäna”.¹¹

En hjälpföreningspresident som uppmärksammade detta utomordentliga tjänande sade: ”Även medan systrarna tjänar andra tänker de: ’Om jag bara kunde ha gjort mer!’” De är inte fullkomliga och alla kämpar med personliga prövningar, men deras liv genomsyras av tron på en kärleksfull Fader i himlen och förvisningen om Frälsarens försoningsoffer.

Systrarnas roll i kyrkan

Under de senaste tre åren har första presidentskapet och de tolv kvorum sökt vägledning, inspiration och öppnarelse när vi har suttit i rådsmöten med ledare i prästadömet och biorganisationer och arbetat med kyrkans nya handböcker. Under denna process har jag känt en överväldigande uppskattning för den fundamentala roll som systrar, både gifta och ogifta, historiskt har haft och nu har både i familjen och i kyrkan.

Alla medlemmar i Jesu Kristi Kyrka ska ”arbeta i hans vingård för människosjälarnas frälsning”.¹² Det här frälsningsarbetet innefattar medlemmars missionsarbete, att behålla omvända, att aktivera mindre aktiva medlemmar, att utföra tempeltjänst och släktsforskning ... att undervisa om evangeliet¹³ och att ta hand om fattiga och behövande.¹⁴ Detta utförs i första hand genom församlingsrådet.¹⁵

Det anges uttryckligen i de nya handböckerna att biskopar, som är medvetna om de behov som finns, ska delegera mer ansvar. Medlemmarna behöver vara medvetna om

att biskopar har anvisats att delegera. Medlemmarna behöver stödja och hjälpa honom när han följer detta råd. Det gör det möjligt för biskopen att tillbringa mer tid med ungdomarna, de unga vuxna och sin egen familj. Han ska delegera andra viktiga ansvar till prästadömsledare, presidenter i biorganisationer och enskilda män och kvinnor. I kyrkan är kvinnans roll i hemmet högt respekterad.¹⁶ När en mor får ett särskilt tidskrävande ämbete i kyrkan får fadern ofta ett mindre krävande ämbete för att balansen i familjens liv ska upprätthållas.

För flera år sedan deltog jag i en stavskonferens på Tonga. På söndagsmorgonen var de tre främsta raderna i kapellet fyllda med män i åldrarna 26 till 35 år. Jag antog att det var en manskör. Men när det var dags för konferensens angelägenheter ställde sig alla de här 63 männen upp när deras namn lästes upp och inröstades för ordination till melkisedekska prästadömet. Jag blev både glad och förbluffad.

Efter sessionen frågade jag president Mateaki, stavspresidenten, hur detta underverk hade skett. Han berättade att de hade talat om återaktivering under ett av stavens rådsmöten. Hans hjälpföreningspresident i staven,

syster Leinata Va’enuku, frågade om det passade sig att hon fick ordet. När hon talade bekräftade anden för presidenten att det hon föreslog var rätt. Hon förklarade att det i staven fanns ett stort antal underbara unga män i trettioårsåldern som inte hade verkat som missionärer. Hon sade att många av dem visste att de hade varit till besvikelse för de biskopar och prästadömsledare som starkt hade uppmanat dem att åka på mission, och nu kände de sig som andra klassens medlemmar i kyrkan. Hon påpekade att dessa unga män hade passerat åldern för mission. Hon uttryckte sin kärlek till och omtanke om dem. Hon förklarade att alla frälsande förrättningar fortfarande var tillgängliga för dem, och att man borde fokusera på prästadömsordination och templets förrättningar. Hon påpekade att även om en del av de här unga männen fortfarande var ogifta, hade de flesta av dem gift sig med goda kvinnor — några var aktiva, några inaktiva och några var inte medlemmar.

Efter ingående diskussion i stavsrådet beslutades det att männen i prästadömet och kvinnorna i Hjälpföreningen skulle räcka ut handen och rädda dessa unga män och deras hustrur, medan biskoparna skulle tillbringa mer av sin tid med församlingarnas

Kiev, Ukraina

unga män och unga kvinnor. De som var delaktiga i hjälpinsatsen inriktade sig i första hand på att förbereda dem för prästadömet, evigt äktenskap och templets frälsande förrättningar. Under de följande två åren mottog nästan alla de 63 männen, som hade inröstats till melkisedekska prästadömet under konferensen jag deltog i, sina tempelbegåvningar och beseglades till sina hustrur. Det här är bara ett exempel på hur livsviktiga våra systrar är för frälsningsarbetet i våra församlingar och stavar, och hur de främjar uppenbarelse, speciellt inom familjen och kyrkans råd.¹⁷

Systrarnas roll i familjen

Vi vet att det finns enorma krafter som riktas mot kvinnorna och familjen. Färska undersökningar visar på ett samband mellan minskad respekt för äktenskapet och ett sjunkande antal vuxna som gifter sig.¹⁸ För vissa håller äktenskap och familj på att bli "ett menyval snarare än den centrala organiserande principen i vårt samhälle".¹⁹ Kvinnor ställs inför många valmöjligheter och behöver i bön begrunda de val de gör och hur de påverkar familjen.

När jag var i Nya Zeeland förra året läste jag i Aucklands lokaltidning om hur kvinnor utanför vår kyrka kämpar med de här frågorna. En mor sade att hon insåg att i hennes fall

handlade valet mellan att arbeta eller stanna hemma om en ny matta eller en andra bil som hon egentligen inte behövde. En annan kvinna kände att "den största fienden till ett lyckligt familjeliv inte var lönearbete — det var televisionen". Hon sade att familjer är teverika och familjetidsfattiga.²⁰

Det här är mycket känsliga och personliga beslut, men det finns två principer som vi alltid bör komma ihåg. För det första bör ingen kvinna någonsin känna att hon behöver be om ursäkt eller att hennes insats är mindre viktig för att hon huvudsakligen ägnar sig åt att fostra och ta hand om barnen. Ingenting kan vara mer betydelsefullt i vår himmelske Faders plan. För det andra bör vi akta oss för att döma eller anta att systrar som väljer att arbeta utanför hemmet inte är lika tappra. Det är inte ofta vi förstår eller till fullo uppfattar andra människors omständigheter. Äkta makar bör i bön rådgöra tillsammans, medvetna om att de hålls ansvariga inför Gud för sina beslut.

Ni hängivna systrar som oavsett anledning är ensamstående föräldrar: Vi förstår vad ni går igenom. Profeter har tydligt sagt att "många händer står beredda att hjälpa er. Herren är inte omedveten om er. Och inte heller hans kyrka."²¹ Jag hoppas att sista dagars heliga kan gå i frontlinjen när det gäller att skapa en miljö på

arbetsplatsen som är mer förstående och tillmötesgående mot både kvinnor och män i deras ansvar som föräldrar.

Ni tappra och trofasta ensamstående systrar, vet att vi älskar och uppskattar er och betygar för er att ingen evig välsignelse kommer att undanhållas er.

Den beundransvärda pionjärkvinnan Emily H. Woodmansee skrev texten till psalmen "Som systrar i Sion". Hon försäkrar helt riktigt att "den uppgift [kvinnor] fått är att tjäna likt änglar".²² Detta har beskrivits som "inget mindre än att utföra brådskande uppgifter givna av självaste Fadern i himlen och 'det är en gåva som ... systrar gör anspråk på'".²³

Kära systrar, vi älskar er och beundrar er. Vi uppskattar ert tjänande i Herrens rike. Ni är otroliga! Jag vill speciellt uttrycka uppskattning för kvinnorna i mitt liv. Jag bär vittne om att försoningen är verklig, om Frälsarens gudomlighet och om återställelsen av hans kyrka, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), s. 13.
2. Robert D. Putnam och David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), s. 233.
3. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 1.3.1; se också Moses 5:1, 4, 12, 27.
4. Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), s. 445.

5. Se "Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford", Utah State Historical Society, Manuscript A 719; i "Remembering the Rescue", *Ensign*, aug. 1997, s. 47.
6. Hämtat ur ett e-postmeddelande från Monica Sedgwick, Unga kvinnors president i Laguna Niguels stav i Kalifornien och ett tal av Leslie Mortensen, Unga kvinnors president i Mission Viejo stav i Kalifornien.
7. I en artikel med titeln "Varför låter vi dem klä sig så där?" i *Wall Street Journal*, 19–20 mars 2011, s. C3, förespråkar en eftertänksam judisk mor klädnormer och moral och uppmärksammar mormonkvinnornas exempel.
8. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
9. Se Putnam och Campbell, *American Grace*, s. 244–245.
10. Se Putnam och Campbell, *American Grace*, s. 504.
11. Se L&F 81:5; se också Mosiah 4:26.
12. L&F 138:56.
13. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), s. 22.
14. Se *Handbok 2*, 6.1.
15. Se *Handbok 2*, 4.5.
16. Se Emily Matchar, "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs", salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Denna självutnämnda feminist och ateist talar om denna respekt och säger att hon är beroende av att läsa bloggar av hemmafruar som är mormoner.
17. Från samtal med stavs-president Lehonitai Mateaki (som sedan dess verkat som missionspresident i Papua Nya Guinea-missionen Port Moresby) i Nuku'alofa Ha'akame stav på Tonga och Leinata Va'enuku, president för Hjälpföreningen i staven.
18. Se D'Vera Cohn och Richard Fry, "Women, Men, and the New Economics of Marriage", Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Antalet barn som fötts har också sjunkit markant i många länder. Det har kallats för den demografiska vintern.
19. "A Troubling Marriage Trend", *Deseret News*, 22 nov. 2010, s. A14, citat från ett reportage på msnbc.com.
20. Se Simon Collins, "Put Family before Moneymaking Is Message from Festival", *New Zealand Herald*, 1 feb. 2010, s. A2.
21. Gordon B. Hinckley, "Kvinnorna i kyrkan", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 64; se också Spencer W. Kimball, "Kvinnorna i kyrkan", *Nordstjärnan*, nov. 1979, s. 48–49.
22. "Som systrar i Sion", *Psalmer*, nr. 199.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, rev. uppl. (2009), s. 338–339.

President Henry B. Eyring

förste rådgivare i första presidentskapet

Tillfällena att göra gott

Enligt Herrens sätt att hjälpa dem som har materiella behov kommer det alltid att behövas människor som av kärlek har helgat sig själva och det de äger åt Gud och hans verk.

Min kära bröder och systrar, avsikten med mitt tal är att hedra och prisa vad Herren har gjort och gör för att hjälpa fattiga och behövande bland sina barn på jorden. Han älskar sina nödlidande barn och även dem som vill hjälpa. Och han har skapat möjligheter att välsigna både dem som behöver hjälp och dem som ger hjälpen.

Vår himmelske Fader hör bönerna som hans barn uppsänder runtom i världen om mat att äta, kläder att skylla kroppen med och om den värdighet de skulle känna om de kunde sörja för sig själva. Dessa böner har nått honom ända sedan han började sätta män och kvinnor på jorden.

Du hör talas om sådana behov där du bor och på platser runtom i världen. Ditt hjärta rörs ofta av medkänsla. När du träffar någon som förtvivlat söker arbete har du en önskan att hjälpa. Du har samma önskan när du kommer hem till en änka och ser att hon inte har någon mat. Du har den när du ser fotografier av gråtande barn som sitter bland spillrorna av sitt hem som förstörts av jordbävning eller eld.

Eftersom Herren hör deras rop och känner din djupa medkänsla med dem, har han ända från begynnelsen gett sina lärjungar möjligheter att

hjälpa. Han har uppmanat sina barn att helga sin tid, sina tillgångar och sig själva och tillsammans med honom tjäna andra.

Hans sätt att hjälpa har tidvis kallats att leva efter helgelselagen. I en annan tidsperiod kallades hans sätt den förenade orden. I vår tid kallas det kyrkans välfärdsprogram.

Verksamhetens namn och detaljer anpassas för att svara mot människors behov och omständigheter. Men enligt Herrens sätt att hjälpa dem som har materiella behov kommer det alltid att behövas människor som av kärlek har helgat sig själva och det de äger åt Gud och hans verk.

Han har uppmanat och befallt oss att delta i hans verk att hjälpa och styrka behövande. Vi ingår förbund att göra det i dopets vatten och i Guds heliga tempel. Vi förnyar det förbundet på söndagarna när vi tar del av sakramentet.

Det är min avsikt i dag att beskriva några av de möjligheter han har gett oss att hjälpa behövande. Jag kan inte tala om dem alla under vår korta tid tillsammans. Min förhoppning är att kunna förnya och stärka vår beslutssamhet att handla.

Det finns en psalm om Herrens uppmaning till oss att delta i detta verk

som jag har sjungit ända sedan jag var en liten pojke. I min barndom ägnade jag mer uppmärksamhet åt den glada melodin än åt ordens kraft. Min bön är att ni i dag ska känna psalmtexten i era hjärtan. Låt oss lyssna på orden igen:

*Har jag gjort något gott på vår jord i dag?
Har jag tröstat den som föllt en tår?
Har jag glatt någon vän, visat kärlek till den,
och gjort allt vad jag förmår?
Har jag lättat någons börda i dag?
Har jag fyllt den sjukes begär?
Har jag gett av min styrka till den som är svag?
När de bad om hjälp var jag där?
Så vak upp och gör något mer än dröm om din boning i höjd!
Glädje ger att göra gott, ja, glädje utan mått,
och ditt hjärta fylls utav fröjd!¹*

Herren skickar med jämna mellanrum väckningssignaler till oss alla. Ibland kan det vara en plötslig

medkänsla med någon behövande. En far kan ha upplevt det när han såg ett barn ramla och skrapa sig på knät. En mor kan ha upplevt det när hon hörde sitt barn gråta på natten av rädsla. En son eller dotter kan ha känt medlidande med någon som verkade ledsen eller rädd i skolan.

Vi har alla rörts av medkänsla med andra som vi inte ens känner. När ni till exempel hörde nyheterna om vågor som rusade fram över Stilla havet efter jordbävningen i Japan var ni oroliga för dem som kanske skulle komma till skada.

Tusentals av er rördes av medkänsla när ni fick höra om översvämningarna i Queensland i Australien. Nyheterna handlade i stort sett bara om beräknat antal nödställda. Men många av er kände människornas smärta. Väckningssignalen hörsammades av 1 500 eller fler medlemmar i kyrkan i Australien vilka kom för att hjälpa och trösta.

De omsatte sin medkänsla i ett beslut att handla efter sina förbund. Jag har sett de välsignelser som följer

både för den behövande som får hjälp och för den som tar vara på tillfället att ge hjälpen.

Kloka föräldrar ser i varje behov som andra har ett sätt att låta sina söner och döttrar få del av välsignelser i sitt liv. Tre barn bar nyligen läcker middagsmat till vår dörr. Deras föräldrar visste att vi behövde hjälp och gav också sina barn tillfälle att tjäna oss.

Föräldrarna blev till välsignelse för vår familj genom sitt generösa tjänande. Genom att välja att låta sina barn delta i givandet utsträckte de välsignelserna till sina framtida barnbarn. Barnens leenden när de gick hem övertygade mig om att så kommer att ske. De kommer att berätta för sina barn om den glädje de kände när de vänligt tjänade andra åt Herren. Jag minns den stilla tillfredsställelse jag kände som barn när jag på min fars uppmaning rensade ogräs åt en granne. Närhelst jag uppmanas att vara en givare minns jag och tror på psalmens ord "Ljuvligt det är, min Herre Gud".²

Jag vet att den texten skrevs för att beskriva den glädje man får av att

tillbe Herren på sabbaten. Men de där barnen som kom till oss med mat upplevde under en vardagskväll glädjen av att göra Herrens verk. Och deras föräldrar såg ett tillfälle att göra gott och sprida glädje i flera generationer.

Herrens sätt att ta hand om behövande ger föräldrar ytterligare en möjlighet att bli till välsignelse för sina barn. Jag såg det en söndag i ett kapell. Ett litet barn gav biskopen familjens donationskuvert när denne kom in i kapellet före sakramentsmötet.

Jag kände familjen och pojken. Familjen hade just fått reda på att det fanns någon i församlingen som behövde hjälp. Pojkens pappa hade sagt ungefär så här till barnet när han stoppade ner ett generösare fasteoffer än vanligt i kuvertet. "Vi fastade i dag och bad för behövande. Var snäll och ge det här kuvertet till biskopen åt oss. Jag vet att han kommer att använda det till att hjälpa dem som har större behov än vi."

I stället för att minnas den söndagens hungerkänslor ska pojken minnas den dagen med värme. När jag såg hans leende och hur hårt han höll i kuvertet visste jag att han kände det stora förtroende hans pappa visade honom genom att låta honom bära familjens offer åt de fattiga. Han kommer att minnas den dagen när han är diakon, och kanske för evigt.

Jag såg samma glädje lysa i ansiktet på dem som för många år sedan hjälpte människor i Idaho åt Herren. Tetondammen brast lördagen den 5 juni 1976. Elva människor dog. Tusentals tvingades lämna sina hem inom några få timmar. Några hus spolades bort. Och hundratal bostäder kunde endast göras beboeliga genom insatser och tillgångar som vida översteg ägarnas möjligheter.

De som fick höra talas om tragedin hade medkänsla och några valde att göra gott. Grannar, biskopar, hjälpföreningspresidenter, kворumledare,

hemlärare och besökslärare lämnade sina hem och arbetsplatser för att rensa upp i andras översvämmade hus.

Ett par hade varit på semester och kom hem till Rexburg strax efter översvämningen. De gick inte ens hem för att se till sitt eget hus. I stället sökte de upp sin biskop för att fråga var de kunde hjälpa till. Han skickade dem till en nödställd familj.

Några dagar senare gick de för att titta till sitt eget hus. Det hade blivit bortspolat av flodvågen. Då gick de helt enkelt tillbaka till biskopen och sade: "Vad kan vi hjälpa till med nu?"

Var ni än bor har ni upplevt hur medkänslans under har omvandlats till osjälvisk handling. Det kanske inte var i någon stor naturkatastrofs spår. Jag har upplevt det i ett prästadsråmrum där en broder ställer sig upp för att berätta om en man eller kvinna som söker arbete för att kunna försörja sig själv och sin familj. Jag kände att det fanns medkänsla i rummet, men några kom med förslag på personer som kunde tänkas anställa personen som behövde jobb.

Det som hände i det prästadsråmrummet och det som hände i de översvämmade husen i Idaho är ett uttryck för Herrens sätt att hjälpa behövande att vara oberoende. Vi känner medlidande och vi vet hur vi ska handla för att hjälpa på Herrens sätt.

Vi firar i år 75-årsdagen av kyrkans välfärdsprogram. Det etablerades för att sörja för behoven som uppstod när folk blev arbetslösa och förlorade bondgårdar och till och med hus och hem i den stora depressionens spår.

Vår himmelske Faderns barn har i vår tid återigen stora materiella behov. Så har det varit förr, och så kommer det att vara i alla tider. De principer som kyrkans välfärdsprogram bygger på är inte endast för en tid eller en plats. De är för alla tider och alla platser.

De principerna är andliga och eviga. Om vi förstår dem och lägger dem djupt på hjärtat kan vi därför se och ta vara på tillfällen att hjälpa närhelst och varhelst Herren uppmanar oss till det.

Här är några principer som vägledde mig när jag ville hjälpa på Herrens sätt och när jag fick hjälp av andra.

För det första är alla gladare och har större självaktning om de kan försörja sig själva och sin familj och sedan räcker ut en hjälpande hand till andra. Jag har varit tacksam mot dem som har hjälpt mig att tillgodose mina behov. Och under årens lopp har jag varit ännu tacksammare mot dem som har hjälpt mig att bli oberoende. Och sedan har jag varit ytterst tacksam mot dem som har visat mig hur jag kan använda en del av mitt överskott till att hjälpa andra.

Jag har lärt mig att sättet att få ett överskott är att göra av med mindre än jag tjänar. Och med det överskottet har jag lärt mig att det verkligen är bättre att ge än att få. Så är det till viss del för att när vi hjälper andra på Herrens sätt så välsignar han oss.

President Marion G. Romney sade följande om välfärdsarbete: "Du kan inte ge bort så mycket att du blir fattig i detta verk." Sedan citerade han sin missionspresident Melvin J. Ballard: "Ingen ger någonsin en brödkant till Herren utan att få en limpa tillbaka."³

Jag har funnit att det stämmer i mitt liv. När jag är generös mot min himmelske Faders behövande barn är han generös mot mig.

En annan princip i evangeliet som har väglett mig i välfärdsarbetet är den styrka och välsignelse som enighet framkallar. När vi arbetar tillsammans för att tjäna de behövande välsignar Herren oss med enighet. President J. Reuben Clark Jr. uttryckte det så här: "Det tjänandet har ... kanske mest av

allt bidragit till en känsla av broderskap när personer med all slags utbildningsbakgrund och från varje yrke har arbetat sida vid sida i en välfärdsträdgård eller på något annat projekt."⁴

Den fördjupade känslan av broderskap gäller såväl mottagaren som givaren. Än i dag känner en man att det finns ett band som förenar oss efter att vi skyfflade bort gytjtja tillsammans från hans översvämmande hus i Rexburg. Och han känner större personlig värdighet efter att ha gjort allt han kunnat för att hjälpa sig själv och sin familj. Om vi hade arbetat på var sitt håll så skulle vi båda ha gått miste om en andlig välsignelse.

Det här leder mig till den tredje handlingsprincipen i välfärdsarbetet: Se till att få med dig din familj i arbetet så att de kan lära sig att ta hand om varandra som de tar hand om andra. Dina söner och döttrar som arbetar tillsammans med dig för att tjäna andra som behöver hjälp kommer troligen att hjälpa varandra när de själva behöver hjälp.

Den fjärde viktiga principen för välfärd i kyrkan lärde jag mig som biskop. Den kom när jag lydde befallningen i skrifterna att leta rätt på de fattiga. Det är biskopens plikt att finna och bistå dem som fortfarande behöver hjälp efter att de och deras familjer har gjort allt de kan. Jag upptäckte att Herren sänder den Helige Anden så att vi kan "söka och ... skall finna"⁵ när det gäller att ta hand om de fattiga, precis som när det gäller att finna sanningen. Men jag har också lärt mig att be hjälpföreningenspresidenten om hjälp. Hon kan få en uppenbarelse om det innan du får den.

Några av er kommer att behöva den inspirationen under kommande månader. För att fira 75-årsdagen av kyrkans välfärdsprogramms grundande

kommer medlemmar runtom i världen att inbjudas att delta i en tjänandedag. Ledare och medlemmar kommer att söka uppenbarelse när de utformar lokala projekt.

Jag har tre förslag till er när ni planerar ert tjänandeprojekt.

För det första, förbered er själva och dem ni leder andligen. Endast om Frälsarens försoning har rört vid era hjärtan kan ni tydligt och klart förstå syftet med projektet: att i både andligt och timligt avseende bli till välsignelse för vår himmelske Faders barn.

Mitt andra förslag är att välja att tjäna personer i er egen enhet eller ert eget område och vars behov kan beröra hjärtat hos dem som ska tjäna dem. De människor de tjänar kommer att känna deras kärlek. Detta kan bidra mer till att glädja dem, som psalmen lovade, än att de bara får sina materiella behov tillgodosedda.

Mitt sista förslag är att planera att använda den kraft som finns i familjebanden, i de band som finns i kворum, biorganisationer och bland personer som ni känner i samhället. Då kommer en känsla av enighet att förstärka den goda verkan av ert tjänande. Och känslan av enighet i familjer, kyrkan och samhället kommer då att växa och finnas kvar långt efter att projektet avslutats.

Det här är mitt tillfälle att tala om för er hur mycket jag uppskattar er. Genom ert kärleksfulla tjänande åt Herren har jag fått ta emot tack från dem som ni har hjälpt när jag träffat dem världen över.

Ni fann ett sätt att lyfta dem till en högre nivå när ni hjälpte dem på Herrens sätt. Ni och andra ödmjuka lärjungar till Frälsaren har sänt ert bröd över vattnet genom ert tjänande och människorna som ni har hjälpt har försökt att återvända det genom att uttrycka sin tacksamhet till mig.

Framlagd av president Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

De som har arbetat tillsammans med er uttrycker samma uppskattning när jag talar med dem. Jag minns en gång när jag stod bredvid president Ezra Taft Benson. Vi hade samtalat om välfärdsarbetet i Herrens kyrka. Han förvånade mig med sin ungdomliga energi när han gestikulerade med handen och sade: "Jag älskar det här arbetet, för ett arbete är det!"

Jag tackar er på Mästarens vägnar för ert arbete att tjäna vår himmelske Faders barn. Han känner er och ser era ansträngningar, er flit och era uppoffringar. Min bön är att han ska låta er få välsignelsen att se frukten av ert arbete i den glädje som visas av dem som ni hjälper åt Herren och dem som skänker den hjälpen tillsammans med er.

Jag vet att Gud Fadern lever och besvarar våra böner. Jag vet att Jesus är Kristus. Ni och de ni tjänar kan renas och stärkas genom att tjäna honom och hålla hans bud. Ni kan veta som jag gör, genom den Helige Andens kraft, att Joseph Smith var den Guds profet som återställde den sanna och levande kyrkan, vilket den här kyrkan är. Jag vittnar om att president Thomas S. Monson är Guds levande profet. Han är ett stort exempel på att göra som Herren: att gå omkring och göra gott. Det är min bön att vi må ta vara på våra möjligheter att "lyfta upp händerna som hänger ned och styrka de matta knäna".⁶ I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se "Har jag gjort något gott?", *Sånger*, nr. 158.
2. Se "Ljuvligt det är, min Herre Gud", *Psalmer*, nr. 96; se också "Sweet Is the Work", *Hymns*, nr. 147.
3. Se Marion G. Romney, "Välfärdsprogrammet - Frälsarens program", *Nordstjärnan*, april 1981, s. 172.
4. J. Reuben Clark Jr., Conference Report, okt. 1943, s. 13.
5. Se Matt 7:7-8; Luk 11:9-10; 3 Nephi 14:7-8.
6. L&F 81:5.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot, om det finns några, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Boyd Kenneth Packer som president för de tolv apostlarnas kворum, och följande bröder som medlemmar av detta kворum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson och Neil L. Andersen.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot detta kan det visas.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Det är föreslaget att vi avlöser följande som områdessjuttio från och med 1 maj 2011: José L. Alonso, Nelson L. Altamirano, John S. Anderson, Ian S. Ardern, Sergio E. Avila, David R. Brown, D. Fraser Bullock, Donald J. Butler, Vladimiro J. Campero, Daniel M. Cañoles, Carl B. Cook, I. Poloski Cordon, J. Devn Cornish, Federico F. Costales, LeGrand R. Curtis Jr., Heber O. Diaz, Andrew M. Ford, Julio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Jones, Donald J. Keyes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Raymundo Morales, J. Michel Paya, Stephen D. Posey, Juan M. Rodriguez, Gerardo L. Rubio, Jay L. Sitterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Ysrael A. Tolentino, W. Christopher Waddell och Gary W. Walker.

De som vill instämma i vårt tack för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi stöder som nya medlemmar i de sjuttios fösta kворum Don R. Clarke, José L. Alonso, Ian S. Ardern, Carl B. Cook, LeGrand R. Curtis Jr., W. Christopher Waddell och Kazuhiko Yamashita; samt som nya medlemmar i de sjuttios

andra kворum Randall K. Bennett, J. Devn Cornish, O. Vincent Haleck och Larry Y. Wilson.

Alla som instämmer kan visa det. Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Det är föreslaget att vi stöder följande som nya områdessjuttio: Kent J. Allen, Stephen B. Allen,

Winsor Balderrama, R. Randall Bluth, Hans T. Boom, Patrick M. Boutoille, Marcelo F. Chappe, Eleazer S. Collado, Jeffrey D. Cummings, Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Ricardo P. Giménez, Allen D. Haynie, Douglas F. Higham, Robert W. Hymas, Lester F.

Johnson, Matti T. Jouttenus, Chang Ho Kim, Alfred Kyungu, Remegio E. Meim Jr., Ismael Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, Abenir V. Pajaro, Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Resek, George F. Rhodes Jr., Lynn L. Summerhays, Craig B. Terry, David J. Thomson, Ernesto R. Toris, Arnulfo Valenzuela, Ricardo Valladares, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos och Terry L. Wade.

Alla som instämmer kan visa det. Någon emot?

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det. Om någon är emot visas det.

President Monson, enligt vad jag kan uppfatta, har röstningen i konferenscentret varit enhällig för förslagen.

Tack bröder och systrar för ert stöd och för er fortsatta tro, hängivenhet och era böner. ■

Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2010

Framlagd av Robert W. Cantwell

Verkställande direktör, Kyrkans revisionsavdelning

*Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagars Heliga*

Kära bröder! Enligt föreskrift genom uppenbarelse i kapitel 120 i Läran och Förbunden, auktoriseras utbetalningar ur kyrkans fonder av rådet för tionde-medlens användning. Detta råd utgörs av första presidentskapet,

de tolv apostlarnas kворum och presiderande biskopsrådet. Rådet godkänner budgetar för kyrkans avdelningar, verksamhet och fördelning till kyrkliga enheter. Kyrkans avdelningar använder medlen enligt godkända budgetar

och enligt kyrkans riktlinjer och praxis.

Kyrkans revisionsavdelning har tillgång till alla uppteckningar och system som behövs för att bedöma att kontrollen är tillräcklig över bidrag till fonder, utbetalningar och skyddandet av kyrkans tillgångar. Kyrkans revisionsavdelning är fristående från alla andra avdelningar och all annan verksamhet inom kyrkan och personalen består av auktoriserade revisorer, auktoriserade internrevisorer, auktoriserade revisorer för informationssystem och andra kvalificerade yrkesmän.

På grundval av genomförda revisioner anser kyrkans revisionsavdelning att intäkter och utgifter samt kyrkans tillgångar för året 2010 i allt väsentligt har upptecknats och förvaltats enligt professionella revisionsnormer, godkända budgetar och kyrkans riktlinjer och praxis.

Högaktningsfullt,
Kyrkans revisionsavdelning
Robert W. Cantwell
Verkställande direktör ■

Statistisk rapport för år 2010

Framlagd av Brook P. Hales

sekreterare till första presidentskapet

Första presidentskapet har utfärdat följande statistiska rapport för kyrkan för år 2010. Den 31 december 2010 fanns det 2 896 stavar, 340 missioner, 614 distrikt och 28 660 församlingar och grenar.

Kyrkans medlemsantal var vid årsslutet 2010 14 131 467.

Det fanns 120 528 nytillkomna barn med matrikelkort och 272 814 nyomvända döptes 2010.

Antalet heltidsmissionärer var vid årsslutet 52 225.

Antalet servicemissionärer var 20 813, varav många bodde hemma och hade kallats att stödja en mängd olika verksamheter i kyrkan.

Fyra tempel invigdes under året: Vancouver i British Columbia, Kanada; Gila Valley i Arizona, Förenta staterna; Cebu City i Filippinerna samt Kiev i Ukraina.

Templet i Laie, Hawaii i Förenta staterna återinvigdes under 2010.

Totalt antal tempel i drift över hela världen var 134.

Tidigare generalämbetsmän och andra som har avlidit sedan generalkonferensen i april förra året

Äldsterna W. Grant Bangerter, Adney Y. Komatsu, Hans B. Ringger, LeGrand R. Curtis, Richard P. Lindsay, Donald L. Staheli och Richard B. Wirthlin, tidigare medlemmar i de sjuttios kворum; Barbara B. Smith, före detta generalpresident för Hjälpföreningen, Ruth H. Funk, före detta generalpresident för Unga kvinnor; Norma Jane B. Smith, före detta rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap; Helen Fyans, änka efter äldste J. Thomas Fyans, generalauktoritet emeritus; Arnold D. Friberg, konstnär och illustratör samt J. Elliot Cameron, före detta kyrkans utbildningsansvarige. ■

President Boyd K. Packer
president för de tolv apostlarnas kворum

Vägleda av den Helige Anden

Var och en av oss kan vägledas av uppenbarelsens ande och genom den Helige Andens gåva.

Det har gått 400 år sedan King James Bible publicerades med viktiga bidrag från William Tyndale, en stor hjälte i mina ögon.

Prästerskapet ville inte att bibeln skulle ges ut på engelska. De jagade Tyndale från plats till plats. Han sade till dem: "Om Gud bevarar mitt liv ska jag innan många år ha gått se till att pojken bakom plogen känner Bibeln bättre än ni."¹

Tyndale förråddes och stängdes in i ett mörkt och iskallt fängelse i Bryssel i över ett år. Hans kläder hängde i trasor. Han bad fångvaktarna om att få sin rock och mössa och ett stearinljus med orden: "Det är verkligen mödosamt att sitta ensam i mörkret."² Men allt detta förnekades honom. Till sist hämtades han från fängelset och inför en stor skara människor blev han strypt och bränd på bål. Men William Tyndales arbete och martyrdöd var inte förgäves.

Tack vare att sista dagars heliga barn tidigt börjar lära känna de heliga skrifterna, uppfyller de i viss mån profetian som uttalades för fyra århundraden sedan av William Tyndale.

Våra skrifter idag består av Bibeln, Mormons bok: Ännu ett Jesu Kristi

testamente, Den kostbara pärlan och Läran och förbunden.

På grund av Mormons bok kallas vi ofta för mormonkyrkan, en benämning vi inte motsätter oss, men som inte är korrekt.

I Mormons bok visade sig Herren åter för nephiterna när de bad till Fadern i hans namn. Och Herren sade:

"Vad vill ni att jag skall ge er?"

Och de sade till honom: Herre, vi vill att du talar om för oss det namn varmed vi skall kalla denna kyrka, ty det förekommer ordstrider bland folket om detta.

Och Herren sade ... Hur kommer det sig att folket knotar och tvistar om detta?

Har de inte läst skrifterna, vilka säger att ni måste ta på er Kristi namn ...? Ty vid det namnet skall ni bli kallade på den yttersta dagen ...

Vad ni än gör skall ni därför göra i mitt namn. Därför skall ni kalla kyrkan efter mitt namn, och ni skall åkalla Fadern i mitt namn så att han välsignar kyrkan för min skull.

Och hur kan det vara min kyrka om den inte kallas efter mitt namn? Ty om en kyrka kallas efter Moses namn, så är det Moses kyrka. Och om den

kallas efter en människas namn, så är det en människas kyrka. Men om den kallas efter mitt namn så är det min kyrka, om så är att de är byggda på mitt evangelium."³

I lydnad mot en uppenbarelse kallar vi oss Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga hellre än mormonkyrkan. Det är en sak för andra att tala om kyrkan som mormonkyrkan, eller att kalla oss för mormoner, men det är en helt annan sak för oss att göra det.

Första presidentskapet har sagt:

"Det [är] allt viktigare att kyrkans uppenbarade namn, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga (L&F 115:4), används i vårt ansvar att förkunna Frälsarens namn över hela världen. Därför önskar vi att kyrkans fullständiga namn används i största möjliga utsträckning ...

Vi föreslår att kyrkans medlemmar omnämns som 'medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga'. Som förkortat uttryck föredras 'sista dagars heliga'.⁴

"[Sista dagars heliga] talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder."⁵

Världen kallar oss vad den vill, men i vårt tal bör vi alltid komma ihåg att vi tillhör *Jesu Kristi* kyrka.

Somliga påstår att vi inte är kristna. Antingen känner de oss inte alls eller också handlar det om ett missförstånd.

I kyrkan utförs varje förrättning genom Jesu Kristi myndighet och i hans namn.⁶ Vi har samma organisation som den ursprungliga kyrkan hade med apostlar och profeter.⁷

Fordom kallade och ordinerade Herren tolv apostlar. Han förråddes och korsfästes. Efter sin uppståndelse

undervisade Frälsaren sina lärjungar i 40 dagar, och därefter togs han upp till himlen.⁸

Men något saknades. Några dagar senare hade de tolv samlats i ett hus och ”plötsligt [kom] från himlen ett dån, som när en våldsam storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt ... Tungor som av eld ... satte sig på var och en av dem. Och de uppfylldes alla av den helige Ande.”⁹ Hans apostlar hade nu blivit bemyndigade. De förstod att myndigheten de fått av Frälsaren och den Helige Andens gåva var väsentliga för att upprätta hans kyrka. De befalldes

att döpa och förläna den Helige Andens gåva.¹⁰

Med tiden försvann apostlarna och prästadömet de bar. Myndigheten och makten att administrera behövde återställas. Under många sekel såg människan fram emot återställelsen av Herrens kyrkas myndighet och organisation.

År 1829 återställdes prästadömet till Joseph Smith och Oliver Cowdery av Johannes Döparen och apostlarna Petrus, Jakob och Johannes. Idag ordineras värdiga manliga medlemmar i kyrkan till prästadömet. Denna myndighet och den medföljande Helige

Andens gåva som förlänas alla kyrkans medlemmar efter dopet, skiljer oss från andra kyrkor.

En tidig uppenbarelse anger att ”var och en skall kunna tala i Herren Guds, ja, i världens Frälsares namn”.¹¹ Arbetet i kyrkan idag utförs av helt vanliga män och kvinnor som kallats och understötts till att presidera, undervisa och administrera. Det är genom uppenbarelsens makt och den Helige Andens gåva som de som kallats får veta Herrens vilja. Andra kanske inte accepterar sådana ting som profetia, uppenbarelse och den Helige Andens gåva, men om de överhuvudtaget ska kunna förstå oss måste de förstå att vi accepterar dem.

Herren uppenbarade hälsoregler, Visdomsordet, för Joseph Smith långt innan världen kände till farorna. Alla undervisas att undvika te, kaffe, alkohol, tobak och naturligtvis olika sorters droger och vanebildande preparat, som våra ungdomar ständigt ser. De som lyder den här uppenbarelsen lovas att de ska få ”hälsa i naveln och märg i benen.

Och skall finna visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter, och skall springa och inte bli trötta och skall gå och inte bli matta.”¹²

I en annan uppenbarelse kräver Guds moralnormer att den heliga fortplantningsförmågan ska skyddas och endast användas mellan man och kvinna, vigda som man och hustru.¹³ Att missbruka denna heliga förmåga överträffas i allvar endast av att utgjuta oskyldigt blod och förneka den Helige Anden.¹⁴ Om någon överträder lagen visar oss omvändelsens lära hur följderna av en sådan överträdelse kan suddas ut.

Alla prövas. Vi kanske tycker det är orättvist att väljas ut och underkastas en viss frestelse, men det är det som är det jordiska livets ändamål — vi är här

för att prövas. Och svaret är detsamma för alla: Vi måste, och vi kan, motstå alla slags frestelser.

”Den stora lycksalighetsplanen”¹⁵ är inriktad på familjelivet. Mannen är hemmets överhuvud och hustrun är hemmets hjärta. Och äktenskapet är ett jämbördigt kompanjonskap. En sista dagars helig man är en ansvarsfull familjeman, trofast i evangeliet. Han är en omtänksam och hängiven make och far. Han vördar kvinnligheten. Hustrun stöder sin make. Båda föräldrarna vårdar sig om sina barns andliga tillväxt.

Sista dagars heliga undervisas att älska varandra och att uppriktigt förlåta oförrätter.

Mitt liv förändrades av en helgonlik patriark. Han gifte sig med sin käreasta. De var djupt förälskade och snart väntade hon deras första barn.

Kvällen då barnet föddes uppstod det komplikationer. Det fanns bara en läkare och han befann sig ute på landsbygden på sjukbesök. Efter många timmars förlossningsarbete

blev den blivande moderns tillstånd kritiskt. Slutligen kom doktorn. Han arbetade snabbt i nödsituationen och snart hade barnet fötts och krisen verkade vara över. Men några dagar senare dog den unga modern av samma infektion som läkaren hade behandlat i ett annat hus den kvällen.

Den unge mannens värld gick i kras. Veckorna släpade sig fram och han blev allt mer bitter. Han tänkte knappt på något annat och i sin bitterhet blev han hotfull. Idag skulle han utan tvekan ha pressats till att åtala läkaren för felbehandling, som om pengar skulle ställa allt tillrätta.

En kväll knackade det på dörren. En liten flicka sade bara: ”Pappa vill att du kommer hem till oss. Han vill prata med dig.”

”Pappa” var stavens president. Rådet från den kloke ledaren var enkelt: ”John, låt det vara. Det finns inget du kan göra för att få henne tillbaka. Vad du än gör, gör det bara saken värre. John, låt det vara.”

Det här var min väns prövning. Hur kunde han låta det vara? Ett förfärligt fel hade begåtts. Han kämpade för att behärska sig och beslöt slutligen att han skulle vara lydlig och följa rådet han fått av sin kloke stavs-president. Han tänkte låta det vara.

Han sade: ”Jag var gammal innan jag förstod och äntligen såg en fattig landsortsläkare — överarbetad, underbetald, uttröttad efter att ha rusat från patient till patient, med nästan inga mediciner, inget sjukhus och få instrument. Dock kämpade han för att rädda liv och lyckades för det mesta. Han hade kommit i en krissituation, när två liv hängde på en skör tråd, och han handlade utan dröjsmål. Äntligen förstod jag!” Han sade: ”Jag kunde ha förstört mitt liv och andras liv.”

Många gånger tackade han Herren på sina knän för en klok prästadömsledare som gav honom det enkla rådet: ”John, låt det vara.”

Runt omkring oss ser vi medlemmar i kyrkan som har sårats. En del blir upprörda över händelser i kyrkans historia eller över dess ledare och lider hela livet utan att kunna se bortom andras felsteg. De låter det inte vara. De blir inaktiva.

Den inställningen är ungefär som mannen som träffades av en klubba. Kränkt tar han upp klubban och börjar slå sig i huvudet med den under resten av sitt liv. Så dåligt! Så sorgligt! En sådan hämnd skadar bara en själv. Om du har blivit förolämpad, förlåt det, glöm det och låt det vara.

I Mormons bok finns följande varning: ”Och om det nu finns fel är det människors misstag. Fördöm därför inte det som hör Gud till, så att ni kan bli befunda obefläckade inför Kristi domarsäte.”¹⁶

En sista dagars helig är en helt vanlig människa. Vi finns nu överallt

São Luís, Brasilien

i världen till ett antal av 14 miljoner. Det är bara början. Vi har fått lära oss att vara i världen men att inte av världen.¹⁷ Därför lever vi helt vanliga liv i vanliga familjer tillsammans med alla andra.

Vi får lära oss att inte ljuga eller stjåla eller fuska.¹⁸ Vi använder inte svordomar. Vi är positiva och glada och inte rädda för livet.

Vi är ”villiga att sörja med dem som sörjer ... och trösta dem står i behov av tröst och stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt.”¹⁹

Om någon söker efter en kyrka som inte kräver så mycket, så är det här fel kyrka för dem. Det är inte lätt att vara en sista dagars helig, men i längden är det den enda rätta vägen.

Oavsett motstånd eller ”krig, krigsrykten och jordbävningar på olika platser”,²⁰ kan ingen makt eller intet inflytande hindra det här verket. Var och en av oss kan vägledas av

uppenbarelsens ande och genom den Helige Andens gåva. ”Lika gärna kan människan sträcka ut sin svaga arm för att hejda Missourifloden i dess bestämda lopp eller vända den mot strömmen, som att hindra den Allsmäktige från att utgjuta kunskap från himlen över de sista dagars heligas huvuden.”²¹

Om du bär på en börda, glöm den och låt den vara. Förlåt mycket och omvänd dig lite så besöker den Helige Anden dig och du blir stärkt av ett vittnesbörd du inte visste att du hade. Gud vakar då över och välsignar dig — dig och dina nära och kära. Jag inbjuder dig att komma till honom. Den här kyrkan — Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, ”den enda sanna och levande kyrka på hela jordens yta”²² enligt hans egna ord — är platsen där vi finner ”den stora lyckosalighetsplanen”.²³ Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. David Daniell, inledning till *Tyndale's New Testament* (1989), s. viii.
2. Daniell, inledning till *Tyndale's New Testament*, s. ix.
3. 3 Nephi 27:2–5, 7–8.
4. Brev från första presidentskapet, 23 feb. 2001.
5. 2 Nephi 25:26.
6. Se Moses 5:8; dop: se 2 Nephi 31:12; 3 Nephi 11:27; 18:16; välsigna de sjuka: se L&F 42:44; ge den Helige Anden: se Moroni 2:2; ordination till prästadömet: e Moroni 3:1–3; sakramentet: se Moroni 4:1–3; mirakel: se L&F 84:66–69.
7. Se Trosartiklarna 1:6.
8. Se Apg 1:3–11.
9. Apg 2:2–4.
10. Se Apg 2:38.
11. L&F 1:20.
12. L&F 89:18–20.
13. Se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
14. Se Alma 39:4–6.
15. Alma 42:8.
16. Mormons bok, titelbladet.
17. Se Joh 17:14–19.
18. Se 2 Mos 20:15–16.
19. Mosiah 18:9.
20. Mormon 8:30.
21. L&F 121:33.
22. L&F 1:30.
23. Alma 42:8.

Äldste Russell M. Nelson
i de tolv apostlarnas kворum

Se framtiden an med tro

Sanning, förbund och förrättningar gör det möjligt för oss att övervinna rädsla och oro och se framtiden an med tro.

Mina kära bröder och systrar, tack för ert stöd, inte bara genom handuppräckning utan också genom ert upplyftande tjänande i hemmet, i kyrkan och i samhället. Vi älskar att vara tillsammans med er och se er tillsammans med familj och vänner. Var ni än bor ser vi att ni arbetar för en bättre värld. Vi stöder er! Vi älskar er! Vi ber för er liksom ni ber för oss!

Vi föreställer oss hur ni sitter med era familjer framför tv:n eller datorn hemma hos er för att se på general-konferensen. En uppmärksam mamma och pappa skickade en kopia av ett kort de tog under en konferens. De iakttog sin arton månader gamla sons reaktion när han kände igen talarens ansiktsdrag och röst. Barnet började kasta slängkyssar i riktning mot tv:n. Han ville komma närmare. Så hans omtänksamma äldre syster hissade snabbt upp sin lillebror på axlarna och gick närmare. Här är fotografiet.

Ja, den man ser på tv-rutan är jag, och barnen är våra barnbarn. Om några år är den här pojken en äldste, har fått sin begåvning i templet och är redo att gå ut som missionär. Senare kommer han att välja och beseglas till

en evig livskamrat. Ser ni honom som make och far en dag, med egna barn? Och en dag kommer han ta avsked av sin farfar och morfar, med säker kunskap om att döden är en del av livet.

Det är sant. Vi lever för att dö, och vi dör för att få liv igen. Ur ett evigt perspektiv kan man bara dö i förtid om man inte är beredd att möta Gud.

Som apostlar och profeter intresserar vi oss inte bara för våra egna barn och barnbarn utan också för era — och för vart och ett av Guds barn. Allt framtiden har i beredskap för varje heligt Guds barn formas av dess föräldrar, släktingar, vänner och lärare. Så vår tro *nu* blir *senare* en del av våra efterkommandes tro.

Varje individ måste bana sig fram i en värld i oavbruten förändring, en värld av rivaliserande ideologier. Det ondas makter kommer alltid att ligga i strid med det godas makter. Satan försöker ständigt få oss att följa hans vägar och göra oss lika olyckliga som han själv är.¹ Och livets normala risker som sjukdomar, skador och olycks-händelser kommer alltid att finnas.

Vi lever i en kaotisk tid. Jordbävningar och tsunamis vållar förödelse, statsmakter kollapsar, de ekonomiska

påfrestningarna är svåra, familjen angrips och skilsmässofrekvensen ökar. Vi har all anledning till oro. Men vi behöver inte låta vår oro rubba vårt tro. Vi kan bekämpa vår oro genom att stärka vårt tro.

Börja med era barn. Ni föräldrar har det huvudsakliga ansvaret för att stärka deras tro. Låt dem få känna er tro, även när ni drabbas av svåra prövningar. Inrikta er tro på vår kärleksfulle himmelske Fader och på hans älskade Son, Herren Jesus Kristus. Undervisa om den tron med djup övertygelse. Undervisa varje dyrbar pojke eller flicka om att han eller hon är ett Guds barn, skapat till hans avbild, med ett heligt mål och med inneboende möjligheter. Var och en föds med svårigheter som ska övervinnas och med tro som ska utvecklas.²

Undervisa om tro på Guds frälsningsplan. Lär barnen att vår vistelse på jorden är en prövotid, en tid avsatt för att se om vi vill göra allt vad Herren befäller oss att göra.³

Undervisa om tro att hålla *alla* Guds bud därför att vi vet att de ges till välsignelse för hans barn och för att ge dem glädje.⁴ Förvarna dem om att de kommer att träffa personer som väljer vilka bud de ska hålla och vrakar andra, som de väljer att bryta mot. Jag kallar det här kafeteriasynen på lydnad. Vanan att välja och vraka fungerar inte. Den leder till olycka. För att förbereda sig för att möta Gud håller man *alla* hans bud. Det krävs tro för att lyda dem, och genom att man håller hans bud stärks den tron.

Lydnad ger Guds välsignelser möjlighet att flöda obehindrat. Han välsignar sina lydiga barn med frihet från slaveri och elände. Och han välsignar dem med mer ljus. Man lever till exempel efter Visdomsordet med insikt om att lydnad inte bara innebär

frihet från missbruk och beroende utan också att det välsignar en med ytterligare visdom och stora skatter av kunskap.⁵

Undervisa om tro att veta att lydnad mot Guds bud ger både fysiskt och andligt beskydd. Och kom ihåg att Guds heliga änglar alltid finns till hands för att hjälpa oss. Herren har sagt: "Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er."⁶ Vilket löfte! När vi är trofasta får vi hjälp av honom och hans änglar.

Orubblig tro görs än starkare genom bön. Dina innerliga böner betyder mycket för honom. Tänk på profeten Joseph Smiths innerliga

böner under den fasansfulla tid då han satt inspärrad i fängelset i Liberty. Herren besvarade bönerna genom att förändra profetens perspektiv. Han sade: "Vet, min son, att allt detta skall ge dig erfarenhet och tjäna dig till godo."⁷

Om vi ber med ett evigt perspektiv i sikte behöver vi inte undra om våra tårfyllda och innerligaste böner blir hörda. Detta Herrens löfte står att läsa i kapitel 98 i Läran och förbunden:

"Era böner har gått in i Herren Sebaots öron och har upptecknats med detta sigill och vittnesmål: Herren har svurit och fastslagit att de skall uppfyllas.

Därför ger han er detta löfte med ett oåterkalleligt förbund att de skall uppfyllas, och alla era lidanden skall samverka till ert bästa och till mitt

namns förhållande, säger Herren."⁸

Herren valde sina kraftfullaste ord för att inge oss ny tillförsikt! *Sigill! Vittnesmål! Svurit! Fastslagit! Oåterkalleligt förbund!* Bröder och systrar, tro på honom! Gud besvarar era uppriktiga och innerliga böner, och er tro kommer att stärkas.

Om man vill utveckla bestående tro är det väsentligt att man är fast besluten att betala ett fullt tionde. Till en början krävs det tro för att betala tiondet. Sedan utvecklar tiondebetalaren större tro tills tiondet blir en oskattbar förmån. Tiondet är en forntida Guds lag.⁹ Han lovade sina barn att han skulle "öppna ... himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över [dem] i rikt mått".¹⁰ Och inte bara det, genom tiondet har du ditt namn

inskrivet tillsammans med Guds folk och blir beskyddad på "hämnadens och förintelsens dag".¹¹

Varför behöver vi en sådan bärkraftig tro? Därför att svåra tider stundar. I framtiden kommer det sällan att vara lätt eller populärt att vara en trofast sista dagars helig. Var och en av oss kommer att provas. Aposteln Paulus varnade och sade att i de sista dagarna kommer de som noggrant följer Herren "att förföljas".¹² Den förföljelsen kan antingen kuva er till stillatigande svaghet eller motivera er att vara mer föredömliga och modiga i ert dagliga liv.

Hur du hanterar livets prövningar är del av din tros utveckling. Du får styrka när du minns att du har en gudomlig natur, ett arv av omätligt värde. Herren har påmint dig och dina barn och barnbarn om att ni är rättmätiga arvingar, att ni har sparats i himlen för er bestämda tid och plats där ni skulle födas, för att växa till och bli hans banerförare och förbundsfolk. När du vandrar på Herrens och rättfärdighetens stig får du välsignelsen att bli kvar i hans godhet och vara ett ljus och en frälsare för hans folk.¹³

Var och en av er bröder och systrar har tillgång till välsignelser som fås genom det heliga melkisedekska

prästadörets makt. De här välsignelserna kan förändra era levnadsvillkoren när det gäller sådant som hälsa, att ledsagas av den Helige Anden, personliga relationer och framtida möjligheter. Prästadörets makt och myndighet innehar nycklarna till kyrkans alla andliga välsignelser.¹⁴ Och det underbara är att Herren har sagt att han kommer att ära dessa välsignelser enligt sin vilja.¹⁵

De största av prästadörets alla välsignelser ges i Herrens heliga tempel. Trohet mot förbund som ingås där berättigar dig och din familj till det eviga livets välsignelser.¹⁶

Din lön kommer inte bara i livet efter detta. Många välsignelser kommer i det här livet, bland dina barn och barnbarn. Ni trofasta heliga behöver inte utkämpa livets strider på egen hand. Tänk på det. Herren förkunnade: "Jag skall själv strida mot dina motståndare, jag skall själv rädda dina barn."¹⁷ Senare fick hans trofasta folk det här löftet: "Jag, Herren, skulle utkämpa deras strider och deras barns strider och deras barnbarns ... intill tredje och fjärde släktledet."¹⁸

Vår älskade president Thomas S. Monson har gett oss sitt profetiska vittnesbörd. Han sade: "Jag vittnar för er om att våra utlovade välsignelser är

omätliga. Stormar må hopa sig, regn må ösa ner över oss, men vår kunskap om evangeliet och vår kärlek till vår himmelske Fader och vår Frälsare ska trösta och uppehålla oss och bringa glädje till våra hjärtan då vi vandrar rättrådigt och håller buden."

President Monson fortsatte: "Mina älskade bröder och systrar, var inte rädda. Var vid gott mod. Framtiden är lika strålande som er tro."¹⁹

Till president Monsons kraftfulla förkunnelse lägger jag min egen. Jag vittnar om att Gud är vår Fader. Jesus är Kristus. Hans kyrka har återställts till jorden. Hans sanning, förbund och förrättningar gör det möjligt för oss att övervinna rädsla och oro och se framtiden an med tro. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 2 Nephi 2:27.
2. Petrus undervisade om den här tanken när han uttryckte förhoppningen att "ni ... skall få del av gudomlig natur, sedan ni kommit undan det fördärv som på grund av begäret finns i världen" (2 Petr 1:4).
3. Se Abraham 3:25.
4. Se 2 Nephi 2:25.
5. Se L&F 89:19; se också Jes 45:3.
6. L&F 84:88.
7. L&F 122:7. Ett annat exempel på ett förändrat perspektiv står att läsa i Psaltaren: "Bevara min själ ... min Gud, fräls din tjänare som förtröstar på dig. Var mig nådig, Herre, ty hela dagen ropar jag till dig ... Jag vill tacka dig, Herre, min Gud, av hela mitt hjärta, och ära ditt namn i evighet" (Ps 86:2-3, 12).
8. L&F 98:2-3.
9. Tiondet nämns i åtta böcker i Gamla testamentet: Första Moseboken, Tredje Moseboken, Fjärde Moseboken, Femte Moseboken, Andra Krönikeboken, Nehemja, Amos och Malaki.
10. Mal 3:10.
11. L&F 85:3.
12. 2 Tim 3:12.
13. Se L&F 86:8-11.
14. Se L&F 107:18.
15. Se L&F 132:47, 59.
16. Se Abraham 2:11.
17. Jes 49:25; se också L&F 105:14.
18. L&F 98:37.
19. Thomas S. Monson, "Var vid gott mod", *Liahona*, maj 2009, s. 92.

Äldste Richard J. Maynes
i de sjuttios kvorum

*återvända kan till Gud,
om jag har lytt hans lag.²*

Skapa ett hem där Kristus är medelpunkten

Vi förstår och tror på familjens eviga karaktär. Denna insikt och tro bör inspirera oss att göra allt vi förmår för att skapa ett hem där Kristus är medelpunkten.

Jag insåg tidigt, som ung missionär i Uruguay och Paraguay, att en av de saker som framförallt lockade dem som ville lära sig mer om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga var deras intresse för vår lära rörande familjen. Ja, ända sedan Jesu Kristi evangelium blev återställt har sanningssökare dragits till läran att familjer kan vara tillsammans för evigt.

Principen om eviga familjer är en väsentlig beståndsdel av vår himmelske Faders stora plan för sina barn. Grundläggande i den planen är insikten om att vi har såväl en *himmelsk* som en *jordisk* familj. Aposteln Paulus lär oss att vår himmelske Fader är våra andars Fader:

"För att de skall söka Gud ... och finna honom ...

Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till ... Vi är av hans släkt."¹

Att vi är barn till en kärleksfull himmelsk Fader är en sådan fundamental princip i Jesu Kristi evangelium att till och med våra barn förkunnar den sanningen när de sjunger primärsången "Jag är Guds lilla barn". Du minns väl orden?

*Jag är Guds lilla barn,
och han har satt mig här;
han givit mig ett jordiskt hem
med far och mor så kär.*

*Led mig, stöd mig, gå bredvid mig,
så att jag en dag*

Insikten att vi har en *himmelsk* familj hjälper oss att förstå våra *jordiska* familjers eviga karaktär. Läran och förbunden lär oss att familjen är grundläggande i den himmelska ordningen: "Samma sällskaplighet som finns bland oss här kommer att finnas bland oss där, men den kommer att vara förenad med evig härlighet."³

Det är väsentligt att man förstår familjens eviga karaktär för att förstå vår himmelske Faders plan för sina barn. Den onde å andra sidan vill göra allt som står i hans makt för att förstöra vår himmelske Faders plan. I sitt försök att omintetgöra Guds plan leder han ett angrepp på familjens institution som är utan motstycke. Några av de effektivaste vapnen han använder i sina attacker är själviskhet, girighet och pornografi.

Vår eviga lycka är *inte* ett av Satans mål. Han vet att nyckeln till att göra män och kvinnor lika olyckliga som han själv är, ligger i att beröva dem familjerelationer som har *eviga* utsikter. Eftersom Satan vet att sann lycka i det här livet och i evigheten fås i form av en familj gör han allt som står i sin makt för att förgöra den.

Den forntida profeten Alma kallar Guds plan för hans barn "den stora lycksalighetsplanen".⁴ Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum, som vi stöder som profeter, siare och uppenbarare, har gett oss det här inspirerade rådet i fråga om lycka och familjeliv: "Familjen är instiftad av Gud. Äktenskap mellan man och kvinna är en nödvändig del av hans eviga plan. Barn har rätt att födas inom äktenskapets ram, och att fostras av en far och en mor som ärar sina äktenskapslöften med fullständig trohet. Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar."⁵

Den lycka som Alma talade om, och mer nyligen första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum, finner vi helt visst i hemmet och familjen. Vi finner den i överflöd om vi gör allt vi förmår för att skapa ett hem där Kristus är medelpunkten.

Syster Maynes och jag lärde oss några viktiga principer när vi tidigt i vårt äktenskap påbörjade processen att skapa ett hem där Kristus var medelpunkten. Vi började med att följa kyrkans ledares råd. Vi samlade våra barn kring oss och hade familjens hemafton varje vecka, daglig bön och studerade skrifterna varje dag. Det var inte alltid lätt, lägligt eller lyckat, men med tiden blev dessa enkla sammankomster en kär familjetradition.

Vi lärde oss att våra barn senare i veckan kanske inte mindes allt från lektionen vi hade på familjens

hemafton, men de skulle komma ihåg *att* vi hade hemafton. Vi lärde oss att de senare den dagen i skolan förmodligen inte skulle minnas den exakta ordalydelsen i det vi läste i skrifterna eller sade i bönen, men de skulle komma ihåg *att* vi läste i skrifterna, *att* vi höll bön. Bröder och systrar, genom att skapa celestia traditioner i hemmet får vi och våra ungdomar stor kraft och beskydd.

Genom att lära oss, undervisa om och tillämpa principerna i Jesu Kristi evangelium i våra hem skapar vi en miljö där Anden kan vistas. Genom att skapa dessa himmelska traditioner i våra hem kan vi övervinna världens falska traditioner och lära oss att låta andras behov och bekymmer gå före våra egna.

Både föräldrar och barn har ansvaret att skapa ett hem där

Kristus är medelpunkten. Föräldrar har ansvaret att undervisa sina barn i kärlek och rättfärdighet. Föräldrar kommer att stå ansvariga inför Gud för hur de uppfyller sina heliga plikter. Föräldrar undervisar sina barn *med* ord och *genom* exempel. Den här dikten av C. C. Miller med titeln "Ekot" belyser den betydelse och det inflytande som föräldrar har när de påverkar sina barn:

*"Det var ett får och inte ett lamm
som gick vilse enligt Jesu liknelses
ord —
ett vuxet får som irrade bort
från de nittionio i herdens hjord.
Så varför bör vi söka efter vilсна får
med tro och med bön och med hopp?
För att det är farligt när får försvinner:
De leder lammen bort.
Lammen följer ju i fårens spår,
och när fårens strövtåg vilse bär,
så dröjer det inte länge alls
förrän också lammen förlorade är.
Så vi vädjar för fåren för lammens
skull
och anstränger oss på alla vis,
för när fåren lämnar Herrens hjord
får lammen betala
ett alltför högt pris."*⁶

Herren skildrar konsekvenserna i Läran och förbunden för föräldrar som för sina barn vilse: "Och vidare: Om det i Sion eller i någon av dess organiserade stavar finns föräldrar som har barn, och som *inte* lär dem att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, och om dopet och den Helige Andens gåva genom handpåläggning, skall synden vila på föräldrarnas huvuden."⁷

Man kan knappast överdriva den betydelse föräldrar har när det gäller att undervisa barnen om celestia traditioner med ord och genom exempel.

Barn har också en viktig roll när det gäller att skapa ett hem där Kristus är medelpunkten. Låt mig få läsa ett kort tal som min åttaårige dotterson Will höll nyligen och som belyser den här principen:

"Jag tycker om att rida och kasta lasso med min pappa. En lasso består av olika trådar som har tvinnats ihop för att repet ska bli starkt. Om ett rep bara hade en tråd så skulle det inte fungera. Men eftersom det finns flera trådar som alla samverkar kan vi använda repet på många olika sätt och det är starkt.

Familjer kan vara som rep. Om bara en enda person arbetar hårt och gör det som är rätt så är inte familjen lika stark som när alla anstränger sig för att hjälpa varandra.

Jag vet att när jag gör rätt så hjälper jag min familj. När jag är snäll mot min syster Isabelle så har vi båda roligt och det gör mamma och pappa glada. Om mamma behöver göra någonting kan

Dortmund, Tyskland

jag hjälpa henne genom att leka med min lillebror Joey. Jag kan också hjälpa min familj genom att ha ordning och reda i mitt rum och hjälpa till utan att klaga. Eftersom jag är det äldsta barnet i vår familj vet jag att det är viktigt att jag är ett gott exempel. Jag kan göra mitt bästa att välja det rätta och hålla buden.

Jag vet att barn kan hjälpa sina familjer att vara starka som ett starkt rep. Om var och en gör sitt bästa och arbetar tillsammans är familjer lyckliga och starka."

När föräldrar presiderar över sina familjer i kärlek och rättfärdighet och undervisar sina barn om Jesu Kristi evangelium *med* ord och *genom* exempel, och när barn älskar och stöder sina föräldrar genom att lära sig och tillämpa de principer som föräldrarna undervisar om, då skapas ett hem där Kristus är medelpunkten.

Bröder och systrar, som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga förstår vi och tror på familjens eviga karaktär. Denna insikt och tro bör inspirera oss att göra allt vi förmår för att skapa ett hem där Kristus är medelpunkten. Jag vittnar för er att när vi strävar efter att göra det här så utövar vi mer fullkomligt den kärlek och det tjänande som vår Frälsare Jesus Kristus visade under sitt liv och försoning, och då blir vårt hem verkligen ett himmelrike på jorden. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Apg 17:27–28.
2. "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr. 194.
3. L&F 130:2; se också Robert D. Hales, "Den eviga familjen", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 61.
4. Alma 42:8.
5. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
6. C. C. Miller, "The Echo," i *Best-Loved Poems of the LDS People*, sammanst. av Jack M. Lyon o.a. (1996), s. 312–313.
7. L&F 68:25; kursivering tillagd.

Äldste Cecil O. Samuelson Jr.
i de sjuttios kворum

Vittnesbörd

Grunderna för hur man får och behåller ett vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium är okomplicerade och tydliga och alla människor kan följa dem.

En av de största välsignelserna i mitt liv är att jag under många år har haft möjligheten att få omges av och arbeta tillsammans med kyrkans ungdomar. Mitt umgänge med dem och vår vänskap är något av det käraste och dyrbaraste i mitt liv. Det är också mycket tack vare dem som jag känner en sådan optimism inför kyrkans, samhällets och världens framtid.

När jag umgått med ungdomarna har jag också fått förmånen att få samtala med några som tvivlat på eller kämpat med sina vittnesbörd. Även om detaljerna har varierat och ibland varit unika, har många av frågorna och orsakerna till förvirringen varit ganska lika. De här frågorna och bekymren är inte begränsade till en demografisk grupp eller en viss ålder. De kan oro dem vars familj varit medlemmar i flera generationer, ganska nya medlemmar i kyrkan och även dem som just håller på att bekanta sig med Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Frågorna kommer vanligtvis efter seriösa efterforskningar eller nyfikenhet. Eftersom konsekvenserna är så viktiga och allvarliga för var och en av oss, känns det rätt att ta upp frågan om vårt vittnesbörd. När vi sista dagars heliga talar om vårt vittnesbörd menar vi vår

säkra tro på att Jesu Kristi evangelium är sant. Det vittnesbördet uppenbaras för oss genom den Helige Anden.

Även om den här förklaringen är enkel och tydlig väcker den ändå flera tänkbara frågor, som: Vem har rätt att få ett vittnesbörd? Hur får man den nödvändiga uppenbarelsen? Vilka är stegen för att kunna få ett vittnesbörd? Får man ett vittnesbörd vid ett tillfälle eller är det en pågående process? Alla de här frågorna och även andra har sina egna följdfrågor, men grunderna för hur man får och behåller ett vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium är okomplicerade, tydliga och alla människor kan följa dem.

Låt mig kortfattat svara på dessa tänkbara frågor och sedan hänvisa till en del insikter som några unga vuxna vänner nyligen berättade om hur de fick sina vittnesbörd. De har också haft tillfälle att hjälpa andra som kämpat med vissa delar av sin tro eller övertygelse.

För det första: Vem har rätt att få ett vittnesbörd? Alla som är villiga att betala priset — det vill säga hålla buden — kan få ett vittnesbörd. ”Därför ljuder Herrens röst till jordens ändar, för att alla som vill höra skall kunna höra” (L&F 1:11). En grundläggande anledning till att

evangeliet återställdes var att ”var och en skall kunna tala i Herren Guds, ja, i världens Frälsares namn, så att även tron skall kunna tillta på jorden” (L&F 1:20–21).

För det andra: Hur får man den nödvändiga uppenbarelsen och vilka är de grundläggande stegen man måste ta för att få den? Mönstret har varit tydligt och oförändrat genom tiderna. Löftet om hur man får ett vittnesbörd om Mormons bok kan också tillämpas på allt annat:

”Och jag uppmanar er att ni, när ni får dessa uppteckningar” — vilket betyder att ni har lyssnat, läst, studerat och begrundat den aktuella frågan — frågar Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om inte dessa uppteckningar är sanna” — det vill säga ni ber eftertänksamt, konkret och vördnadsfullt med en bestämd avsikt att följa svaret på bönen — ”och om ni frågar med ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen om dem för er genom den Helige Andens kraft.

Och genom den Helige Andens kraft kan ni få veta sanningen om allting” (Moroni 10:4–5).

För det tredje: Får man ett vittnesbörd vid ett enstaka tillfälle eller är det en pågående process? Ett vittnesbörd liknar en levande organism som växer och utvecklas när den behandlas på rätt sätt. Det behöver ständig näring, tillsyn och skydd för att växa och frodas. På samma sätt kan underlåtenhet eller avvikelser från det levnadsmönster som ett vittnesbörd uppmanar till leda till att det förloras eller försvagas. Skrifterna varnar för att överträdelse och brott mot Guds bud leder till att man förlorar Anden och även till att man förnekar det vittnesbörd man en gång haft (se L&F 42:23).

Låt mig nu få berätta om tio iakttagelser och förslag från mina dyrbara

Khayelitsha, Sydafrika

och trofasta unga vänner. Det finns en gemensam tråd i deras idéer och erfarenheter och vi känner nog alla igen dem. Tyvärr kan vi ibland, särskilt när vi har det mycket svårt, glömma bort eller bortse från att vi kan tillämpa dem på oss själva.

För det första: Alla är värdefulla eftersom vi alla är Guds barn. Han känner oss, älskar oss och vill att vi ska lyckas och komma hem till honom igen. Vi måste lära oss att lita på hans kärlek och på hans tidsplan i stället för på våra egna otåliga och ofullkomliga önskemål.

För det andra: Även om vi helt och fullt tror på den "mäktiga förändringen i hjärtat" som beskrivs i skrifterna (se Mosiah 5:2; Alma 5:12–14, 26), måste vi också inse att den ofta sker gradvis snarare än omedelbart eller allomfattande, och den kommer som svar på konkreta frågor, erfarenheter och bekymmer samt genom våra studier och böner.

För det tredje: Vi behöver komma ihåg att ett grundläggande syfte med

livet är att vi ska prövas och tänjas och därför måste vi lära oss växa av våra utmaningar och vara tacksamma för lärdomar vi fått som inte kan förvärfas på ett lättare sätt.

För det fjärde: Vi måste lära oss att lita på det som vi tror på eller vet, så att det kan hålla oss uppe i tider av ovisshet eller när vi kämpar med en viss sak.

För det femte: Alma lärde oss att ett vittnesbörd vanligtvis utvecklas längs en väg av hopp, tro och slutligen sann kunskap om en viss princip, lärosats eller evangeliet i sig (se Alma 32).

För det sjätte: Vårt eget vittnesbörd stärks när vi undervisar andra om det vi vet och hjälper dem att få ett vittnesbörd. När du ger någon pengar eller mat har du mindre kvar. Men när du delar med dig av ditt vittnesbörd, stärks och växer det både hos den som bär det och den som lyssnar.

För det sjunde: Vi måste göra några små men nödvändiga saker dagligen och regelbundet. Böner, skrift- och evangeliestudier, närvaro vid kyrkans

möten, tempeltjänst, besöksundervisning, hemundervisning och andra uppgifter stärker allesamman vår tro och inbjuder Anden i vårt liv. När vi underlåter någon av dessa förmåner utsätter vi vårt vittnesbörd för fara.

För det åttonde: Vi bör inte ha högre normer för andra än vi har för oss själva. Alltför ofta låter vi andras misstag eller fel, särskilt hos ledare eller medlemmar i kyrkan, påverka vår självkänsla eller vårt vittnesbörd. Andra människors svårigheter är ingen ursäkt för våra egna brister.

För det nionde: Det är bra att komma ihåg att det är lika farligt att vara för hård mot sig själv när man begår misstag som att vara för nonchalant när verklig omvändelse behövs.

För det tionde: Vi måste alltid vara på det klara med att Kristi försoning är ständigt och helt och hållet verksam för var och en av oss när vi låter den vara det. Då faller allting annat på plats, även om vi fortsätter kämpa med vissa detaljer, vanor eller tycker

oss sakna bitar i vår tros mosaik.

Jag är tacksam för insikterna, kraften och vittnesbörden hos så många av mina exemplariska unga vänner och medarbetare. Jag stärks när jag är tillsammans med dem och känner stor tillförsikt av att veta att när de är tillsammans med andra så utför de mycket gott och tjänar andra på uppdrag av den Mästare som de dyrkar och strävar efter att lyda.

Människor gör sådant som är gott och viktigt därför att de har ett vittnesbörd. Men ett vittnesbörd kan också växa av det vi gör. Jesus sade:

”Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig.

Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv” (Joh 7:16–17).

”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud” (Joh 14:15).

Jag säger som Nephi och Mormon fordom: ”Jag vet inte vad allting betyder” (1 Nephi 11:17; se också Mormons ord 1:7), men låt mig få berätta vad jag vet.

Jag vet att Gud, vår himmelske Fader, lever och älskar oss. Jag vet att hans enastående Son, Jesus Kristus, är vår Frälsare och Återlösare och överhuvudet i den kyrka som bär hans namn. Jag vet att Joseph Smith upplevde allt som han berättat och undervisat om rörande evangeliets återställelse i vår tid. Jag vet att vi leds av apostlar och profeter idag och att president Thomas S. Monson har alla de prästadörets nycklar som behövs för att välsigna våra liv och föra Herrens verk framåt. Jag vet att vi alla är berättigade till den kunskapen, och om ni har det svårt kan ni lita på sanningen i de vittnesbörd ni hör från denna talarstol under denna konferens. Detta vet jag och vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Dallin H. Oaks

i de tolv apostlarnas kворum

Att ha en önskan

För att uppfylla vår eviga bestämmelse måste vi önska oss och arbeta på att få de egenskaper som krävs för att bli en evig varelse.

Jag har valt att tala om vikten av att ha en *önskan*. Jag hoppas att vi alla ska rannsaka vårt hjärta och komma fram till vad det är vi verkligen önskar och vilken prioritet vi ger åt våra viktigaste önskningar.

Våra önskningar avgör våra prioriteringar, prioriteringarna formar våra val och valen bestämmer våra handlingar. De önskningar vi handlar efter bestämmer hur vi förändras, vad vi åstadkommer och vad vi blir.

Till att börja med vill jag tala om några vanliga önskningar. Som dödliga varelser har vi vissa grundläggande fysiska behov. Vår önskan att tillfredsställa dessa behov driver oss till vissa val och bestämmer våra handlingar. Tre exempel får visa hur vi ibland åsidosätter dessa önskningar på grund av andra önskningar som vi anser är viktigare.

För det första: mat. Vi har ett grundläggande behov av att äta, men under en tid kan vi låta en stark önskan att fasta sätta sig över det behovet.

För det andra: tak över huvudet. Som tolvåring motstod jag önskan att ha tak över huvudet därför att jag hade en ännu större önskan att uppfylla scoutkravet att tillbringa en natt i skogen. Jag och flera andra pojkar lämnade bekväma tält och lärde oss

hur vi kunde bygga vindskydd och göra en primitiv bädd av det vi kunde hitta i naturen.

För det tredje: sömn. Också i det här fallet kan man låta en viktigare önskan tillfälligt sätta sig över detta grundläggande behov. Det lärde jag mig som ung soldat i Utahs nationalgarde av ett garvat befäl som hade deltagit i många strider.

Under de första månaderna av Koreakriget blev ett Richfieldbaserat fältartillerikompani i Utahs nationalgarde inkallat till aktiv tjänst. Kapten Ray Cox förde befäl över kompaniet som bestod av cirka fyrtio män, alla medlemmar i kyrkan. Efter ytterligare utbildning och en förstärkning av män i reserven från annat håll skickades de till Korea, där de deltog i några av de våldsammaste striderna under det kriget. Vid ett tillfälle måste de slå tillbaka ett anfall av hundratals infanterister. Liknande anfall hade förintat andra fältartillerikompanier.

Vad har detta att göra med att övervinna en önskan att sova? En kritisk natt när fiendens infanteri hade trängt igenom frontlinjen och ryckt fram till de bakersta områdena där artilleriet befann sig, lät kaptenen dra in fälttelefonledningarna i sitt tält och beordrade sina många

gränsposteringar att de alla skulle ringa till honom en gång i timmen natten igenom. Det hjälpte vakterna att hålla sig vakna, men det innebar också att kapten Cox väcktes gång på gång. "Hur klarade du av det?" frågade jag honom. Hans svar visar den kraft som en stark önskan har.

"Jag visste att om vi någonsin skulle komma hem igen så skulle jag möta föräldrarna till de här pojkarna på gatorna i vår lilla stad, och jag ville inte möta någon av dem om deras son inte kommit hem på grund av något som jag försummade att göra som befäl."¹

Vilket exempel på den kraft som en

allt överskuggande önskan har när det gäller prioriteringar och handlingar! Vilket mäktigt exempel för alla bland oss som ansvarar för andras välfärd — föräldrar, ledare i kyrkan och lärare!

För att avsluta det här belysande exemplet: Tidigt på morgonen efter en nästan helt sömlös natt anförde kapten Cox sina män i ett motanfall mot fiendens infanteri. De tillfångatog över 800 man och bara två av deras egna skadades. Cox tilldelades tapperhetsmedalj och hans kompani fick utmärkelsen Presidential Unit Citation för sitt utomordentliga hjältemod. Och i likhet med Helamans unga krigare (se Alma 57:25–26) kom de alla hem igen.²

Mormons bok innehåller många lärdomar om vikten av att ha en önskan.

Efter att ha vädjat till Herren i många timmar fick Enos veta att han hade fått förlåtelse för sina synder. Han började då "känna en önskan" om sina bröders välfärd (Enos 1:9). Han skrev: "Och ... sedan jag bett och kämpat med all iver, sade [Herren] till mig: Jag skall ge dig enligt dina önskningar för din tros skull" (vers 12). Lägga märke till de tre grundförutsättningarna för den utlovade välsignelsen: önskan, ansträngning och tro.

I sin predikan om tron säger Alma att tro kan börja med att bara "önska att tro" om vi låter "denna önskan verka i [oss]" (Alma 32:27).

Vi ges annan viktig undervisning om önskningar, särskilt om det som bör vara vår yttersta önskan, i det som den lamanitiska kungen upplevde när han undervisades av missionären Aron. När kungens intresse väcktes av Arons undervisning, frågade kungen: "Vad skall jag göra för att bli född av Gud" och "få detta eviga liv"? (Alma 22:15). Aron svarade: "Om du önskar detta ... om du vill omvända dig från alla dina synder och böja knä inför Gud och åkalla hans namn i tro, förvissad om att du skall få, då skall du få det hopp du önskar" (vers 16).

Kungen gjorde det och sade i mäktig bön: "Jag [skall] överge alla mina synder för att lära känna dig ... och bli frälst på den yttersta dagen" (vers 18). Med den utfästelsen, med ett sådant tydligt tecken på vad som var hans yttersta önskan, besvarades hans bön på ett förunderligt sätt.

Profeten Alma hade en stark önskan att ropa omvändelse till alla människor, men han kom fram till att han inte skulle önska den kraft att övertyga som detta skulle kräva, eftersom han insåg att "en rättvis Gud ... beviljar

människorna i enlighet med deras önskan, vare sig den är till död eller till liv" (Alma 29:4). På liknande sätt säger Herren i en nutida uppenbarelse att han "skall döma alla människor enligt deras gärningar, enligt deras hjärtans önskemål" (L&F 137:9).

Är vi i sanning förberedda på att vår evige Domare lägger så oerhört stor vikt vid det som vi verkligen önskar oss?

Många skriftställen talar om det vi önskar uttryckt i det vi söker. "Den som söker mig tidigt skall finna mig och skall inte bli övergiven" (L&F 88:83). "Sök uppriktigt efter de bästa gåvorna" (L&F 46:8). "Den som flitigt söker skall finna" (1 Nephi 10:19). "Närma er mig och jag skall närma mig er, sök mig flitigt och ni skall finna mig, be och ni skall få, bulta och det skall öppnas för er" (L&F 88:63).

Det är inte lätt att anpassa våra önsknings och ge högsta prioritet åt det som hör evigheten till. Vi är alla frestade att önska oss sådant som hör världen till: ägodelar, anseende, stolthet och makt. Kanske önskar vi

oss detta, men vi ska inte göra det till främsta prioritet.

De vars högsta önskan det är att skaffa sig ägodelar fångas i materialismens fälla. De lyssnar inte till varningen: "Sök inte efter rikedomar och inte heller efter den här världens fåfångligheter" (Alma 39:14; se också Jakobs bok 2:18).

De som önskar anseende eller makt bör följa den tappra befälhavaren Moronis exempel som i sin tjänst inte var ute "efter makt" eller "världslig ära" (Alma 60:36).

Hur utvecklar vi önsknings? Det är inte många som behöver genomgå det slags kris som motiverade Aron Ralston,³ men hans upplevelse är ett lärorikt exempel på hur man skapar en önskan. När Ralston fotvandrade i en avlägsen kanjon i södra Utah flyttade sig plötsligt ett 350 kilo tungt klippblock och klämde fast hans högra arm. I fem ensamma dagar försökte han befria sig. När han var på väg att ge upp och finna sig i att han skulle dö, fick han en vision av en treårig pojke som kom springande

mot honom och som han lyfte upp med sin vänstra arm. Ralston fattade det här som en vision av sin framtida son och en försäkran om att han kunde överleva, så han tog mod till sig och vidtog den drastiska åtgärd som krävdes för att rädda livet innan krafterna tog slut. Han knäckte de två benen i den fastkilade högerarmen och tog sedan kniven i sitt multiverktyg och skar av armen. Han samlade sedan krafter och gick nästan en mil för att få hjälp.⁴ Vilket exempel på den kraft som en allt överskuggande önskan har! När vi har en vision av vad vi kan bli stärks vår önskan och vår kraft att agera enormt.

De flesta av oss kommer aldrig att ställas inför en sådan extremt svår situation, men vi ställs alla inför potentiella fällor som hindrar oss från att utvecklas mot vår eviga bestämmelse. Är våra rättfärdiga önsknings tillräckligt starka så motiverar de oss att skära oss loss från beroenden och andra syndfulla belastningar och prioriteringar som hindrar vår eviga utveckling.

Vi bör minnas att rättfärdiga önsknings inte får vara ytliga, impulsiva eller övergående. De måste vara uppriktiga, orubbliga och bestående. När vi är sålunda motiverade söker vi efter det tillstånd som profeten Joseph Smith beskrev, då vi "har övervunnit [vårt] livs onda och förlorat varje önskan att synda".⁵ Det är ett ytterst personligt beslut. Som äldste Neal A. Maxwell sade:

"När man säger om människor att de 'förlorat sin önskan att synda', så är det de, och endast de, som medvetet bestämt sig för att göra sig av med orättfärdiga önsknings genom att vara villiga att 'överge alla [sina] synder' för att lära känna Gud ...

Det vi under en längre tid önskar är därför det vi till sist blir och får i evigheten."⁶

Hur viktigt det än är att förlora varje önskan att synda så krävs det mer för att få evigt liv. För att uppfylla vår eviga bestämmelse måste vi önska oss och arbeta på att få de egenskaper som krävs för att bli en evig varelse. Eviga varelser förlåter till exempel alla som har gjort orätt mot dem. De låter andra väl gå före sitt eget. Och de älskar alla Guds barn. Om det här tycks för svårt — och lätt är det inte för någon av oss — då bör vi börja med en önskan att ha sådana egenskaper och be vår kärleksfulle himmelske Fader om hjälp med våra känslor. Mormons bok lär oss att vi ska "be till Fadern av allt [vårt] hjärta att [vi] må vara fyllda av denna kärlek som han har utgjutit över alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare" (Moroni 7:48).

Jag avslutar med ett exempel på en önskan som bör vara av största vikt för alla män och kvinnor — både för dem som är gifta och dem som är ensamstående. Alla bör önska och på allvar arbeta på att få ett evigt äktenskap. De som redan har ingått tempeläktenskap bör göra allt de kan för att bevara det. De som är ensamstående bör önska sig ett tempeläktenskap och ge högsta prioritet åt ansträngningarna att uppnå det. Ungdomar och ensamstående

vuxna bör motstå den politiskt korrekta men evigt falska föreställning som diskrediterar vikten av att gifta sig och få barn.⁷

Ni ensamstående män, fundera över utmaningen i det här brevet från en ensamstående syster. Hon talade för "de rättfärdiga Guds döttrar som uppriktigt söker en värdig livskamrat. Men männen tycks förblindade och osäkra på om det är deras ansvar att söka upp dessa underbara, utvalda döttrar till vår himmelske Fader och uppvakta dem och vara villiga att sluta och hålla heliga förbund i Herrens hus." Hon avslutade: "Många ensamstående män i kyrkan här går gärna ut och roar sig, dejtar och umgås, men de har ingen som helst önskan att ge några bindande löften till en kvinna."⁸

Jag är säker på att det finns ivrigt sökande unga män som skulle vilja att jag tillägger att det finns unga kvinnor vars önskan att få ett värdigt äktenskap och barn inte på långt när är lika stor som deras önskan att göra karriär eller få jordiska hedersbetygelser. Både män och kvinnor behöver rättfärdiga önskningar som för dem till evigt liv.

Låt oss minnas att våra önskningar avgör våra prioriteter, prioriteterna formar våra val och valen bestämmer

våra handlingar. Dessutom är det våra handlingar och våra önskningar som får oss att bli någonting, vare sig det är en sann vän, en begåvad lärare eller någon som uppfyller kravet för evigt liv.

Jag vittnar om Jesus Kristus, vars kärlek, vars lära och vars försoning möjliggör allt detta. Min bön är att vi mer än någonting annat ska önska att bli lika honom så att vi en dag kan återvända till hans närhet och ta emot hans glädjes fullhet. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Ray Cox, samtal med författaren 1 aug. 1985 i Mount Pleasant, Utah i Förenta staterna, då han bekräftade vad han berättat för mig omkring 1953 i Provo, Utah.
2. Se Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–314; "Self-Propelled Task Force", *National Guardsman*, maj 1971, omslagets baksida; *Miracle at Kapnyong: The Story of the 213th* (film producerad av Southern Utah University, 2002).
3. Se Aron Ralston, *Vilja av sten* (2004).
4. Se Ralston, *Vilja av sten*.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 208.
6. Neal A. Maxwell, "Enligt vårt hjärtas önskningar", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 20, 21.
7. Se Julie B. Beck, "Undervisa om läran om familjen", *Liahona*, mars 2011, s. 32–37.
8. Brev daterat 14 sep. 2006.

Äldste M. Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kvorum

Finn glädje genom kärleksfullt tjänande

Må vi visa vår kärlek och uppskattning till Frälsarens försoningsoffer genom vårt enkla och barmhärtiga tjänande.

Bröder och systrar, jag hoppas att ni som besöker Salt Lake City tar er tid att njuta av de vackra vårblommornas färger och dofter på tempelområdet.

Våren för med sig förnyat ljus och liv och påminner oss genom årstidernas växling om vår Herre och Återlösares, Jesu Kristi liv, offer och uppståndelse, ty ”allt vittnar om [honom]” (Mose 6:63).

Mot vårens vackra bakgrund och hoppet den representerar har vi en värld fylld med osäkerhet, komplexitet och förvirring. Det dagliga livets ständiga krav — utbildning, arbete, barnuppfostran, kyrkans administration och ämbeten, världsliga aktiviteter och även smärtan och sorgen från oväntade sjukdomar och tragedier — kan ta på krafterna. Hur kan vi befria oss från alla dessa utmaningar och osäkerheter och finna sinnesfrid och glädje?

Ofta liknar vi den unge köpmannen från Boston som 1849, enligt vad det berättas, rycktes med av iver i den kaliforniska guldrushen. Han sålde alla sina ägodelar för att söka lyckan i Kaliforniens floder, som han hörde var fulla av guldklimpar så stora att man knappt kunde bära dem.

Dag efter ändlös dag doppade den unge mannen vaskpannan i floden utan resultat. Hans enda belöning var en växande hög med stenar. Modfärdig och utfattig tänkte han ge upp när en gammal erfaren guldgrävare en dag sade till honom: ”Det var en ordentlig hög med stenar du har där, min pojke.”

Den unge mannen svarade: ”Det finns inget guld här. Jag ger mig av hemåt igen.”

Den gamle guldgrävaren gick bort till stenhögen och sade: ”Visst finns det guld här. Du måste bara veta var du ska hitta det.” Han plockade upp två stenar och slog dem mot varandra. En av stenarna splittrades och där var flera guldkorn som gnistrade i solskenet.

Den unge mannen märkte att vid guldgrävarens midja hängde det en buktande läderpung, och han sade: ”Jag letar efter sådana guldklimpar som du har i din läderpung och inte bara små guldkorn.”

Den gamle guldgrävaren räckte påsen till den unge mannen som tittade i den med förväntan att få se flera stora guldklimpar. Han förstummades av att se att läderpungen var fylld med tusentals korn av guldsand.

Den gamle guldgrävaren sade: ”Min unge man, du är så upptagen med att leta efter stora guldklimpar att du förbisett de här dyrbara guldkornen. Jag har blivit mycket rik av att tålmodigt samla sådana där små korn.”

Den här berättelsen illustrerar den andliga sanning som Alma undervisade sin son Helaman om:

”Med små och enkla medel uträttas mycket stort ...

och med mycket små medel ... åstadkommer [Herren] många själers frälsning” (Alma 37:6–7).

Bröder och systrar, Jesu Kristi evangelium är enkelt, hur komplicerat vi än försöker göra det. Vi bör sträva efter att på liknande sätt hålla livet enkelt, fritt från yttre påverkan, och inrikta oss på det som är viktigast.

Vilka är de dyrbara, enkla tingen i evangeliet som ger oss klarhet och målmedvetenhet i livet? Vilka är de där guldkornen i evangeliet som vi tålmodigt måste samla under vår livstid så vi belönas med den slutliga skatten — det eviga livets dyrbara gåva?

Jag tror att det finns en enkel men djup — även sublim — princip som omfattar allt i Jesu Kristi evangelium. Om vi helhjärtat tar till oss den principen och sätter den i centrum i livet, renar och helgar den oss så att vi återigen kan leva i Guds närhet.

Frälsaren talade om den principen när han svarade på en laglärds fråga: ”Mästare, vilket är det största budet i lagen?”

Han svarade: ”Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.

Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: ”Du skall älska din nästa som dig själv” (Matt 22:36–40).

Det är bara när vi älskar Gud och Kristus av allt hjärta, själ och sinne

som vi kan dela den kärleken med våra medmänniskor genom att vara vänliga och hjälpsamma — så som Frälsaren skulle älska och betjäna oss om han levde bland oss idag.

När Kristi rena kärlek — eller kristlig kärlek — omsluter oss tänker, känner och handlar vi mer som vår himmelske Fader och Jesus skulle tänka och känna och handla. Vår motivation och uppriktiga önskan liknar då vår Frälsares. Han berättade om sin önskan för sina apostlar kvällen före korsfästelsen: Han sade:

”Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er ...

Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar” (Joh 13:34–35).

Kärleken som Frälsaren beskrev är en aktiv kärlek. Den bevisas inte genom stora heroiska handlingar, utan genom vänlighetens och tjänandets enkla gärningar.

Det finns ett oräkneligt antal sätt

och omständigheter att betjäna och älska andra. Låt mig föreslå några stycken.

För det första börjar kärleken i hemmet. Dent absolut viktigaste principen som bör råda i hemmet är den gyllene regeln — Herrens uppmaning att ”allt vad ni vill att människorna skall göra er, det skall ni också göra dem” (Matteus 7:12). Ta en minut och föreställ dig hur det skulle kännas om du var den som fick ta emot tanklösa ord eller gärningar. Låt oss genom vårt föredöme lära alla i familjen att visa varandra kärlek.

En annan plats där vi ges stora möjligheter att tjäna är i kyrkan. Våra församlingar och grenar bör vara en plats där den gyllene regeln alltid vägleder våra ord och handlingar gentemot varandra. Genom att vara vänliga mot varandra, tala stödjande och uppmuntrande ord och visa känslighet inför andras behov skapar vi en kärleksfull enighet bland medlemmarna i församlingen. Där kristlig

kärlek råder finns ingen plats för skvaller eller ovänliga ord.

Församlingsmedlemmar, både vuxna och unga, kan förena sig i meningsfullt tjänande för att välsigna andra. För bara två veckor sedan rapporterade presidenten för området Sydamerika Nordväst, äldste Marcus B. Nash, att de genom att ge ”de andligt starka i uppgift att hjälpa dem som är svaga” räddar hundratals mindre aktiva vuxna och ungdomar. Genom kärlek och tjänande, ”en efter en”, är de på väg tillbaka. Sådana vänskapliga handlingar skapar också ett starkt och bestående band mellan alla berörda — både de som hjälper och de som får hjälp. Så många dyrbara minnen kretsar kring sådant tjänande.

När jag tänker tillbaka på mina många år i kyrkans arbete är mina mest bestående minnen de gånger jag tillsammans med andra församlingsmedlemmar arbetat för att bistå någon behövande.

Jag minns till exempel när jag

var biskop och arbetade med flera aktiva medlemmar i min församling för att rensa ut silogropen på stavens välfärdsfarm. Det var ingen trevlig uppgift! En mindre aktiv broder som inte hade varit i kyrkan på många år inbjöds att hjälpa till. Tack vare den kärlek och det kamratskap han upplevde medan vi arbetade och samtalande i det stinkande ensilagehålet kom han tillbaka till kyrkan och beseglades senare i templet till sin hustru och sina barn. Vårt kamratskap föddes i tjänandet och har välsignat hans barn, barnbarn och nu barnbarns barn. Många av dem har gått ut som missionärer, gift sig i templet och fostrar eviga familjer — allt tack vare ett stort arbete som

kom sig av en enkel gärning, ett litet guldkorn.

Ett tredje område där vi kan tjäna är i samhället. I sann kärlek och omsorg kan vi sträcka oss ut till dem som behöver vår hjälp. Många av er har tagit på er t-shirts med "hjälpande händer" på och arbetat outtröttligt på att lindra andras nöd och förbättra samhället. Ensamstående unga vuxna i Sendais stav i Japan utförde nyligen ett ovärderligt arbete med att leta efter medlemmar efter den förödande jordbävningen och tsunamin. Det finns så många sätt att tjäna på.

Genom uppriktig vänlighet och uppriktigt tjänande kan vi bli vänner med dem vi betjänar. Från sådan vänskap kan en bättre förståelse för

vår hängivenhet mot evangeliet och en önskan att lära sig mer om kyrkan växa fram.

Min gode vän äldste Joseph B. Wirthlin talade om kraften i den principen när han sade: "Vänlighet är storhetens kärna ... Vänlighet är nyckeln som öppnar dörrar och skapar vänner. Den får hjärtat att vekna och formar relationer som består livet igenom" ("Vänlighetens dygd", *Liahona*, maj 2005, s. 26).

Ett annat sätt att betjäna vår himmelske Faders barn på är genom missionsarbete — inte bara som heltidsmissionärer utan också som vänner och grannar. Kyrkans framtida tillväxt kommer inte av att vi knackar på främlingars dörrar. Den sker när medlemmar, och våra missionärer, uppfylls av Guds och Kristi kärlek och lägger märke till människors behov och tar hand om de behoven i en anda av kristuslikt tjänande.

När vi gör det, bröder och systor, känner de som har ett sökande hjärta vår uppriktighet och kärlek. Många vill då få veta mer om oss. Då och endast då kan kyrkan växa och uppfylla hela jorden. Det uppnås inte bara genom missionärernas arbete, utan varje medlem måste intressera sig och verka för det.

I allt vårt tjänande behöver vi vara känsliga för den Helige Andens meningar. Den stilla och milda rösten låter oss veta vem som behöver vår hjälp och vad vi kan göra för att hjälpa dem.

President Spencer W. Kimball sade: "Det är viktigt att vi tjänar varandra i riket ... Ofta består vårt tjänande av enkel uppmuntran eller av att ge ... hjälp med vardagliga uppgifter — men vilka storartade konsekvenser kan det inte bli ... av små men genomtänkta handlingar" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* [2006], s. 84).

Och president Thomas S. Monson gav oss rådet:

”Andras behov finns överallt omkring oss och vi kan alla göra något för att hjälpa någon ...

Om vi inte mister vårt liv i våra medmänniskors tjänst så har vårt liv inte mycket mening” (“Hur har jag hjälpt någon idag?” *Liahona*, nov. 2009, s. 85).

Bröder och systrar, jag vill återigen betona att vår himmelske Faderns och hans älskade Sons viktigaste egenskap, som vi bör önska att ha inom oss, är kärlekens gåva, ”Kristi rena kärlek” (Moroni 7:47). Från den gåvan utvecklas vår förmåga att älska och tjäna andra som Frälsaren gjorde.

Profeten Mormon lärde oss hur oerhört viktig den gåvan är och beskrev hur vi kan skaffa oss den: ”Därför, mina älskade bröder, be till Fadern av allt ert hjärta att ni må vara fyllda av denna kärlek som han har utgjutit över alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare, så att ni kan bli Guds söner, så att vi, när han visar sig, skall bli lika honom, ty vi skall se honom sådan han är, så att vi kan ha detta hopp och så att vi kan bli renade alldeles som han är ren” (Moroni 7:48).

Mycket stort uträttas genom små och enkla medel. På samma sätt som de små guldkornen med tiden blir till en stor skatt, samlas våra små och enkla vänlighetstjänster till ett liv fyllt av kärlek till vår himmelske Fader, hängivenhet mot Herrens Jesu Kristi verk och en känsla av frid och glädje varje gång vi når ut till varandra.

När vi nu närmar oss påskhögtiden, må vi visa vår kärlek till och uppskattning för Frälsarens försoningsoffer genom enkla och barmhärtiga tjänster för våra bröder och systrar hemma, i kyrkan, och i våra samhällen. Om detta ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Neil L. Andersen

i de tolv apostlarnas kворum

Förbered världen för Herrens andra ankomst

Er mission blir ett heligt tillfälle för er att föra andra till Kristus och hjälpa till att förbereda Frälsarens andra ankomst.

Jag talar ikväll speciellt till er som är 12 till 25 år gamla och som bär Guds prästadöme. Vi tänker på er ofta och vi ber för er. Jag berättade en gång om vårt fyraåriga barnbarn som knuffade till sin lillebror hårt. Efter att ha tröstat det gråtande barnet vände sig min hustru Kathy till fyraåringen och frågade eftertänksamt: ”Varför knuffade du din lillebror?” Han tittade på sin mormor och svarade: ”Förlåt, Mimi. Jag har tappat bort min VDR-ring och kan inte välja det rätta.” Vi vet att ni verkligen försöker att alltid välja det rätta. Vi älskar er innerligt.

Har ni någon gång tänkt på varför ni sändes till jorden just vid den här tiden? Ni föddes inte under Adam och Evas tid eller medan faraonerna regerade i Egypten, eller under Mingdynastin. Ni har kommit till jorden vid den här tiden, tjugo århundraden efter Kristi första ankomst. Guds prästadöme har återställts till jorden och Herren har börjat bereda världen för sin härliga återkomst. Detta är en tid med stora möjligheter och betydande ansvarsuppgifter. Detta är er tid.

När ni döptes tillkännagav ni er tro

på Jesus Kristus. Med er ordination till prästadömet har era talanger och andliga förmågor ökat. Ett av era största ansvar är att hjälpa till att bereda världen för Frälsarens andra ankomst.

Herren har utsett en profet, president Thomas S. Monson, att leda hans prästadömes uppdrag. Till er har president Monson sagt: ”Herren behöver missionärer.”¹ ”Varje värdig och duglig ung man bör förbereda sig att verka som missionär. Missionsarbetet är en prästadömsplikt — en plikt som Herren förväntar sig av [er] som har fått så mycket.”²

Att tjäna som missionär kräver uppoffringar. Det kommer alltid att finnas något ni lämnar bakom er när ni tackar ja till kallet från profeten att tjäna som missionär.

De som är intresserade av rugby vet att Nya Zeelands ”All Blacks”, ett namn de fått på grund av sina svarta matchdräkter, är det mest berömda rugbylaget någonsin.³ Att bli utvald att spela med i ”All Blacks” i Nya Zeeland kan jämföras med att spela i ett Superbowl-lag i amerikansk fotboll eller ett slutspelslag i fotbolls-VM.

1961, när Sidney Going var 18 år gammal och bar aronska prästadömet, var han på god väg att bli rugbystjärna i Nya Zeeland. Tack vare hans enastående förmågor trodde många att han året därpå skulle bli vald att spela för rugbylandslaget "All Blacks".

När Sid fyllde nitton bestämde han sig, mitt under det kritiska skedet i sin uppåtående rugbykarriär, för att avstå från rugbybyn för att gå ut som missionär. En del sade att han inte var klok. Andra sade att han var tokig.⁴ De hävdade att han kanske aldrig skulle få samma chans inom rugbybyn igen.

För Sid handlade det inte om vad han lämnade bakom sig, utan om möjligheten och ansvaret som låg framför honom. Han hade en prästadömsplikt att ge två år av sitt liv till att förkunna att Herren Jesus Kristus och hans återställda evangelium verkligen finns. Ingenting — inte ens en chans att få spela i landslaget med all den ära det skulle medföra — skulle hindra honom från att uppfylla den plikten.⁵

Han kallades av Guds profet att verka i Kanadamissionen Väst. För fyrtioåttio år sedan den här månaden

lämnade nittonårige äldste Sidney Going Nya Zeeland för att verka som missionär för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Sid berättade för mig om en upplevelse han hade på sin mission. Det var kväll och han och hans kamrat skulle just gå hem till sin lägenhet. De bestämde sig för att besöka en till familj. Fadern lät dem komma in. Äldste Going och hans kamrat vittnade om Frälsaren. Familjen tog emot en Mormons bok. Fadern läste hela natten. En och en halv vecka senare hade han läst hela Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. Några veckor senare döptes familjen.⁶

En mission i stället för en plats i Nya Zeelands landslag All Blacks? Sid svarade: "Välsignelsen av att [få föra in andra] i evangeliet överträffar allt [man] någonsin kan tänkas behöva offra."⁷

Ni kanske undrar vad som hände med Sid Going efter hans mission? Det viktigaste var: Ett evigt äktenskap med hans fästmo Colleen, fem underbara barn och en generation

barnbarn. Han har levt sitt liv med förtröstan på sin Fader i himlen, hållit buden och tjänat andra.

Och rugbybyn då? Efter sin mission blev Sid Going en av de främsta halvbackarna i "All Blacks" historia. Han spelade elva säsonger och var deras lagkapten i många år.⁸

Hur bra var Sid Going? Han var så bra att träningar och tidsschemat för matcherna lades om eftersom han inte spelade på söndagar.⁹ Sid var så bra att Englands drottning prisade hans insatser i rugbybyn.¹⁰ Han var så bra att det skrevs en bok om honom med titeln *Super Sid*.

Vad skulle hänt om Sid inte fått dessa hedersutmärkelser efter sin mission? Ett av de stora underverken i denna kyrkas missionsarbete är att Sid Going och tusentals i likhet med honom inte har frågat sig: "Vad får jag ut av min mission?" utan i stället frågat: "Vad kan jag ge?"

Er mission blir ett heligt tillfälle för er att föra andra till Kristus och hjälpa till att förbereda Frälsarens andra ankomst.

Herren har länge talat om de

nödvändiga förberedelserna inför hans andra ankomst. Till Enok förkunnade han: "Jag skall sända rättfärdighet ned från himlen, och sanning skall jag bringa fram ur jorden ... Och jag skall låta rättfärdighet och sanning svepa över jorden så som en flod för att samla mina utvalda från jordens fyra hörn."¹¹ Profeten Daniel profeterade om att i de sista dagarna skulle evangeliet rulla fram till jordens ändrar likt "en sten [som] revs loss från berget, men inte genom människohänder".¹² Nephi sade om kyrkan i den sista tiden att dess medlemmar var få till antalet men spridda över hela jordens yta.¹³ Herren förklarade i den här tidshushållningen: "Ni är kallade att genomföra insamlingen av mina utvalda."¹⁴ Mina unga bröder, er mission utgör en stor möjlighet och ett stort ansvar. Den är viktig för denna utlovade insamling och hör samman med er eviga bestämmelse.

Ända sedan återställsens första tid har bröderna tagit mycket allvarligt på uppdraget att förkunna evangeliet. År 1837, bara sju år efter det att kyrkan organiserats, i en tid när det rådde fattigdom och förföljelser, sändes missionärer till England för att undervisa om evangeliet. Inom några år predikade missionärer på så vitt skilda platser som Österrike, Franska Polynesien, Indien, Barbados, Chile och Kina.¹⁵

Herren har välsignat detta verk och kyrkan upprättas över hela världen. Det här mötet översätts till 92 språk. Vi är tacksamma för de 52 225 hel-tidsmissionärerna som verkar i mer än 150 länder.¹⁶ Solen går aldrig ner över rättfärdiga missionärer som vittnar om Frälsaren. Tänk på den andliga kraften hos 52 000 missionärer, begåvade med Herrens Ande, som modigt förklarar att "inget annat namn kommer att ges, och inte heller något annat sätt eller medel varigenom frälsning kan

komma ... än i och genom Kristi namn."¹⁷ Vi uttrycker vår tacksamhet till tiotusentals hemvända missionärer som har gjort och fortsätter att göra sitt allra bästa. Världen förbereds för Frälsarens andra ankomst, till stor del tack vare Herrens arbete genom sina missionärer.

Missionsarbetet är ett andligt arbete. Värdighet och förberedelse behövs. President Monson har sagt: "Unga män, jag uppmanar er att förbereda er för att verka som missionärer. Håll er rena och värdiga att representera Herren."¹⁸ Under åren före er mission ber jag er minnas det heliga uppdrag som ligger framför er. Det ni gör före er mission kommer att ha stort inflytande på den prästadömskraft ni bär med er på er mission. Förbered er väl.

President Monson talade om att "varje värdig och duglig ung man bör förbereda sig att verka som missionär".¹⁹ Ibland kanske man på grund av hälsa eller av andra skäl inte kan tjäna som missionär. Du får veta om du har förmåga att tjäna som missionär genom att tala med dina föräldrar och din biskop. Om du hör till dem som inte kan, känn dig då inte mindre viktig i det ädla uppdrag som ligger framför dig. Herren är mycket frikostig mot dem som älskar honom, och han kommer att öppna andra dörrar för dig.

En del kanske undrar om de är för gamla att verka som missionärer. En vän till mig från Kina lärde

känna kyrkan i Kambodja när han var i 25-årsåldern. Han undrade om han ändå borde fundera över att gå på mission. Efter att ha bett och talat med sin biskop kallades han och tjänade hedervärt i New York City. Om din ålder oroar dig, be om saken och prata med din biskop. Han vägleder dig.

Femtio procent av alla missionärer tjänar i sitt hemland. Och det är så det ska vara. Herren har lovat att "var och en skall höra evangeliets fullhet på sitt eget tungomål och på sitt eget språk".²⁰ Du kommer att kallas genom profetia och tjäna där du bäst behövs.

Jag älskar att träffa missionärer över hela världen. När jag nyligen var på besök i Australiamissionen Sydney, vet ni vem jag träffade då? Äldste Sidney Going — rugbylegenden från Nya Zeeland. Nu vid 67 års ålder är han återigen missionär, men den här gången med en kamrat som han själv har valt: syster Colleen Going. Han berättade om en familj som de undervisade. Föräldrarna var medlemmar men hade varit mindre aktiva i kyrkan i många år. Äldste och syster Going hjälpte till att återuppväcka familjens tro. Äldste Going berättade om kraften han kände när han stod vid dopbassängen bredvid fadern i familjen medan den äldste sonen, som då hade tagit emot prästadömet, döpte sin yngre bror och syster. Han uttryckte glädje över att ha sett en

enad familj sträva efter att uppnå evigt liv tillsammans.²¹

Första presidentskapet talade till er när de sade:

”Ni är utvalda andar som har fötts i denna tid när ansvaret och möjligheterna, men också frestelserna, är som störst ...

Vi ber för var och en av er ... så att ni kan utföra det stora arbete som ligger framför er ... att ni ska vara värdiga [och villiga] att ta på er ansvaret att bygga Guds rike och förbereda världen för Frälsarens andra ankomst.”²²

Jag älskar Harry Andersons målning av Frälsarens andra ankomst. Den påminner mig om att han ska komma i majestät och makt. Förunderliga ting ska hända på jorden och i syn.²³

De som ser fram emot Frälsarens ankomst ”hoppas på [honom]”. Och han har lovat: ”Jag skall komma!” De rättfärdiga ska se honom ”i himlens skyar [med alla de heliga änglarna], klädd med makt och stor härlighet”.²⁴ ”En ängel [skall] blåsa i sin basun, och de heliga ... från jordens fyra hörn”²⁵ skall ”ryckas upp för att möta honom”.²⁶ De ”som har sovit”, det vill säga de värdiga heliga som har dött, ”skall [också] komma fram för att möta [honom]”.²⁷

I skrifterna står det: ”Herren [skall] sätta sin fot på detta berg”²⁸ och han ”skall höja sin röst och jordens alla ändar skall höra den”.²⁹

Mina unga bröder i prästadömet, jag vittnar om denna underbara händelses majestät, men framför allt om vissheten att den verkligen kommer att ske. Frälsaren lever. Han kommer att återvända till jorden. Och antingen på den här sidan om förlåten eller på den andra kommer ni och jag att glädjas åt hans ankomst och tacka Herren för att han sände oss till jorden vid den här tiden för

att uppfylla vår heliga plikt att hjälpa till att förbereda världen för hans återkomst. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, ”Herren behöver missionärer”, *Liahona*, jan. 2011, s. 4.
2. Thomas S. Monson, ”Vi möts tillsammans igen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 6.
3. Se stats.allblacks.com.
4. Se Bob Howitt, *Super Sid: The Story of a Great All Black* (1978), s. 27.
5. Telefonsamtal med president Maxwell Horsford, Kaikohe stav på Nya Zeeland, mars 2011.
6. Telefonsamtal med äldste Sidney Going, mars 2011.
7. E-postmeddelande från äldste Sidney Going, mars 2011.
8. Se stats.allblacks.com/asp/profile.asp?ABID=324.
9. Telefonsamtal med president Maxwell Horsford, Kaikohe stav på Nya Zeeland, mars 2011.
10. Sid Going förädrades utmärkelsen M.B.E.

(Member of the Order of the British Empire) 1978 för sina insatser inom rugby (se Howitt, *Super Sid*, s. 265).

11. Mose 7:62.
12. Daniel 2:45.
13. Se 1 Nephi 14:12–14.
14. L&F 29:7.
15. Se *Deseret News 2011 Church Almanac* (2011), s. 430, 432, 458, 463, 487, 505.
16. Den 31 december 2010.
17. Mosiah 3:17.
18. Thomas S. Monson, *Liahona*, jan. 2011, s. 4.
19. Thomas S. Monson, *Liahona*, nov. 2010, s. 5.
20. L&F 90:11.
21. Telefonsamtal med äldste Sidney Going, mars 2011.
22. ”Budskap från första presidentskapet”, *Vägledning för de unga: Vår plikt mot Gud* (häfte, 2001), s. 2–3.
23. Se L&F 43:18; 45:40.
24. L&F 45:44.
25. L&F 45:45, 46.
26. L&F 88:96.
27. L&F 45:45; se också L&F 29:13; 88:96–97.
28. L&F 45:48.
29. L&F 45:49.

Äldste Steven E. Snow
i presidentskapet för de sjuttio

Hopp

Vårt hopp i försoningen gör det möjligt för oss att ha ett evigt perspektiv.

Vår familj växte upp på en ökenplatå i södra Utah. Det regnar sällan, men hoppet lever vidare om att det ska regna nog före den annalkande sommarhettan. Då liksom nu hoppades vi på regn, vi bad om regn och i desperata tider fastade vi för regn.

Det berättas om en morfar som tog sin fem år gamla dotterson på en promenad runt staden. De kom till sist fram till en liten speceriaffär på huvudgatan där de köpte sig en kall läsk. En bil från en annan delstat stannade till och föraren gick fram till morfadern. Främlingen pekade på ett litet moln på himlen och frågade: "Tror du det kommer att regna?"

"Det hoppas jag verkligen", svarade den gamle mannen, "om inte för min skull, så för pojkens. Jag har sett det regna förr."

Hoppet är en känsla som berikar det vardagliga livet. Det är en känsla av att allt kommer att ordna sig till det bästa. När vi känner oss hoppfulla har vi en "grundad tro på (och önskan om) gynnsam utveckling" (ord.se, hopp). Ett sådant hopp har en viss lugnande inverkan på oss när vi med tillförsikt ser fram emot framtida händelser.

Ibland hoppas vi på saker som vi har liten eller ingen kontroll över. Vi

hoppas på bra väder. Vi hoppas på en tidig vår. Vi hoppas att vårt lag ska vinna fotbolls-VM, Super Bowl eller World Series.

Sådant hopp gör livet intressant och kan ofta leda till ovanligt eller även vidskepligt uppförande. Min svärfar till exempel är en stor sportfantast, men han är övertygad om att om han *inte* tittar på sitt basketlag på tv, har laget större chans att vinna. När jag var tolv år envisades jag med att ha på mig samma par otvättade sockor till varje juniorbasebollmatch i hopp om att det skulle få oss att vinna. Min mor tvingade mig att förvara dem på vår bakre veranda.

Andra gånger leder våra hopp till drömmar som inspirerar oss och leder oss till handling. Om vi hoppas göra bättre ifrån oss i skolan kan det hoppet bli verklighet genom flitiga studier och upppoffringar. Om vi hoppas få spela i ett vinnande lag kan det hoppet leda till regelbunden träning, engagemang, lagarbete och slutlig framgång.

Roger Bannister studerade för att bli läkare i England och hade ett stort mål. Han ville bli den förste som sprang engelska milen under fyra minuter. Under större delen av första hälften av 1900-talet hade friidrottsentusiaster ivrigt väntat på den dagen

då 4-minutersgränsen skulle brytas. Under årens lopp hade många enastående löpare kommit nära, men 4-minutersgränsen förblev obruten. Bannister åtog sig ett ambitiöst träningschema i hopp om att förverkliga målet att sätta nytt världsrekord. Några i idrottsrörelsen hade börjat tvivla på att 4-minutersgränsen gick att bryta. Så kallade experter hade även lagt fram hypotesen att det var fysiologiskt omöjligt för människokroppen att springa i sådan hastighet en så lång distans. En molnig dag den 6 maj 1954 blev Roger Bannisters stora hopp verklighet! Han passerade mållinjen med tiden 3:59,4 och satte nytt världsrekord. Hans hopp att bryta 4-minutersgränsen blev en dröm som förverkligades genom träning, hårt arbete och engagemang.

Hopp kan inspirera drömmar och sporra oss till att förverkliga de drömmarna. Men hoppet ensamt får oss inte att lyckas. Många hedervärda hopp har förblivit ouppfyllda, strandade på den goda avsiktens och lättjans rev.

Som föräldrar kretsar vårt käraste hopp kring våra barn. Vi hoppas att de ska växa upp och leva ansvarsfulla och rättfärdiga liv. Sådana hopp kan lätt gå om intet om vi inte är goda föredömen. Enbart hopp leder inte till att våra barn tillväxer i rättfärdighet. Vi måste tillbringa tid med dem under hemaftnar och givande familjeaktiviteter. Vi måste lära dem att be. Vi måste läsa i skrifterna tillsammans med dem och undervisa dem om viktiga evangelieprinciper. Endast då är det möjligt att våra käraste hopp förverkligas.

Vi bör aldrig låta hoppet ersättas av förtvivlan. Aposteln Paulus skrev att "den som plöjer ... skall göra det i hopp" (1 Kor 9:10). När vi utövar hopp berikar det vårt liv och hjälper oss se fram emot framtiden. Vare sig vi

plöjer en åker eller plöjer oss igenom livet så är det ett måste för oss som sista dagars heliga att ha hopp.

I Jesu Kristi evangelium är hoppet en önskan hos Frälsarens efterföljare att uppnå evig frälsning genom hans försoning.

Det är i sanning hoppet vi alla måste ha. Det är det som skiljer oss från resten av världen. Petrus uppmanade Kristi första efterföljare: "Var alltid beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger" (1 Petr 3:15).

Vårt hopp i försoningen gör det möjligt för oss att ha ett evigt perspektiv. Ett sådant perspektiv hjälper oss att se bortom nuet och till löftet om evighet. Vi behöver inte hållas fångslade av världens ombytliga och inskränkta förhoppningar. Vi är fria att se fram emot celestial härlighet, beseglade till vår familj och nära och kära.

I evangeliet är hoppet nästan alltid förbundet med tro och kärlek. President Dieter F. Uchtdorf lärde: "Hoppet är ett av benen på en trebent pall tillsammans med tro och kärlek. Dessa tre stabiliserar vårt liv oberoende av vilka skrovliga eller ojämna underlag vi ställs inför" ("Hoppets oändliga kraft", *Liahona*, nov. 2008, s. 21).

I det sista kapitlet i Mormons bok skrev Moroni:

"Därför måste det finnas tro, och om det måste finnas tro så måste det även finnas hopp, och om det måste finnas hopp så måste det även finnas kärlek.

Och om ni inte har kärlek kan ni på intet sätt bli frälsta i Guds rike. Inte heller kan ni bli frälsta i Guds rike om ni inte har tro. Inte heller kan ni det om ni inte har något hopp" (Moroni 10:20–21).

Äldste Russell M. Nelson lärde att "tro grundas på Jesus Kristus. *Hoppet* har sin mittpunkt i försoningen. *Kärleken* kommer till uttryck i 'Kristi rena kärlek'. Dessa tre egenskaper är tvinnade som kardeler i ett rep och går inte alltid att exakt skilja på. Tillsammans utgör de vårt tjuder till det celestials riket" ("A More Excellent Hope", *Ensign*, feb. 1997, s. 61).

När Nephi avslutade sin uppteckning med att profetera om Jesus Kristus, skrev han: "Därför måste ni sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och kärlek till Gud och till alla människor" (2 Nephi 31:20).

Detta fullkomligt klara hopp som Nephi talar om är hoppet om

försoningen, den eviga frälsningen som möjliggjordes genom vår Frälsares offer. Det hoppet har lett män och kvinnor genom tidsåldrarna till att utträta anmärkningsvärda saker. De forntida apostlarna färdades över jorden och vittnade om Herren och gav till slut sina liv i hans tjänst.

I den här tidshushållningen har många av de första medlemmarna i kyrkan lämnat sina hem och med hopp och tro i hjärtat färdats västerut över de stora slätterna till Saltsjödalén.

År 1851 blev Mary Murray Murdoch, en 67 år gammal änka, medlem i kyrkan i Skottland. Hon var bara 140 centimeter lång och vägde omkring 40 kg. Hon fick åtta barn av vilka sex levde till vuxen ålder. Eftersom hon var så liten kallades hon "lill-mormor" av sina barn och barnbarn.

Hennes son John Murdoch och hans hustru blev också medlemmar i kyrkan och reste till Utah 1852 med sina två små barn. Trots att familjen hade det mycket knapert skickade John fyra år senare de pengar som behövdes för att hans mor skulle kunna resa till Salt Lake City. Med ett hopp mycket större än hennes lilla kropp, påbörjade Mary den svåra resan västerut till Utah när hon var 73 år.

Efter att ha färdats över Atlanten i säkerhet förenade hon sig slutligen med Martins handkärrekompani. Den 28 juli började dessa handkärrepionjärer sin resa västerut. Lidandet som det här kompaniet utstod är välkänt. Av de 576 medlemmarna dog nästan en fjärdedel innan de nådde fram till Utah. Fler skulle ha dött om det inte varit för räddningspatrullen som president Brigham Young organiserade med vagnar och förråd som skickades ut till de strandsatta och insnöade heliga.

Mary Murdoch dog den 2 oktober 1856 nära Chimney Rock i Nebraska. Där dukade hon under på grund av trötthet, nedkylning och svårigheter under färden. Hennes bräckliga kropp orkade inte längre med de fysiska umbäranden de heliga ställdes inför. När hon låg inför döden gick hennes tankar till familjen i Utah. Det sista den trofasta pionjärvinnan sade var: "Berätta för John att jag dog med ansiktet vänt mot Sion." (Se Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–13, 115.)

Mary Murray Murdoch exemplifierar hoppet och tron som så många av de första pionjäreorna hade när de med stort mod färdades västerut. Dagens andliga resor kräver inte mindre hopp och tro än de tidiga pionjäreornas. Våra prövningar och problem är annorlunda men kampen är lika stor.

Det är min bön att vårt hopp ska leda till uppfyllelsen av våra rättfärdiga drömmar. Jag ber särskilt att vårt hopp i försoningen ska stärka vår tro och kärlek och ge oss ett evigt perspektiv för vårt framtida liv. Må vi alla ha detta fullkomligt klara hopp, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Broder Larry M. Gibson

förste rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap

Aronska prästadömet heliga nycklar

Herren vill att varje ung man inom aronska prästadömet inbjuder alla att komma till Kristus — och börjar med den egna familjen.

När en av mina söner var tolv år ville han föda upp kaniner. Vi byggde kaninburar och skaffade oss en stor kaninhanne och två kaninhonor från en granne. Jag hade ingen aning om vad vi gett oss in på. På mycket kort tid var vårt skjul fyllt till bristningsgränsen med kaniner. Nu när min son är vuxen måste jag erkänna min häpnad över hur antalet hölls nere — grannens hund smet ibland in i skjulet och tunnade ut kaninhopen.

Men jag rördes av hur min son och hans bröder vakade över och skyddade dessa kaniner. Och nu, som män och fäder, är de värdiga prästadömsbärare som älskar, stärker och vakar över sina egna familjer.

Jag känner ömhet när jag ser hur ni unga män i aronska prästadömet vakar över, stöder och stärker människor omkring er, däribland er familj, medlemmar i ert kvorum och många andra. Jag älskar er verkligen.

Nyligen såg jag på när en trettonårig ung man avskiljdes som president för diakonernas kvorum. Efteråt skakade biskopen hand med honom och tilltalade honom som "president" och

förklarade för kvorummedlemmarna att "han tilltalade honom som president för att betona heligheten i hans ämbete. Presidenten för diakonernas kvorum är en av endast fyra personer i församlingen som innehar presiderande nycklar. Med de nycklarna leder han kvorumet, tillsammans med sina rådgivare, under Herrens inspiration." Den här biskopen förstod kraften i presidentskap som leds av en president som bär och utövar heliga prästadömsnycklar (se L&F 124:142–143).

Efteråt frågade jag den unge mannen om han var redo att presidera över sitt kvorum. Han svarade: "Jag är lite nervös. Jag vet inte vad en president för diakonernas kvorum gör. Kan du berätta det för mig?"

Jag förklarade att han hade ett underbart biskopsråd och rådgivande som skulle hjälpa honom bli en framgångsrik och mäktig prästadömsledare. Jag visste att de skulle respektera presidentskapets heliga nycklar som han hade.

Sedan ställde jag följande fråga: "Tror du att Herren skulle kalla dig till ett sådant viktigt ämbete utan att ge dig vägledning?"

Han tänkte efter och svarade sedan: "Hur får jag den?"

När vi hade diskuterat det en stund, insåg han att han kunde hitta vägledningen i skrifterna, i de levande profeternas ord och i bönesvar. Vi bestämde oss för att leta upp ett skriftställe som utgångsläge för hans vidare skriftstudier om ansvaret i hans nya ämbete.

Vi slog upp 107:e kapitlet i Läran och förbunden, vers 85. Där står det att diakonernas kvorumpresident sitter i råd med sina kvorummedlemmar och undervisar dem om deras plikter. Vi fastslog att hans kvorum inte bara är en klass utan också ett råd av unga män och att deras uppgift är att stärka och bygga upp varandra under presidentens vägledning. Jag uttryckte min tilltro till att han skulle bli en utmärkt president som skulle förlita sig på Herrens inspiration och ära sitt heliga ämbete när han undervisade sina meddiakoner om deras plikter.

Därefter frågade jag honom: "Så nu när du vet att du ska undervisa diakonerna om deras plikter, vet du vilka de plikterna är?"

Återigen slog vi upp skrifterna och läste:

1. En diakon utses till att vaka över kyrkan och att vara kyrkans lokala tjänare (se L&F 84:111).

Eftersom familjen är kyrkans grundläggande enhet, är den

viktigaste platsen för aronska prästadömsbärare att utföra den plikten deras eget hem. Han ger prästadömsstöd till sin far och mor när de leder familjen. Han vakar också över sina bröder och systrar, de unga männen i kvorumet och andra medlemmar i församlingen.

2. En diakon bistår läraren i alla hans plikter i kyrkan om situationen så kräver (se L&F 20:57).

Vi fastslog att om en diakon ska bistå läraren i hans plikter, måste han känna till de plikterna också. I skrifterna hittade vi snabbt över ett dussin plikter som hör samman med en lärares ämbete (se L&F 20:53–59; 84:111). Vilken mäktig upplevelse det skulle vara för varje ung man — och deras fäder, rådgivande och andra — att göra exakt vad den här unge mannen gjorde: gå till skrifterna och själva upptäcka vilka deras plikter är. Jag gissar att många av oss blir överraskade — och inspirerade — av det vi hittar. Plikt mot Gud-häftet innehåller en god sammanfattning av aronska prästadömet's plikter och är en utmärkt resurs för andlig utveckling. Jag uppmanar er att använda det regelbundet.

3. Diakoner och lärare ska också "varna, förklara, förmana och undervisa samt inbjuda alla att komma till Kristus" (L&F 20:59; se verserna 46 och 68 för präster).

Många unga män tror att deras missionsarbete börjar när de blir 19 år och anländer till missionsnärsskolan. Vi lär från skrifterna att det börjar långt innan dess. Herren vill att varje ung man inom aronska prästadömet ska inbjuda alla att komma till Kristus — och börja med sin egen familj.

För att därefter hjälpa den här unge presidenten förstå att han och endast han var den presiderande ämbetsmannen i kvorumet, föreslog jag att han tre gånger skulle läsa den första plikten i L&F 107:85. Han läste: "Presidera över tolv diakoner." Jag frågade: "Vad säger Herren till dig personligen om din plikt som president?"

"Jaa", sade han, "flera saker har dykt upp i huvudet under vårt samtal. Jag tror att min himmelske Fader vill att jag ska vara president för 12 diakoner. Det är bara fem av oss som kommer, och en av dem kommer bara ibland. Så hur blir vi tolv?"

Nu hade aldrig jag tolkat det skriftstället på det sätt han gjorde, men han hade ju heliga nycklar som inte jag hade. Jag undervisades av en trettonårig president för diakonernas kvorum om uppenbarelsens kraft som kommer till dem som har presidentskapets heliga nycklar, oavsett intellekt, ställning eller ålder.

Jag sade: "Jag vet inte. Vad tror du?"

Och han sade: "Vi måste räkna ut hur vi ska få honom att fortsätta komma. Jag vet att det finns två andra som borde vara med i vårt kворum, men de kommer inte, och jag känner dem inte. Kanske kan jag bli vän med en av dem och låta mina rådgivare arbeta med de andra. Om de alla kom, skulle vi bli sju, men hur hittar vi fem till?"

"Jag vet inte", svarade jag, "men om din himmelske Fader vill att de ska vara där, så vet han hur".

"Då behöver vi be som ett presidentskap och kворum för att ta reda på vad vi ska göra." Han frågade därefter: "Är jag ansvarig för alla pojkar i vår församling som är i diakonåldern, även om de inte är medlemmar?"

Imponerad frågade jag: "Enligt Herrens sätt att se på saken: Har din biskop ansvar bara för medlemmarna i församlingen eller för alla som bor inom dess gränser?"

Den här unge "lokale tjänaren" fattade genast. Han insåg rollen som varje diakon, lärare och präst har att

vaka över kyrkan och inbjuda alla att komma till Kristus.

När jag tänker på våra underbara unga män och kvinnor i kyrkan får det mig att tänka på ett skriftställe — ett som Moroni citerade för Joseph Smith. Han sade att "detta ännu inte uppfyllts, men att det snart skulle ske" (Joseph Smith — Historien 1:41) — "och det skall ske därefter att jag skall utgjuta min Ande över allt kött. Era söner och döttrar skall profetera ... era unga män skall se syner" (Joel 2:28).

Det som dök upp i den här unge presidentens huvud var en vision av det som vår himmelske Fader ville att hans kворum skulle vara. Det var den uppenbarelsen han behövde för att stärka de aktiva medlemmarna i kворumet, för att stärka dem som hade det svårt, och för att inbjuda alla att komma till Kristus. Sålunda inspirerad gjorde han upp planer på att göra Herrens vilja.

Herren lärde den här unge presidenten att ordet *prästadöme* betyder att sträcka sig ut för att tjäna andra. Som vår älskade profet, president Thomas S. Monson förklarar: "Prästadömet är egentligen inte så mycket en gåva som det är ett uppdrag att tjäna, en förmån att lyfta andra och ett tillfälle att välsigna andras liv" ("Vår heliga plikt som prästadömsbärare", *Liahona*, maj 2006, s. 57).

Tjänande är själva grundvalen i prästadömet — att tjäna andra som Frälsaren gjorde. Jag vittnar om att det är hans prästadöme, att vi går hans ärenden, och att han har visat alla prästadömsbärare vägen till trofast prästadömstjänande.

Jag inbjuder alla kворumpresidentskap att regelbundet rådgöra med varandra, studera och be för att lära vad Herrens vilja är för ert kворum och att sedan handla därefter. Använd Plikt mot Gud-häftet som ett

hjälpmedel att hjälpa er undervisa era kворummedlemmar om deras plikter. Jag inbjuder varje kворummedlem att stödja kворumpresidenten och be honom om råd när ni lär er och rättfärdigt utför alla era prästadömsplikter. Och jag inbjuder oss alla till att se på dessa anmärkningsvärda unga män så som Herren ser på dem — de är en mäktig resurs för att bygga upp och stärka hans rike här och nu.

Ni underbara unga män bär aronska prästadömet, som återställdes av Johannes Döparen till Joseph Smith och Oliver Cowdery i närheten av Harmony, Pennsylvania i Förenta staterna. Ert prästadöme innehar de heliga nycklar som öppnar dörren för alla vår himmelske Faders barn att komma till hans Son, Jesus Kristus, och följa honom. Det sker genom "omvändelsens evangelium och till dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse", sakramentets förrättning varje vecka och "änglars betjäning" (L&F 13:1; Joseph Smith — Historien 1:69). Ni är verkligen tjänare som måste vara rena, värdiga och trofasta prästadömsbärare under allting och överallt.

Varför? Lyssna till orden från vårt älskade första presidentskap, som getts till var och en av er i er Plikt mot Gud:

"Du har myndighet att utföra aronska prästadömet förrättningar ... [Du] välsignar ... storligen människorna runt omkring dig ...

Vår himmelske Fader har stor tillit till och stort förtroende för dig och han har en viktig mission för dig att utföra" (*Min Plikt mot Gud: För aronska prästadömsbärare* [2010], s. 5).

Jag vet att dessa ord är sanna och jag ber att var och en av oss ska få samma vittnesbörd. Och jag säger detta i hans heliga namn vars prästadöme vi bär, Jesus Kristus, amen. ■

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Dina möjligheter och dina förmåner

När ni läser skrifterna och lyssnar till profeternas ord med hela ert hjärta och sinne låter Herren er veta hur ni ska leva upp till era prästadömsförmåner.

Det var en gång en man som i hela sitt liv drömt om att gå ombord på ett kryssningsfartyg och glida fram över Medelhavet. Han drömde om att vandra på gatorna i Rom, Aten och Istanbul. Han sparade vartenda öre tills han hade så det räckte till en biljett. Eftersom han hade ont om pengar tog han med sig en extra resväska som han packat med konserver, kexpaket och påsar med lemonadpulver, och det levde han på varje dag.

Han skulle så gärna ha velat ta del i de många aktiviteter som erbjöds på fartyget: motionera på gymmet, spela minigolf och simma i poolen. Han avundades dem som gick på bio, föreställningar och kulturella föredrag. Och han önskade så att han kunde få en liten smakbit av den underbara maten han såg på fartyget — varje måltid såg ut att vara en fest! Men han ville vara så sparsam som möjligt, så han deltog inte i några av dessa saker. Han såg städerna han så länge velat se, men under större delen av resan höll han sig i hytten och åt bara sin enkla föda.

På kryssningens sista dag frågade en besättningsman honom vilken

avskedsfest han skulle gå på. Det var då mannen fick veta att inte bara avskedsfesten utan nästan allting på fartyget — maten, underhållningen, alla aktiviteterna — ingick i biljettpriset. För sent insåg mannen att han hade levt långt under sina förmåner.

Frågan som liknelsen tar upp är: Lever vi som prästadömsbärare under våra förmåner vad gäller den heliga kraften och de gåvor och välsignelser som utgör våra möjligheter och vår rätt som Guds prästadömsbärare?

Prästadömet s härlighet och storhet

Vi vet alla att prästadömet är mycket mer än bara ett namn eller en titel. Profeten Joseph lärde att "prästadömet är en evig princip och existerade med Gud från evighet till evighet ... utan dagars början och utan års slut".¹ Det innehar "nyckeln till kunskapen om Gud".² Faktum är att genom prästadömet är själva "gudaktighetens kraft uppenbar".³

Prästadömet välsignelser överstiger vår fattningsförmåga. Trofasta melkisedekska prästadömsbärare kan bli "Guds utvalda".⁴ De "blir heliggjorda genom Anden till sina kroppars

förnyelse"⁵ och kan slutligen ta emot "allt vad ... Fadern har".⁶ Det här kan vara svårt att förstå, men det är vackert och jag vittnar om att det är sant.

Detta att vår himmelske Fader anförtror människan den makten och det ansvaret är bevis på hans stora kärlek till oss och en föraning om våra möjligheter som Guds söner i livet här efter.

Trots det visar våra gärningar alltför ofta att vi lever långt under de möjligheterna. När någon ställer frågor om prästadömet kan många av oss ge ett korrekt svar, men i vårt dagliga liv finns det ibland föga bevis på att vår insikt är större än ett väl inlärt manus.

Bröder, vi står inför ett val.

Antingen kan vi vara nöjda med en förminskad upplevelse som prästadömsbärare och nöja oss med upplevelser långt under våra förmåner. Eller också kan vi ta del av en riklig festmåltid med andliga möjligheter och universella prästadömsvälsignelser.

Vad kan vi göra för att leva upp till våra möjligheter?

Orden som står i skrifterna och som talas på generalkonferenserna ska vi tillämpa på oss själva.⁷ De är inte bara avsedda till att läsas eller höras.⁸ Alltför ofta går vi på möten och nickar med huvudet och kanske till och med ler instämmande. Vi skriver ner några punkter och säger till oss själva: "Det här är något jag ska göra." Men någonstans mellan hörandet, påminnelsen på vår smartphone och själva görandet, vrider vi "gör det"-knappen till "senare"-positionen. Bröder, låt oss se till att vrida vår "gör det"-knapp till "nu"-positionen!

När ni läser skrifterna och lyssnar till profeternas ord med hela ert hjärta och sinne låter Herren er veta hur ni ska leva upp till era prästadömsförmåner. Låt inte en enda dag gå utan

att på något sätt handla efter Andens maningar.

För det första: Läs bruksanvisningen

Om du ägde världens mest avancerade och dyra dator, skulle du använda den som prydnad på skrivbordet? Datorn kanske ser mycket imponerande ut. Den har kanske en otrolig potential. Men det är först när du studerar bruksanvisningen, lär dig hur man använder mjukvaran och sätter på datorn som du får tillgång till dess fulla potential.

Guds heliga prästadöme har också en bruksanvisning. Låt oss bestämma oss för att läsa skrifterna och handböckerna med större ändamål och fokus. Låt oss börja med att återigen läsa kapitlen 20, 84, 107 och 121 i Läran och förbunden. Ju mer vi studerar prästadömet's ändamål, potential och praktiska användning, desto mer häpnar vi över dess kraft, och Anden lär oss hur vi får tillgång till och hur vi använder den kraften för att välsigna familjen, samhället och kyrkan.

Som ett folk ser vi med rätta sekulära studier och yrkesutbildning som mycket viktiga. Vi vill och vi borde utmärka oss i lärdom och yrkesskicklighet. Jag berömmar er för att ni flitigt strävar efter att skaffa er en utbildning och bli expert inom ert område. Jag inbjuder er också att bli expert på evangeliet's lärdomar — särskilt prästadömet's lärdomar.

Vi lever i en tid när skrifterna och de nutida apostlarnas och profeternas ord är mer lättillgängliga än de varit kanske tidigare i världens historia. Men det är vår förmån, vår plikt och vårt ansvar att sträcka oss ut för att gripa deras lärdomar. Prästadömet's principer och lärdomar är storslagna och gudomliga. Ju mer vi studerar läran och möjligheterna och tillämpar

prästadömet's praktiska ändamål, ju mer utvidgas själen och förståndet och vi ser vad det är Herren har i beredskap åt oss.

För det andra: Sök Andens uppenbarelser

Ett säkert vittnesbörd om Jesus Kristus och hans återställda evangelium kräver mer än kunskap — det kräver personlig uppenbarelse, bestyrkt genom uppriktig och hängiven tillämpning av evangeliet's principer. Profeten

Joseph Smith förklarade att prästadömet är "det medel genom vilket den Allsmäktige började uppenbara sin härlighet i begynnelsen av denna jords skapelse och genom vilket han har fortsatt att uppenbara sig själv för människobarnen fram till denna tid".⁹

Om vi inte söker efter att använda det medlet för uppenbarelse lever vi under våra prästadömsförmåner. Det finns till exempel de som tror men inte vet om att de tror. De har upprepade gånger fått svar genom den milda och

Bukarest, Rumänien

stilla rösten under en längre tidsperiod, men eftersom den inspirationen verkar så liten och obetydlig känner de inte igen den. Resultatet är att de låter tvivel stå i vägen för att uppnå sin fulla potential som prästadömsbärare.

Uppenbarelse och vittnesbörd kommer inte alltid med överväldigande intensitet. För många kommer vittnesbördet långsamt — en bit i taget. Ibland kommer det så gradvis att det är svårt att säga exakt när vi kom till kunskap om att evangeliet är sant. Herren ger oss ”rad på rad, bud på bud, lite här och lite där”.¹⁰

På sätt och vis är vårt vittnesbörd som en snöboll som växer sig större för varje varv den rullar. Vi börjar med lite ljus — även om det bara är en önskan att tro. Gradvist ”håller sig [ljus] till ljus”¹¹ och ”den som tar emot ljus och förblir i Gud får mer ljus, och detta ljus växer sig klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen”¹² när vi ”i rätt tid får motta hans fullhet”.¹³

Tänk så underbart att kunna nå bortom våra jordiska begränsningar, att få vårt förstånds ögon öppnade och ta emot ljus och kunskap från celestials källor! Vi har förmånen och möjligheten som prästadömsbärare att söka efter personlig uppenbarelse och att lära oss hur vi kan få reda på sanningen genom den Helige Andens säkra vittnesbörd.

Låt oss innerligt söka efter den personliga inspirationens ljus. Låt oss bönfälla Herren om att begåva vårt sinne och vår själ med trons gnista, som gör det möjligt för oss att ta emot och känna igen den Helige Andens gudomliga betjäning för särskilda situationer, problem och prästadömsplikter.

För det tredje: Gläd dig åt att tjäna med prästadömet

Under min karriär som yrkespilot fick jag uppgiften att verifiera och utbilda andra piloter. Arbetet bestod bland annat av att utbilda och testa erfarna piloter för att se till att de hade den nödvändiga kunskapen och färdigheten att säkert och kompetent flyga de stora jetplanen.

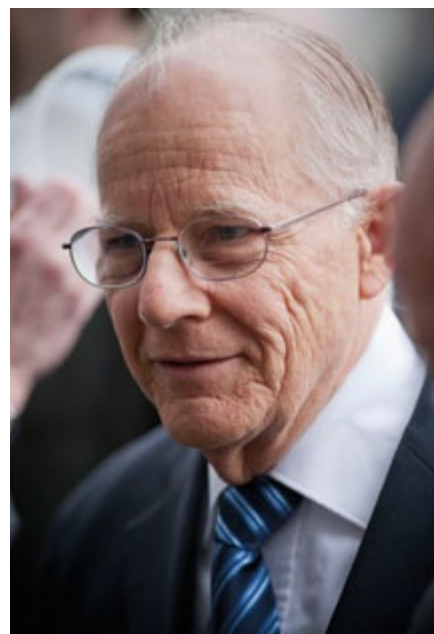
Jag upptäckte att det fanns piloter som trots att de flugit kommersiellt i många år, aldrig förlorade hänryckningen över att stiga upp i atmosfären, ”frigjorda från jordens vresiga grepp och dansa i skyarna på muntert silvriga vingar”.¹⁴ De älskade ljudet av vinddraget, brummandet från starka motorer, känslan att vara ”ett med vinden och den mörka himlen och stjärnorna ovanför dem”.¹⁵ Deras entusiasm var medryckande.

Det fanns också några som verkade utföra sitt arbete mekaniskt. De hade bemästrat systemen och flygningen

av jetplanen, men någonstans på vägen hade de tappat glädjen över att kunna flyga ”där varken lärkan eller örnen någonsin flyger”.¹⁶ De kände inte längre någon hänförelse över den strålande soluppgången, över skönheten i Guds skapelser när de färdades över oceaner och kontinenter. Om de uppfyllde de officiella kraven utfärdade jag deras intyg, men samtidigt tyckte jag synd om dem.

Ni kanske borde ställa er frågan om ni bara mekaniskt utför era uppgifter som prästadömsbärare — om ni gör det som förväntas av er men inte känner den glädje som ni har rätt till. Att bära prästadömet ger oss mångfaldiga möjligheter att känna den glädje som Ammon gav uttryck för: ”Har vi ... inte stor orsak att fröjda oss? ... Vi har varit redskap i [Herrens] händer till att utföra detta stora och förunderliga verk. Låt oss därför ... glädjas i Herren. Ja, vi skall fröjda oss.”¹⁷

Bröder, vår religion är en glädjens religion! Vi är storligen välsignade som får bära Guds prästadöme! I Psaltaren

läser vi: "Saligt är det folk som vet vad jubel är, HERRE, i ditt ansiktes ljus vandrar de."¹⁸ Vi kan uppleva denna större glädje om vi bara vill söka den.

Alltför ofta går vi miste om den glädje som kommer av dagligt praktiskt tjänande inom prästadömet. Ibland kan våra uppgifter kännas som bördor. Bröder, låt oss inte gå igenom livet överhopade av negativa känslor som trötthet, ängslan och jämmer. Vi lever under våra förmåner när vi låter världsliga ankare hindra oss från att uppleva den rikliga glädje som kommer av att trofast och hängivet tjäna inom prästadömet, särskilt i vårt eget hem. Vi lever under våra förmåner när vi försummar att delta i festmåltiden av glädje, frid och lycka som Gud så frikostigt ombesörjer för sina trofasta prästadömsbärare.

Unga män, om ni tycker det är jobbigt snarare än en förmån att få komma till kyrkan tidigt för att förbereda sakramentet så inbjuder jag er att tänka på vad den heliga förrättningen betyder för en medlem som kan ha haft en problemfylld vecka. Bröder, om ni tycker att era hembesök inte verkar vara till någon större nytta inbjuder jag er att med trons ögon se vad ett besök från en Herrens tjänare gör för en familj som har många dolda problem. När ni inser de gudomliga möjligheter som ert prästadömsstjänande innebär, fyller Guds Ande ert hjärta och sinne och lyser i era ögon och ert ansikte.

Låt oss aldrig som prästadömsbärare bli immuna mot det förunderliga och härliga som Herren har anförtrott oss.

Avslutning

Mina kära bröder, må vi flitigt söka efter att lära mer om det heliga prästadömet's lärdomar. Må vi stärka vårt vittnesbörd rad på rad genom att ta emot Andens uppenbarelser och må

vi finna sann glädje i dagligt tjänande inom prästadömet. När vi gör så börjar vi att leva upp till vår potential och våra förmåner som prästadömsbärare och vi förmår allt "i [Kristus] som ger [oss] kraft".¹⁹ Om detta bär jag mitt vittnesbörd som en Herrens apostel och lämnar er min välsignelse i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 103.
2. L&F 84:19.
3. L&F 84:20.
4. L&F 84:34.
5. L&F 84:33.

6. L&F 84:38.
7. 1 Nephi 19:24.
8. Se Jakobs brev 1:22.
9. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 107.
10. 2 Nephi 28:30.
11. L&F 88:40.
12. L&F 50:24.
13. L&F 93:19.
14. John Gillespie Magee Jr., "High Flight", i *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), sammanst. av, Diane Ravitch, s. 486.
15. Richard Bach, *Stranger to the Ground* (1963), s. 9.
16. Magee, "High Flight". s. 486.
17. Alma 26:13, 15–16.
18. Ps 89:15.
19. Fil 4:13.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Lär dig mer om prästadömet

Om du är flitig och lydig i prästadömet ska den andliga kunskapens skatter strömma ut över dig.

Jag är tacksam att få vara tillsammans med er på det här mötet för Guds prästadöme. Vi befinner oss i kväll på många olika platser och på många stadier i vårt tjänande som prästadömsbärare. Men trots våra många olika omständigheter har vi ett gemensamt behov: att lära oss våra plikter i prästadömet och få större förmåga att fullgöra dem.

Som diakon kände jag ett stort behov av det. Jag bodde i en liten gren i New Jersey på Förenta staternas östkust. Jag var den ende diakonen i grenen — inte bara den ende som kom utan den ende på listan. Min äldre bror var den ende läraren. Han är här ikväll.

Medan jag fortfarande var diakon flyttade vår familj till Utah. Där fann jag tre underbara saker som skyndade på min utveckling inom prästadömet. Det första var en president som visste hur han sitter i råd med medlemmarna i sitt kворum. Det andra var stor tro på Jesus Kristus som ledde till det slags stora kärlek vi hört om ikväll — kärlek till varandra. Och det tredje var en gemensam övertygelse om att vårt viktigaste mål som prästadömsbärare var att verka för människans frälsning.

Det var inte den väl inarbetade församlingen som var avgörande. Det som fanns där kunde ha funnits var som helst, i vilken kyrkoenhet man än tillhör.

De tre sakerna har kanske i så hög grad varit del av dina egna erfarenheter inom prästadömet att du knappt lägger märke till dem. Andra kanske inte känner något behov av utveckling och ser därför kanske inte de här hjälpmedlen. Vare sig det är det ena eller det andra ber jag att Anden ska hjälpa mig att klargöra dem för dig och göra dem tilltalande.

Min avsikt med att ta upp de här tre hjälpmedlen till utveckling i prästadömet är att få dig att värdesätta dem och använda dem. Om du gör det så förändras ditt tjänande till det bättre. Och om du ärar ditt prästadöme så blir ditt tjänande till större välsignelse för vår himmelske Faders barn än du nu kan föreställa dig.

Jag fann det första hjälpmedlet när jag välkomnades in i ett prästers kворum med biskopen som vår president. Det kan verka som en liten sak för dig, men det gav mig en känsla av kraften i prästadömet som allt sedan dess har förändrat mitt tjänande

i prästadömet. Det började med hans sätt att leda oss.

Såvitt jag såg behandlade han unga prästers åsikter som om vi var de klo-kaste männen i världen. Han väntade tills alla som ville säga något hade talat färdigt. Han lyssnade. Och när han beslutade vad som skulle göras, så kändes det som om Anden bekräftade beslutet för oss och för honom.

Jag inser nu att jag då upplevde vad som avses i skriftstället när det säger att presidenten ska sitta i råd med medlemmarna i sitt kворum.¹ Och många år senare när jag var biskop och hade mitt eget prästers kворum så hade både jag och de utbyte av det som jag hade lärt mig som ung präst.

Tjugo år senare fick jag som biskop tillfälle att uppleva hur effektiva råd är, inte bara i möteshuset utan också uppe bland bergen. Under en lördagsaktivitet försvann en medlem i vårt kворum i skogen och var borta under natten. Såvitt vi visste var han ensam och utan varma kläder, mat och vindskydd. Vi letade förgäves efter honom.

Jag minns att vi bad tillsammans, prästers kворum och jag, och sedan bad jag alla att säga något. Jag lyssnade uppmärksamt och det kändes som om de också lyssnade på varandra. Efter en stund kände vi en känsla av frid. Jag kände att vår kворummedlem som gått vilse var utom fara och hade hittat regnskydd.

Det stod klart för mig vad kворumet skulle och inte skulle göra. När de som hittade honom beskrev platsen i skogen där han hade sökt skydd, tyckte jag att jag kände igen den. Men det större undret för mig var att se hur ett prästadömsråds förenade tro på Jesus Kristus bidrog till att mannen med prästadömet nycklar fick uppenbarelse. Vi växte alla den dagen i prästadömet kraft.

Den andra nyckeln till att lära sig mer är att känna den kärlek till andra som kommer av stor tro. Jag är inte säker på vilken av dem som kommer först men båda tycks alltid vara där när man lär sig mycket om prästadömet på kort tid. Joseph Smith lärde oss det här genom exempel.

Tidigt i kyrkans historia i denna tidsutdelning fick han befallning av Gud att bygga upp prästadömet styrka. Han skulle starta skolor för prästadömsledare. Herren ställde kravet att de som skulle undervisa och de som skulle ta emot undervisning skulle känna kärlek till varandra. Herren sade följande om att skapa en plats där man kan lära sig mer om prästadömet och vad det innebär för dem som undervisas där:

”Organisera er ... upprätta ett hus för ... lärdom, ett ... ordningens hus ...

Utse bland er en lärare, och låt inte alla vara talesmän samtidigt utan låt en tala åt gången och låt alla lyssna till hans ord, så att när alla har talat, alla kan bli uppbyggda av varandra och så att alla kan få samma förmån.”²

Herren beskriver det som vi redan har sett är ett prästadömsråds eller en prästadömsklass styrka för att få del av uppenbarelse genom Anden. Endast genom uppenbarelse kan vi få veta att Jesus är Kristus. Den tron är första pinnen på den stege vi klättrar på för att lära evangeliets principer.

I kapitel 88 i Läran och förbunden, vers 123 och 124, betonade Herren att vi ska älska varandra och inte finna fel hos varandra. Var och en gavs tillträde till den prästadömsklass som Herrens profet grundade genom att sluta förbund med upplyfta händer att vara en ”vän och broder i kärlekens band”.³

Vi iakttar inte längre den sedvänjan, men när jag ser stora framsteg i förståelse av prästadömet ser jag också alltid kärlekens band. Jag har sett det som både orsak och verkan i fråga om att lära sig evangeliets sanningar. Kärleken inbjuder den Helige Anden att närvara och att bekräfta sanningen. Och glädjen i att lära sig eviga sanningar skapar kärlek i hjärtat hos dem som lärde sig tillsammans.

Motsatsen stämmer också. Missämja eller avund hämmar den Helige Andens förmåga att undervisa oss och hindrar oss från att ta emot ljus och sanning. Och den besvikelse som alltid följer blir fröet till större missämja och kritik av andra bland dem som förväntade sig en lärdomsupplevelse som aldrig kom.

Prästadömsbärare som är bra på att lära sig gemensamt tycks alltid ha goda fridstiftare i gruppen. Fridstiftning förekommer i prästadömsklasser och i råd. Det är gåvan att hjälpa andra att finna en gemensam nämnare när det finns meningsskiljaktigheter. Fridstiftare har gåvan att hjälpa andra att inse att det som någon sade var ett bidrag till diskussionen och inte en rättelse.

Prästadömet råder och klasser kan bli eniga om Kristi rena kärlek och en önskan att vara fridsstiftare råder där. Det krävs tålmod och ödmjukhet, men jag har sett det fungera till och med när man behandlar svåra frågor och personerna i råden eller klasserna har vitt skilda bakgrunder.

Det är möjligt att höja sig till Herrens höga norm för prästadömsbärare när de ska fatta beslut i kvorum. Det är möjligt när det finns stor tro och kärlek, när det inte finns några stridigheter. Här är Herrens krav för att han ska godkänna våra beslut: ”Och varje beslut som fattas av något av dessa kvorum måste ske genom detsammans

enhälliga röst, det vill säga: Varje medlem av varje kворum måste vara överens om dess beslut för att deras inbördes beslut skall ha denna kraft eller giltighet.”⁴

Det tredje hjälpmedlet för att lära sig mer om prästadömet är en gemensam övertygelse om varför Herren ger oss välsignelsen och låter oss få förtroendet att bära och utöva hans prästadöme. Det är för att verka för människans frälsning. Denna gemensamma övertygelse skapar enighet i kворumen. Vi hittar grundläggande lärdomar i skrifterna om detta, om hur vi som andesöner förbereddes innan vi föddes för den stora äran att inneha prästadömet.

Herren sade om dem som har anförtrotts stora uppgifter i prästadömet i det här livet: ”Till och med innan de föddes fick de, tillika med många andra, sin första undervisning i andarnas värld och förbereddes på att komma fram i Herrens rätta tid för att arbeta i hans vingård för människosjälnarnas frälsning.”⁵

I prästadömet delar vi på den heliga plikten att verka för människosjälarna. Vi måste göra mer än att lära oss att det här är vår plikt. Det måste sjunka så djupt ner i våra hjärtan att varken de många anspråk som görs på oss när vi är i våra bästa år eller de

provningar som kommer med åldern kan avleda oss från det målet.

För inte så länge sedan besökte jag en högpräst i hans hem. Han kan inte längre komma till våra kворummöten. Han bor ensam. Hans vackra hustru dog och hans barn bor långt därifrån. Tid och sjukdom begränsar hans förmåga att tjäna. Han lyfter fortfarande vikter för att behålla det han kan av sin forna styrka.

När jag kom in till honom ställde han sig upp med sin rullator för att hälsa på mig. Han bad mig slå mig ner på en stol bredvid honom. Vi pratade om våra glada minnen tillsammans i prästadömet.

Plötsligt sade han med allvar i rösten: ”Varför lever jag fortfarande? Varför är jag kvar här? Jag kan ju ingenting göra.”

Jag sade att han gjorde något för mig. Han styrkte mig med sin tro och kärlek. Till och med under vårt korta samtal hade han fått mig att vilja bli bättre. Hans beslutsamhet att göra sitt bästa hade inspirerat mig att arbeta hårdare för att tjäna andra och Herren.

Genom hans sorgsna röst och blicken i hans ögon insåg jag att jag inte hade besvarat hans frågor. Han undrade fortfarande varför Gud lät honom leva när hans förmåga att tjäna var så begränsad.

Han tackade mig som alltid på sitt generösa sätt för att jag hade besökt honom. När jag reste mig upp för att gå kom hemvårdaren som är där några timmar om dagen in från ett annat rum. Under vårt samtal hade han berättat lite om henne. Han sade att hon var en underbar kvinna. Hon hade bott bland sista dagars heliga en stor del av sitt liv men var fortfarande inte medlem.

Hon kom fram till mig för att följa mig till dörren. Han pekade mot henne och sade med ett leende: ”Ser du, jag tycks inte klara av någonting. Jag har försökt att få henne att låta döpa sig i kyrkan men det har inte blivit så.” Hon log mot honom och mot mig. Jag gick ut och började gå hemåt.

Jag insåg då att svaren på hans frågor hade inympats i hans hjärta för länge sedan. Den tappre högprästen försökte göra sin plikt, så som han hade fått lära sig under sin långa tid i prästadömet.

Han visste att den här unga kvinnan måste sluta förbundet i dopet för att få tillgång till frälsningens välsignelser genom Jesu Kristi evangelium. Han hade blivit undervisad enligt förbunden av varje president i varje kворum från diakonerna till högprästerna.

Han mindes och visste vilken ed och vilket förbund han ingått när han ordinerades till prästadömet. Han höll dem fortfarande.

Han var ett vittne och en missionär för Frälsaren oavsett vart livet förde honom. Det hade blivit till en del av honom. Det var hans hjärtas önskan att hennes hjärta skulle förändras genom Jesu Kristi försoning, genom att hålla heliga förbund.

Hans tid i prästadömet skola i det här livet är relativt kort jämfört med evigheten. Men redan under denna korta tidsrymd har han bemästrat evighetens läroböcker. Han kommer

att bära med sig prästadömet evigt värdefulla lärdomar överallt dit Herren kallar honom.

Du bör inte bara vara ivrig att lära dig allt om prästadömet i det här livet, utan bör också vara optimistisk i fråga om vad som är möjligt. Några av oss kanske tror att vi inte klarar av att lära oss det som Herren förelägger oss i hans tjänst.

En ung man lämnade sin lilla by i Wales i början av 1840-talet, hörde Guds apostlar tala och gick in i Guds rike på jorden. Han seglade med de heliga till Förenta staterna och körde sin vagn västerut över slätterna. Han kom till den här dalen med kompaniet strax efter Brigham Young. Hans tjänande i prästadömet bestod bland annat av att bryta mark för en bondgård.

Han sålde gården till underpris för att kunna gå ut som missionär för Herren i den öken som idag kallas Nevada och bli fåraherde. Han kallades från den missionen till en mission på andra sidan havet i just den by som

han hade lämnat i sin fattigdom för att följa Herren.

Oavsett var han var fann han ett sätt att lära sig med bröderna i prästadömet. Modig som han var som missionär gick han vägen fram i Wales till ett stort lantställe som ägdes av en man som hade varit Englands premiärminister i fyra omgångar, för att erbjuda honom Jesu Kristi evangelium.

Den framstående mannen släppte in honom i sitt ståtliga hem. Han hade tagit examen på både Eton College och Oxford University. Missionären talade med honom om människans ursprung, om Jesu Kristi centrala roll i världshistorien och till och med om nationers öde.

Mot slutet av deras samtal avböjde värden erbjudandet att bli döpt. Men när de skulle skiljas åt ställde ledaren för ett av de största imperierna i världen följande fråga till den enkle missionären: "Var har du fått din utbildning?" Han svarade: "I Guds prästadöme."

Du kan någon gång ha tänkt hur mycket bättre ditt liv skulle ha varit om du bara hade kommit in på en viss finare skola. Min bön är att du ska inse hur mycket Gud älskar dig och den möjlighet han har gett dig att börja i hans skola.

Om du är flitig och lydig i prästadömet strömmar den andliga kunskapens skatter över dig. Du får då större förmåga att stå emot det onda och att förkunna den sanning som leder till frälsning. Du kommer att glädjas med dem som du leder mot upphöjelse. Din familj blir en plats för lärande.

Jag vittnar om att prästadömet nycklar har blivit återställda. President Thomas S. Monson bär och utövar de nycklarna. Gud lever och vet vem du är. Jesus Kristus lever. Du utvaldes till att få äran att bära det heliga prästadömet. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 107:87.
2. L&F 88:119, 122.
3. L&F 88:133.
4. L&F 107:27.
5. L&F 138:56.

President Thomas S. Monson

Prästadömets kraft

Må vi vara värdiga mottagare av den gudomliga kraften i prästadömet som vi bär. Må det välsigna oss och må vi använda det för att välsigna andra.

Jag bad och studerade länge för att få veta vad jag skulle säga idag. Jag vill inte förnärma någon. Jag ställde frågan: "Vilka prövningar möter vi? Vad arbetar jag med varje dag som gör att jag ibland gråter till långt in på nätterna?" Jag vill ta upp några av de prövningarna ikväll. En del har med de unga männen att göra. Andra har med medelålders män att göra. Och andra har att göra med dem som är lite över medelåldern. Ingen av oss har väl nått ålderdomen än?

Jag vill börja med att säga att det har varit gott att vara tillsammans denna kväll. Vi har fått höra underbara och aktuella budskap om Guds prästadöme. Liksom ni har jag känt mig upplyft och inspirerad.

Ikväll vill jag tala om angelägenheter som jag tänkt mycket på den senaste tiden och som jag känner mig manad att tala till er om. På ett eller annat sätt har de alla att göra med den personliga värdighet som krävs för att ta emot och utöva den heliga kraften i det prästadöme som vi bär.

Låt mig börja med att läsa i kapitel 121 i Läran och förbunden:

"Prästadömets rättigheter står i oskiljaktig förbindelse med himlens krafter, och ... himlens krafter [kan] inte ... kontrolleras eller användas

utom genom rättfärdighetens principer.

Att de kan förlänas oss är sant, men när vi försöker skyla våra synder eller tillfredsställa vårt högmod, vår fåfängliga ärelystnad, eller utöva kontroll eller herravälde eller tvång över människobarnens själar genom någon grad av orättfärdighet, se, då drar sig himlarna tillbaka, Herrens Ande sörjer, och när den dragit sig tillbaka, är det slut med den mannens prästadöme eller myndighet."¹

Bröder, detta är Herrens bestämda ord angående sin gudomliga myndighet. Vi får inte hysa några tvivel om den förpliktelse som detta lägger på var och en av oss som bär Guds prästadöme.

Vi har kommit till jorden i orostider. Massornas moraliska kompass har gradvis ändrats till att peka mot att "nästan vad som helst går an".

Jag har levt länge nog för att ha bevittnat mycket av samhällsnormernas metamorfos. Där kyrkans och samhällets normer en gång till större delen överensstämde finns det nu en klyfta mellan oss, och den växer sig djupare dag för dag.

Många filmer och teveprogram skildrar beteenden som helt och hållet strider mot Guds lagar. Utsätt er inte

för påverkan av de antydningar och den fullkomliga smörja som så ofta återfinns där. Texten i mycket av dagens musik faller under samma kategori. Svordomarna som är så vanliga runtomkring oss idag skulle aldrig ha tolererats för inte så länge sedan. Herrens namn missbrukas sorgligt nog gång på gång. Erinra er budet tillsammans med mig — ett av de tio — som Herren uppenbarade för Mose på berget Sinai: "Du skall inte missbruka HERRENS, din Guds, namn, ty HERREN skall inte låta den bli ostraffad som missbrukar hans namn."² Jag är ledsen att vi utsätts för vanvördigt språk, och jag väddar till er att inte använda det. Jag väddar till er att inte säga eller göra någonting som ni inte kan vara stolta över.

Håll er helt och hållet borta från pornografi. Tillåt er inte att titta på sådant, någonsin. Det har visat sig vara ett beroende som är mer än svårt att övervinna. Sky alkohol och tobak och alla andra droger, det krävs alltför mycket för att övervinna också sådant missbruk.

Vad kan skydda er från synden och ondskan runtomkring er? Jag hävdar att ett starkt vittnesbörd om vår Frälsare och om hans evangelium kan föra er i säkerhet. Om ni inte har läst Mormons bok, läs den. Jag ska inte be er räcka upp handen. Om ni läser med en bön i hjärtat och med en uppriktig önskan att få veta sanningen så kommer den Helige Anden att bekräfta för er att den är sann. Om den är sann — och det *är* den — så var Joseph Smith en profet som såg Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus. Kyrkan är sann. Om ni inte redan har ett vittnesbörd om allt detta så gör det som behövs för att få ett. Det är absolut nödvändigt att ni har ett eget vittnesbörd, för ni kommer inte särskilt långt på andras vittnesbörd. När ni en gång

har fått ett vittnesbörd måste det hållas aktivt och levande genom lydnad mot Guds bud och genom regelbundna böner och skriftstudier. Gå i kyrkan. Ni unga män: Delta i seminariet och institutet om de erbjuds i ert område.

Om det finns något som inte står rätt till i ditt liv så finns det en utväg. Sluta med det som är orätt. Tala med din biskop. Vad problemet än är kan det lösas genom uppriktig omvändelse. Du kan återigen bli ren. Herren sade om dem som omvänder sig: "Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita",³ "och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem".⁴

Mänsklighetens Frälsare beskrev sig själv som en som var i världen men inte av världen.⁵ Vi kan också vara i världen men inte av världen när vi förkastar falska idéer och falska läror och förblir trofasta mot det som Gud har befallt.

Jag har tänkt en hel del den senaste tiden på er unga män som har åldern inne för att gifta er men ännu inte har känt för att göra det. Jag ser älskliga unga damer som gärna vill gifta sig och fostra familjer men vars

möjligheter är begränsade eftersom så många unga män skjuter upp äktenskapet.

Det här är ingen ny situation. Mycket har sagts om detta av tidigare presidenter i kyrkan. Jag vill bara ge ett eller två exempel på deras råd.

President Harold B. Lee sade: "Vi gör inte vår plikt som prästadömsbärare om vi har passerat den ålder då människor vanligtvis gifter sig och undandrar oss ett äktenskap med en av dessa fina kvinnor."⁶

President Gordon B. Hinckley sade följande: "Mitt hjärta ömmar för ... våra ensamstående systrar, som längtar efter äktenskap men inte tycks kunna finna det ... Jag har mycket mindre medkänsla med de unga männen, som enligt vårt samhälles seder har förmånen att få ta initiativet i dessa frågor, men som i många fall inte gör detta."⁷

Jag inser att det finns många orsaker till varför du kan tveka inför att ta steget att gifta dig. Om du bekymrar dig för att kunna försörja hustru och barn ekonomiskt, kan jag försäkra dig att det inte är något skamligt med att ett par måste vända

på slantarna. Oftast är det under dessa prövande tider som ni växer samman genom att ni lär er att uppofta och fatta svåra beslut. Kanske är du rädd för att välja fel. I så fall säger jag att du behöver utöva tro. Hitta någon som du passar ihop med. Inse att ni inte kommer att kunna förutse varje utmaning som kan dyka upp, men var så säkra på att nästan allt kan klaras upp om ni är påhittiga och om ni är fast beslutna att få ert äktenskap att fungera.

Kanske njuter du lite för mycket av ungarlivet, åker på lyxiga semester, köper dyra bilar och leksaker, och bara njuter av ett bekymmerslöst liv med dina vänner i största allmänhet. Jag har mött grupper av er kringflackande tillsammans och jag medger att jag har undrat varför ni inte är ute med fina unga damer.

Bröder, det finns en punkt när det är dags att på allvar överväga äktenskap och söka efter en livskamrat som ni vill tillbringa evigheten med. Om ni väljer klokt och om ni beslutar er för framgång i ert äktenskap, så finns det ingenting i det här livet som kan bereda större lycka.

Bröder, när ni gifter er vill ni gifta er i Herrens hus. För er som bär prästadömet bör det inte finnas något annat alternativ. Var försiktiga så att ni inte förstör er rätt att gifta er där. Ni kan hålla er uppvaktning inom lämpliga gränser och ändå ha det mycket trevligt tillsammans.

Nu, bröder, skall jag ta upp något annat som jag känner mig manad att tala till er om. Under de tre år som gått sedan jag inröstades som kyrkans president tror jag att det sorgligaste och mest nedslående ansvaret jag har haft varje vecka är att handskas med annullering av beseglingar. De föregicks var och en av en glädjande vigsel i Herrens hus, där ett kärleksfullt par påbörjade ett nytt liv tillsammans och såg fram emot att tillbringa resten av evigheten med varandra. Sedan går månader och år, och av någon anledning dör kärleken. Det kan vara resultatet av ekonomiska problem, bristande kommunikation, okontrollerat humör, svärföräldrars inblandning, en härva av synder. Det finns otaliga anledningar. I de flesta fall behöver inte skilsmässa vara lösningen.

Den stora majoriteten av förfrågningar gällande annullering av besegling kommer från kvinnor som desperat har försökt få sitt äktenskap

att fungera men som till slut inte klarade av problemen.

Välj noggrant och med bönens hjälp ut en livsledsagare, och när ni är gifta så var orubbligt lojala mot varandra. Ett ovärderligt råd kommer från en liten inramad plakett som jag en gång såg hemma hos en farbror och faster. Det löd: "Välj din älskade, älska ditt val." Det finns mycket visdom i dessa få ord. Förpliktelse i äktenskapet är absolut nödvändigt.

Din hustru är din jämlike. I äktenskapet är ingen part överlägsen eller underlägsen den andre. Ni vandrar sida vid sida som en Guds son och dotter. Hon ska inte nedvärderas eller kränkas utan ska respekteras och älskas. President Gordon B. Hinckley har sagt: "Den man i denna kyrka som ... utövar orättfärdigt herravälde över [sin hustru], är ovärdig att bära prästadömet. Även om han kan ha blivit ordinerad drar sig himlarna tillbaka, Herrens Ande sörjer, och det är slut med den mannens prästadöme eller myndighet."⁸

President Howard W. Hunter sade följande om äktenskapet: "Ett lyckligt och framgångsrikt äktenskap handlar inte lika mycket om att gifta sig med rätt person som att *vara rätt person*." Jag gillar det. "Den medvetna

ansträngningen att till fullo göra sin del är det som bidrar mest till framgång."⁹

För många år sedan i församlingen som jag presiderade över som biskop, fanns ett par som ofta hade mycket allvarliga, mycket häftiga gräl. Jag talar om riktiga gräl. Båda två var säkra på sin sak. Ingen ville ge vika för den andre. När de inte grälade upprätthöll de vad jag skulle kalla ett obehagligt vapenstillestånd.

Omkring klockan två på morgonen fick jag ett telefonsamtal från paret. De ville tala med mig, och de ville göra det på en gång. Jag släpade mig upp ur sängen, klädde mig och åkte hem till dem. De satt på varsin sida av rummet och vägrade tala med varandra. Hustrun kommunicerade med sin man genom att tala med mig. Han svarade henne genom att tala med mig. Jag tänkte: "Hur i hela världen ska vi få det här paret att samsas?"

Jag bad om inspiration, och tanken kom till mig att ställa en fråga. Jag sade: "Hur länge sedan var det som ni var i templet och bevittnade en tempelbesegling?" De medgav att det var länge sedan. De var i övrigt värdiga personer som hade tempelrekommendation och som besökte templet för att utföra förrättningsarbete för andra.

Jag sade till dem: "Vill ni följa med mig till templet på onsdag morgon klockan åtta? Vi ska bevittna en beseglingsceremoni där."

Unisont frågade de: "Vems ceremoni?"

Jag svarade: "Jag vet inte. Vem det än är som gifter sig den morgonen."

På onsdagen vid den utsatta tiden träffades vi vid templet i Salt Lake City. Vi gick alla tre in i ett av de vackra beseglingsrummen, utan att känna någon i rummet utom äldste ElRay L. Christiansen som då var assistent till de tolv kvorum, ett ämbete som generalauktoriteter kunde ha på den tiden. Äldste Christiansen var uppsatt för att utföra en besegling av ett brudpar i det rummet den morgonen. Jag är säker på att bruden och hennes familj tänkte: "De måste vara vänner till brudgummen" och att brudgummens familj tänkte: "De måste vara vänner till bruden." Mitt par satt på en liten bänk med omkring en halvmeter mellan sig.

Äldste Christiansen började med att ge råd till paret som skulle gifta sig, och han gjorde det på ett förtjusande sätt. Han nämnde hur en man borde älska sin hustru, hur han borde behandla henne med respekt och artighet, och hedra henne som hemmets hjärta. Sedan talade han till bruden om hur hon borde hedra sin make som hemmets överhuvud och stödja honom på alla sätt.

Jag lade märke till att medan äldste Christiansen talade till brudparet så flyttade mitt par sig lite närmare varandra. Snart satt de helt intill varandra. Det gladdde mig att båda två hade flyttat sig närmare i ungefär samma takt. Vid slutet av ceremonin satt mitt par så nära varandra som om *de* var det nygifta paret. Båda log.

Vi lämnade templet den dagen utan att någon fick veta vilka vi var eller varför vi hade kommit, men mina vänner höll varandra i handen medan de gick ut genom huvudentrén. De hade lagt sina meningsskiljaktigheter åt sidan. Jag behövde inte säga ett ord. Ni förstår, de kom ihåg sin egen bröllopsdag och de förbund de hade ingått i Guds hus. De var fast beslutna att börja om igen och försöka ihärdigare den här gången.

Om någon av er har problem i ert äktenskap så ber jag er att göra allt ni kan för att reparera det som behövs, så att ni kan bli lika lyckliga som ni var när ert äktenskap påbörjades. Vi som vigs i Herrens hus gör så för tid och all evighet, och vi måste sedan göra det som krävs för att det ska bli så. Jag inser att det finns situationer när ett äktenskap inte går att rädda, men jag känner starkt att för det mesta både kan och bör det räddas. Låt inte ditt äktenskap komma till den punkten när det är i fara.

President Hinckley lärde att det kommer an på var och en av oss som bär Guds prästadöme att disciplinera oss själva så att vi höjer oss över världens sätt. Det är absolut nödvändigt att vi är hedervärda och anständiga män. Vårt uppträdande måste vara klanderfritt.

De ord vi använder, vårt sätt mot andra och vårt sätt att leva vårt liv påverkar hur vi utför våra

plikter, vi män och pojkar är som bär prästadömet.

Prästadömets gåva är oskattbar. Den medför myndigheten att handla som Guds utsedda tjänare, att välsigna de sjuka, att välsigna våra familjer och att även välsigna andra. Dess myndighet når bortom dödens slöja, in i evigheten. Det finns inget som går upp mot den i hela världen. Slå vakt om den, värdesätt den och var den värdig.¹⁰

Mina kära bröder, må rättfärdighet vägleda varje steg på vår färd genom livet. Må vi idag och alltid vara värdiga mottagare av den gudomliga kraften i prästadömet som vi bär. Må det välsigna vårt liv, och må vi använda det till att välsigna andra som han gjorde som levde och dog för oss — Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Detta är min bön, i hans högtidliga och heliga namn. Amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 121:36–37.
2. 2 Mos 20:7.
3. Jes 1:18.
4. L&F 58:42.
5. Se Joh 17:14; L&F 49:5.
6. "President Harold B. Lee's General Priesthood Address", *Ensign*, jan. 1974, s. 100.
7. Gordon B. Hinckley, "Det Gud har sammanfogat", *Nordstjärnan*, juli 1991, s. 68.
8. Se Gordon B. Hinckley, "Personlig värdighet", *Liahona*, juli 2002, s. 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 130.
10. Se Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, s. 58–61.

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Att stå på vägen till Damaskus och vänta

De som flitigt söker lära av Kristus känner honom med tiden.

En alldeles särskild händelse i världshistorien ägde rum på vägen till Damaskus. Vi är väl bekanta med berättelsen om Saulus, en ung man som "försökte utplåna församlingen. Han gick in i hus efter hus ... och lät sätta [de heliga] i fängelse."¹ Saulus var så fientligt inställd att många medlemmar i den forna kyrkan flydde Jerusalem i hopp om att undgå hans vrede.

Saulus följde efter dem. Men när han "närmade sig Damaskus, strålade plötsligt ett ljussken från himlen omkring honom.

Och han föll till marken och hörde en röst som sade till honom: 'Saul, Saul, varför förföljer du mig?'"²

Detta omvälvande ögonblick förändrade Saulus för evigt. Ja, det förändrade världen.

Vi vet att sådana uppenbarelser äger rum. Ja, vi vittnar om att en pojke som hette Joseph Smith år 1820 hade en liknande gudomlig upplevelse. Vi har ett otvetydigt och säkert vittnesbörd om att himlen har öppnats på nytt och att Gud talar till sina profeter och apostlar. Gud hör och besvarar sina barns böner.

Ändå finns det de som tycker att om de inte upplever något liknande som Saulus eller Joseph Smith gjorde så kan de inte tro. De står vid dopets vatten men går inte ner i det. De står på tröskeln till ett vittnesbörd men kan inte förmå sig till att erkänna sanningen. I stället för att ta steg för steg i tro på lärjungeskapets väg vill de att en dramatisk händelse ska tvinga dem att tro.

De tillbringar dagarna med att stå på vägen till Damaskus och vänta.

Tron kommer ett steg i sänder

En rar syster hade varit trofast medlem i kyrkan i hela sitt liv. Men hon bar på en stor sorg. Många år tidigare hade hennes dotter dött efter en kort tids sjukdom och hon led fortfarande av såren efter den här tragedin. Hon kämpade med de djupa frågor som åtföljer en sådan händelse. Hon medgav att hennes vittnesbörd inte var som förr. Hon kände att om inte himlen öppnade sig för henne så skulle hon aldrig kunna tro igen.

Så hon väntade.

Det finns många andra som av olika skäl står på vägen till Damaskus

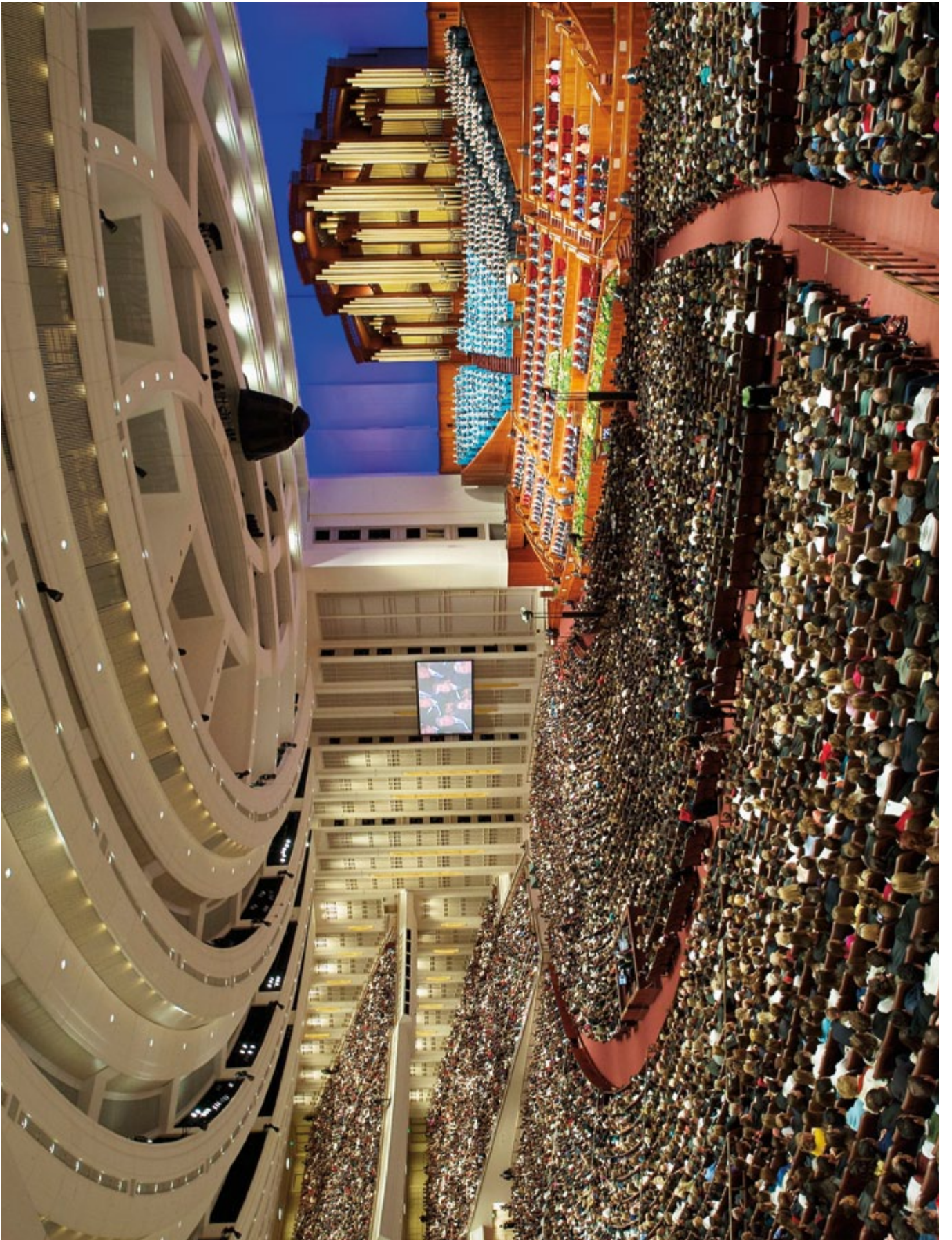
och väntar. De dröjer med att engagera sig helt och fullt som lärjungar. De hoppas att de ska få prästadömet men tvekar att leva på ett sådant sätt att de är värdiga den förmånen. De vill komma till templet men dröjer med att utöva den avgörande tro som krävs för att uppfylla kraven. De står och väntar på att Kristus ska ges till dem likt en magnifik tavla av Carl Bloch — för att en gång för alla undanröja alla deras tvivel och farhågor.

Sant är att de som flitigt söker lära av Kristus lär känna honom med tiden. De får personligen ett gudomligt porträtt av Mästaren, men det ges oftast i pusselform — en bit i sänder. Varje enskild pusselbit är kanske i sig själv inte lätt igenkännlig. Det kan vara oklart hur den förhåller sig till helheten. Varje bit hjälper oss att se helhetsbilden lite tydligare. Så småningom, när vi har satt ihop tillräckligt många pusselbitar, ser vi hur storslagen bilden är. När vi då ser tillbaka på våra upplevelser ser vi ju att Frälsaren kom till oss — inte på en gång utan i tysthet, stillsamt, nästan obemärkt.

Det kan vi uppleva om vi går vidare i tro och inte blir stående för länge på vägen till Damaskus.

Lyssna och lyd

Jag vittnar för er om att vår Fader i himlen älskar sina barn. Han älskar oss. Han älskar dig. När så behövs ska Herren bära dig över hinder då du söker efter hans frid med förkrossat hjärta och botfärdig ande. Ofta talar han till oss på sätt som vi bara kan uppfatta med vårt hjärta. För att vi ska höra hans röst bättre vore det klokt att skruva ner volymen på det världsliga oljudet i vårt liv. Om vi av någon anledning inte bryr oss om eller hindrar Andens maningar blir de svårare

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

April 2011

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Henry B. Eyring
förste rådgivare

Thomas S. Monson
president

Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Ronald A. Rasband

Claudio R. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hallstrom

DE SJUJTIOS FÖRSTA KVORUM

(i alfabetisk ordning)

Marcos A. Ajukkahis

José L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Arden

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gérald Cossé

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don R. Clarke

Gary J. Coleman

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

Leonard R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Durcan

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gavaret

Carlos A. Goady

Christofel Golden Jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hinckley

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Yoshitshiko Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopischke

Richard J. Maynes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pucker

Kevin W. Pearson

Won Yang Ko

Larry R. Lawrence

Peg G. Mahn

James B. Marino

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson Jr.

Joseph W. Sitati

Jano Mazzagrandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Ueh

José A. Teixeira

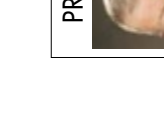
Octaviano Tenorio

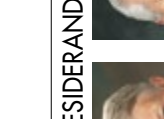
Juan A. Ureba

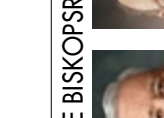
Francisco J. Virias

Richard C. Edgley
föste rådgivare

H. David Burton
presiderande biskop

Keith B. McMullin
amater rådgivare

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

DE SJUJTIOS ANDRA KVORUM

(i alfabetisk ordning)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Tad R. Callister

Craig A. Condon

Bruce A. Carlson

J. Denn Cornish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

James B. Wilson

Paul K. Sybrowsky

Kent D. Watson

Larry V. Wilson

W. Craig Zwick

Claudio D. Zúric

Jorge F. Zaballés

Kazuhiko Yamashita

F. Michael Watson

William R. Walker

W. Christopher Weadell

W. Christopher Weadell

"Medborgare tillsammans med de heliga" (Ef 2:19) över hela världen samlas till kyrkans 181:a årliga generalkonferens. Medurs från överst till vänster visas sista dagars heliga i Lusaka, Zambia; Kiev, Ukraina; S:t Catherine, Jamaica; São Paulo, Brasilien; Odenton, Maryland, USA; Dortmund, Tyskland; Coimbra, Portugal.

att uppfatta, och till slut hör vi dem inte alls. Låt oss lära oss att lyssna till Andens maningar och sedan vara ivriga att lyda dem.

Vår älskade profet Thomas S. Monson är vårt föredöme i det avseendet. Det finns många skildringar av hur uppmärksam han är på Andens viskningar. Äldste Jeffrey R. Holland berättar om ett sådant exempel.

En gång när president Monson var på uppdrag i Louisiana frågade en stavspresident honom om han skulle ha tid att besöka en tioårig flicka som hette Christal och som hade cancer i sista stadiet. Christals familj hade bitt till Gud om att president Monson skulle komma. Men de bodde långt borta och han hade ett så pressat program att det inte fanns någon tid. Så i stället bad president Monson att de som skulle uppsända böner under stavskonferensen skulle nämna Christal i sina böner. Herren och familjen skulle säkert förstå.

När president Monson stod upp för att tala på konferensens

lördagssession viskade Anden: "Låt barnen komma till mig och hindra dem inte! Ty Guds rike tillhör sådana."³

"Hans anteckningar blev suddiga. Han försökte fortsätta med det planerade mötet men fick inte bilden av [den lilla flickan] och hennes namn ur tankarna."⁴

Han lyssnade till Anden och ändrade sina planer. Tidigt nästa morgon lämnade han de nittionio och färdades en lång sträcka för att betjäna den enskilde vid dennes sjukbädd.

När han kom dit "såg han ett barn som var för sjukt för att resa sig, för svagt för att tala. Sjukdomen hade gjort henne blind. Djupt rörd av synen och av Herrens ande tog broder Monson barnets veka hand i sin. 'Christal', viskade han, 'jag är här'.

Med stor möda viskade hon till svar: 'Broder Monson, jag visste att du skulle komma.'⁵

Mina kära bröder och systrar, låt oss sträva efter att räknas till dem som Herren vet ska höra hans viskningar

och svara, som Saulus gjorde på *sin* väg till Damaskus: "Herre, vad vill du att jag ska göra?"⁶

Tjäna

En annan orsak till att vi ibland inte uppfattar Herrens röst i vårt liv är att Andens uppenbarelser inte alltid kommer som ett direkt svar på våra böner.

Vår Fader i himlen förväntar sig att vi först ska utforska det och sedan be om vägledning när vi söker svar på frågor och bekymmer i vårt personliga liv. Vi har vår himmelske Faders försäkran att han hör och besvarar våra böner. Svaret kan komma genom pålitliga vänners och familjemedlemmars röst och visdom, skrifterna och profeternas ord.

Jag har upplevt att några av de kraftfullaste maningar vi får inte är bara för vår egen skull utan också för andras skull. Om vi bara tänker på oss själva kan vi gå miste om några av de mäktigaste andliga upplevelserna och djupaste uppenbarelserna i vårt liv.

President Spencer W. Kimball

undervisade om det när han sade: "Gud lägger märke till oss, och han vakar över oss. Men det är vanligen genom någon annan som han tillgodoser våra behov. Därför är det viktigt att vi tjänar varandra."⁷ Bröder och systrar, vi har alla genom förbund som vi har slutit ansvaret att vara lyhörda för andras behov och tjäna som Frälsaren gjorde — för att hjälpa, välsigna och uppmuntra dem som är omkring oss.

Ofta kommer svaret på vår bön inte medan vi står på knä utan när vi är på benen och tjänar Herren och dem som är runtomkring oss. Osjälviskt tjänande och helgelse förädlar vår ande, tar bort fjällen från våra andliga ögon och öppnar himlens fönster. Genom att bli svaret på någon annans bön finner vi ofta svaret på vår egen.

Dela med dig

Det finns tillfällen när Herren uppenbarar sådant som enbart är avsett för oss. Men i många, många fall anförtror han ett vittnesbörd om sanningen till dem som vill dela med sig av det till andra. Så har det varit med varje profet ända sedan Adams dagar. Herren förväntar sig också att medlemmarna i hans kyrka ska "öppna [sin] mun och förkunna [hans] evangelium med glädjens röst".⁸

Det är inte alltid lätt. Några skulle hellre dra en handkärra över prärien än att föra ämnet tro och religion på tal med vänner och arbetskamrater. De oroar sig över vad folk ska tycka eller att det kan skada deras relationer. Så behöver det inte vara eftersom vi ju

kommer med ett glatt budskap — ett glädjebudskap!

För många år sedan bodde och arbetade vår familj bland människor som i stort sett inte tillhörde vår religion. När de frågade oss vad vi hade gjort på helgen försökte vi hoppa över de vanliga ämnena — sport, biobesök eller vädret — och försökte berätta om andliga upplevelser vi hade haft tillsammans som familj på helgen — till exempel vad en ungdom hade sagt på sakramentsmötet om normerna i *Vägledning för de unga* eller hur vi hade berörts av vad en ung man sade som skulle gå ut som missionär eller hur evangeliet och kyrkan hjälpte oss som familj att övervinna en viss svårighet vi gick igenom. Vi försökte inte predika eller vara överlägsna. Min hustru Harriet var alltid bäst på att finna något inspirerande, uppbyggande eller lustigt som vi kunde berätta för dem. Detta ledde ofta till djupare diskussioner. Intressant är att när vi samtalade med vänner om livets svårigheter och hur man klarar av dem fick vi ofta höra kommentaren: "Det är lätt för er, ni har ju er kyrka."

Nu när så många sociala medier och mer eller mindre nyttiga tekniska prylar står till vårt förfogande är det lättare att dela med sig av evangeliets glada budskap och det kan nå fler än någonsin tidigare. I själva verket befarar jag att några som lyssnar redan har skickat sms och sagt: "Nu har han talat i 10 minuter och fortfarande inte kommit med någon liknelse om flygplan." Mina unga vänner, kanske är det så att Herrens uppmaning till oss att "öppna [vår] mun"⁹ idag också skulle kunna inbegripa "använd era händer" till att blogga och sms:a om evangeliet till hela världen. Men kom ihåg att det måste ske vid rätt tidpunkt och på rätt plats.

Bröder och systrar, med den moderna teknikens välsignelser kan vi uttrycka vår tacksamhet och glädje över Guds stora plan för sina barn på ett sätt som inte bara hörs runtom på vår arbetsplats utan runtom i världen. Ibland kan ett enda språkligt uttryck för vårt vittnesbörd sätta i gång händelser som påverkar en annans liv för evigt.

Det effektivaste sättet att predika

evangeliet är genom gott exempel. Om vi lever efter vår tro, märker människor det. Om vårt liv återspeglar bilden av Jesus Kristus,¹⁰ om vi är glada och lever i frid med omgivningen, så vill människor veta varför. En av de största predikningar som någonsin hållits om missionsarbete är den enkla tanke som tillskrivs den helige Franciskus av Assisi: "Predika alltid evangelium, och om

nödvändigt, använd ord."¹¹ Det finns tillfällen överallt att göra det. Försumma dem inte genom att stå för länge på vägen till Damaskus och vänta.

Vår väg till Damaskus

Jag vittnar om att Herren talar till sina profeter och apostlar i vår tid. Han talar till alla som kommer till honom med uppriktigt hjärta och ärligt uppsåt.¹²

Tvivla inte. Kom ihåg: "Saliga är de som tror, fastän de inte ser."¹³ Gud älskar dig. Han hör dina böner. Han talar till sina barn och skänker frid, tröst och insikt åt dem som söker honom och hedrar honom genom att gå på hans väg. Jag bär mitt heliga vittnesbörd om att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga håller kursen. Vi har en levande profet. Kyrkan leds av honom vars namn vi bär, ja, av Frälsaren Jesus Kristus.

Bröder och systrar, kära vänner, låt oss inte stå för länge på *vår* väg till Damaskus och vänta. Låt oss istället modigt gå vidare med tro, hopp och kärlek, så blir vi välsignade med ljuset som vi alla söker på det sanna lärjungeskapets väg. Det är min bön och jag lämnar er min välsignelse i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Apg 8:3.
2. Apg 9:3–4.
3. Mark 10:14.
4. Se Jeffrey R. Holland, "President Thomas S. Monson: Alltid i Herrens ärenden", *Nordstjärnan*, nov. 1986, s. 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Nordstjärnan*, nov. 1986, s. 20.
6. Se Acts 9:6, King James Version.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* (2006), s. 84.
8. L&F 28:16.
9. L&F 60:2.
10. Se Alma 5:14.
11. I William Fay och Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), s. 22.
12. Se Moroni 10:3–5.
13. Joh 20:29.

São Paulo, Brasilien

Äldste Paul V. Johnson
i de sjuttios kворum

En överväldigande seger genom honom som har älskat oss

Prövningar är inte enbart till för att sätta oss på prov. De är absolut nödvändiga i vår strävan att få del av gudomlig natur.

Jordelivet ingår prövningar och svårigheter, och några av de prövningar vi ställs inför i livet kan vara mycket svåra. Vare sig det handlar om sjukdom, svek, frestelser, dödsfall i familjen, naturkatastrofer eller någon annan svår prövning är lidande en del av jordelivet. Många har frågat sig varför vi måste ställas inför svåra prövningar. Vi vet att ett av skälen är att vår tro ska sättas på prov för att se om vi vill göra allt vad Herren befäller.¹ Lyckligtvis är det här jordelivet den idealiska omgivningen för att ställas inför — och klara av — dessa prov.²

Men de här prövningarna är inte enbart till för att sätta oss på prov. De är absolut nödvändiga i vår strävan att få del av gudomlig natur.³ Om vi hanterar lidandet på rätt sätt så helgas det till vårt bästa.⁴

Äldste Orson F. Whitney sade: "Ingen smärta vi genomlider, ingen prövning vi utstår är bortkastad ... Allt vi genomlider och allt vi utstår, särskilt när vi utstår det med tålamod, bygger

upp vår karaktär, renar vårt hjärta, vidgar vår själ och gör oss mer ömsinta och kärleksfulla ... Det är genom sorg och lidande, hårt arbete och prövningar som vi får den utveckling som vi kom hit för att få."⁵

Nyligen fick en nioårig pojke veta att han hade en sällsynt form av skelettcancer. Läkaren förklarade diagnosen och behandlingen, bland annat kemoterapi i flera månader och större kirurgiska ingrepp. Han sade att det skulle bli en mycket svår tid för pojken och hans familj, men tillade: "Folk frågar mig: 'Kommer jag att vara mig själv när allt det här är över?' Jag svarar: 'Nej, du kommer inte att vara dig själv. Du kommer att vara en mycket starkare person. Du kommer att vara en storslagen människa!'"

Ibland kan det tyckas som om våra prövningar inriktas på områden i vårt liv och delar av vår själ där vi tycks ha minst förmåga att klara av dem. Eftersom personlig utveckling är det avsedda resultatet av de här

svårigheterna bör det inte förvåna oss att prövningarna kan vara ytterst personliga — nästan laserstyrda till just våra behov eller svagheter. Och ingen är undantagen, i synnerhet inte heliga som strävar efter att göra det rätta. Några trofasta heliga kanske frågar: "Varför just jag? Jag försöker ju vara god! Varför tillåter Herren att det här händer?" Lidandets ugn hjälper till att rena också de allra bästa heliga genom att bränna bort slagget i deras liv så att endast rent guld blir kvar.⁶ Också den rikaste malm måste renas för att avlägsna orenheter. Det räcker inte att bara vara god. Vi vill bli som Frälsaren, som lärde sig när han led smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag.⁷

Crimson-leden i Logan Canyon är en av de bästa vandringsleder jag vet. En stor del av leden löper utmed toppen av höga kalkstensklippor och däruppiifrån har man en vacker utsikt över dalgången och dalen nedanför. Men att ta sig upp på klipporna är allt annat än lätt. Leden dit stiger oavbrutet, och alldeles innan man kommer upp på krönet står man inför den brantaste delen av leden, och utsikten över dalgången skymms av klipporna. Den sista kraftansträngningen är mer än mödan värd, för har man väl kommit upp på toppen har man en hisnande utsikt. Det enda sättet att få uppleva den utsikten är att gå den branta stigen.

Ett mönster i skrifterna och i livet visar att ofta kommer de mörkaste och farligaste prövningarna omedelbart före viktiga händelser och tillfällen till oerhörd utveckling. "Efter många prövningar kommer välsignelserna."⁸ Israels barn stängdes in av Röda havet innan det delades.⁹ Nephi fick uppleva faror, sina bröders vrede och flera misslyckanden innan han lyckades få tag på mässingsplåtarna.¹⁰ Joseph

Smith överväldigades av en ond makt som var så stark att han tycktes dömd till undergång. När han nästan höll på att sjunka ner i förtvivlan ansträngde han sig att ropa till Gud, och just i det ögonblicket uppenbarade sig Fadern och Sonen.¹¹ Undersökare ställs ofta inför motstånd och prövningar när de närmar sig dopet. Mödrar vet att födelsens under föregås av värkar. Gång på

gång ser vi stora välsignelser komma efter svåra prövningar.

När min mormor var i nittonårsåldern fick hon en svår sjukdom. Hon sade senare: "Jag kunde inte gå. Min vänstra fot var helt deformationerad efter att jag legat till sängs i flera månader. Benen i foten var mjuka som en svamp, och när min fot berörde golvet kändes det som om jag fick en

elektrisk stöt."¹² Medan hon var sängliggande och när hennes lidande var som svårast, fick hon tag i och studerade broschyrer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Hon blev omvänd och döptes senare. Många gånger hjälper en särskild svårighet oss att förbereda oss för någonting mycket viktigt.

När vi är mitt uppe i svårigheterna är det nästan omöjligt att se att kommande välsignelser vida uppväger det lidande, den förödmjukelse eller den sorg vi kanske upplever vid tidpunkten i fråga. "För stunden tycks ingen tuktan vara till glädje utan till sorg, men för dem som fostrats genom tuktan ger den längre fram frid och rättfärdighet som frukt."¹³ Aposteln Paulus lärde: "Ty vår nöd, som varar ett ögonblick och väger lätt, bereder åt oss på ett oändligt rikt sätt en härlighet, som väger tungt och varar i evighet."¹⁴ Det är intressant att Paulus talar om nöd som "väger lätt". Det säger han som blev piskad, stenad, som led skeppsbrott, som blev satt i fängelse och som utsattes för många andra prövningar.¹⁵ Jag tvivlar på att många av oss skulle säga att vår nöd väger lätt. Men jämfört med de välsignelser och den utveckling vi slutligen får, både i det här livet och i evigheten, väger vår nöd verkligen lätt.

Vi söker inte efter prövningar, svårigheter eller motgångar. Vår personliga färd genom livet ger oss just så mycket som vi behöver. Många prövningar är bara en naturlig del av vår jordiska tillvaro, men de är oerhört viktiga för vår utveckling.

När Frälsarens jordiska verksamhet närmade sig slutet upplevde han den svåraste prövningen av alla — det ofattbara lidandet i Getsemane och på Golgata. Detta föregick den härliga uppståndelsen och löftet om att allt vårt lidande en dag ska upphöra.

överväldigande seger genom honom som har älskat oss.”²⁰

Jag vet att Gud lever och att hans Son Jesus Kristus lever. Jag vet också att vi med deras hjälp kan vinna ”en överväldigande seger” över de prövningar som vi ställs inför i det här livet. Vi kan bli lika dem. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 1 Petr 1:6–8; Abraham 3:25.
2. Se 1 Petr 2:20.
3. Se 2 Petr 1:4.
4. Se 2 Nephi 2:2.
5. Orson F. Whitney, i Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), s. 98.
6. Se Jes 48:10; 1 Nephi 20:10.
7. Se Alma 7:11–12.
8. L&F 58:4.
9. Se 2 Mos 14:5–30.
10. Se 1 Nephi 3–4.
11. Se Joseph Smith — Historien 1:15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, opublicerad skildring i författarens ägo.
13. Hebr 12:11.
14. 2 Kor 4:17.
15. Se 2 Kor 11:23–28.
16. Se Fil 4:13.
17. Robert D. Hales, ”Dopförbundet: Att vara i riket och tillhöra riket”, *Liahona*, jan. 2001, s. 6.
18. Alma 36:3.
19. Matt 25:21.
20. Rom 8:35, 37.

Hans lidande var en förutsättning för den tomma graven den där påskmorgonen och för vår framtida odödlighet och eviga liv.

Ibland önskar vi oss utveckling utan svårigheter och styrka utan ansträngning. Men vi kan inte utvecklas om vi väljer den lätta vägen. Vi begriper att en idrottare som motsätter sig hård träning aldrig uppnår världsklass. Vi måste vara försiktiga så att vi inte blir förbittrade över just det som hjälper oss att få del av gudomlig natur.

Ingen av de prövningar eller svårigheter vi ställs inför övergår vår gräns eftersom vi har tillgång till Herrens hjälp. Allt förmår vi i Kristus som ger oss kraft.¹⁶

Efter att ha återhämtat sig efter svår sjukdom sade äldste Robert D. Hales följande vid en generalkonferens: ”Ibland hände det att jag sade till Herren att jag tyckte att jag nu hade lärt mig de läxor han gett mig och att det inte var nödvändigt att behöva lida längre. Men sådana böner verkade inte vara till någon nytta, för det klargjordes för mig att denna luttrande prövningsprocess måste uthärdas enligt Herrens tid och enligt Herrens sätt ... Jag lärde mig ... att jag inte skulle behöva möta dessa prövningar och svårigheter ensam, utan att beskyddande änglar skulle vara med mig. Det fanns några som var nästan som änglar i form av läkare, sjuksköterskor och framför allt min underbara hustru Mary. Och ibland, när det var

Herrens vilja, tröstades jag av besök av himmelska härskaror som gav mig tröst och evig tillförsikt i svåra stunder.”¹⁷

Vår himmelske Fader älskar oss, och vi vet att ”var och en som sätter sin lit till Gud skall få stöd i sina prövningar och sina bekymmer och sina lidanden och skall bli upphöjd på den yttersta dagen”.¹⁸ En dag när vi kommer till den andra sidan slöjan vill vi inte att någon bara säger: ”Tja, du klarade dig.” Vi vill att Herren ska säga: ”Bra, du gode och trogne tjänare.”¹⁹

Jag älskar Paulus ord:

”Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller hunger, nakenhet, fara eller svärd? ... [Nej,] i allt detta vinner vi en

Bukarest, Rumänien

Biskop H. David Burton
presiderande biskop

Välfärdens helgande arbete

Arbetet att sörja för varandra och "ta hand om de fattiga" är ett helgande arbete som Fadern befallt oss att utföra.

God morgon, bröder och systrar. År 1897 stod en ung David O. McKay utanför en dörr med en broschyr i handen. Som missionär i Stirling i Skottland hade han gjort det många gånger förut. Men den dagen öppnades dörren av en utmärkt kvinna. Hon var fattigt klädd med insjunkna kinder och okammat hår.

Hon tog broschyren som äldste McKay räckte henne och sade sex ord som han aldrig skulle glömma: "Kan jag köpa bröd med den?"

Händelsen efterlämnade ett bestående intryck på den unge missionären. Han skrev senare: "Från den stunden fick jag en djupare insikt om att Kristi kyrka bör vara, och är, intresserad av människans timliga frälsning. Jag gick därifrån med känslan att kvinnan jag träffat, med bitterhet i hjärtat mot människor och Gud, inte var i stånd till att ta emot evangeliets budskap. Hon behövde timlig hjälp men det fanns ingen organisation i Stirling, så vitt jag visste, som kunde ge henne den."¹

Några årtionden senare led världen under den stora depressionens börda. Det var under den tiden, den 6 april 1936, som president Heber J. Grant

och hans rådgivare J. Reuben Clark och David O. McKay tillkännagav vad som skulle komma att kallas kyrkans välfärdsprogram. Två veckor senare blev intressant nog äldste Melvin J. Ballard utnämnd som dess förste ordförande och Harold B. Lee som dess förste verkställande chef.

Det här var inget ordinärt åtagande. Herren hade rest upp anmärkningsvärda själar till att administrera välfärdsprogrammet, men president J. Reuben Clark klargjorde att "programmet etablerades enligt en uppenbarelse genom den Helige Anden till president Grant, och att dess verksamhet sedan dess har fortsatt genom liknande uppenbarelsen till bröderna som ansvarat för det".²

Beslutsamheten hos kyrkans ledare att lindra mänskligt lidande var lika fast som den var oåterkallelig. President Grant ville ha "ett system som skulle ... nå ut till och ta hand om människor oavsett kostnader". Han sade att han var villig att ta till sådana drastiska åtgärder som att "stänga seminarierna, lägga ner missionsarbetet en tid och även stänga templen, hellre än att låta folk gå hungriga".³

Jag var med president Gordon B.

Hinckley i Managua i Nicaragua när han talade till 1 300 medlemmar i kyrkan som hade överlevt en förödande orkan som krävt över 11 000 människoliv. "Så länge som kyrkan har resurser", sade han till dem, "ska vi inte låta er gå hungriga eller utan kläder eller tak över huvudet. Vi ska göra allt vi kan för att hjälpa er på det sätt som Herren har visat oss att det ska göras."⁴

En av de utmärkande egenskaperna i det här inspirerade evangeliecentrerade programmet är dess betoning på personligt ansvar och oberoende. President Marion G. Romney förklarade: "Många välmenande personer har utarbetat program för att hjälpa behövande människor. Många av dessa program är emellertid utformade med det kortsiktiga målet att 'hjälpa människor' i stället för att 'hjälpa människor hjälpa sig själva'.⁵

Oberoende är en produkt av att leva förutseende och utöva ekonomisk självkontroll. Ända från början har kyrkan lärt att familjen, i den mån den kan, behöver ta på sig ansvaret för sin egen timliga välfärd. Det krävs av varje generation att på nytt lära sig oberoendets grundläggande principer: undvik skulder, lev efter sparsamhetens principer, förbered för svåra tider, lyssna på och följ de levande profeternas ord, utveckla disciplinen att kunna skilja mellan behov och önskingar och sedan leva därefter.

De ändamål, löften och principer som underbygger vårt arbete med att sörja för de fattiga och behövande sträcker sig långt bortom dödlighetens gränser. Det här heliga arbetet avser inte endast att hjälpa och välsigna dem som lider eller är behövande. Som Guds söner och döttrar kan vi inte ärva det eviga livet till fullo om vi inte är helt engagerade

i att sörja för varandra medan vi är här på jorden. Det är när vi välvilligt uppoffrar oss och ger av oss själva som vi lär oss om uppoffringens och helgelsens celestiala principer.⁶

Den store kung Benjamin lärde att en av orsakerna till att vi ger av våra ägodelar till de fattiga och lindrar deras nöd är för att vi ska kunna behålla våra synders förlåtelse från dag till dag och vandra utan skuld inför Gud.⁷

Sedan världens grundläggning har rättfärdiga föreningars väsen alltid växt fram ur den kristliga kärlekens gyllene vävnad. Vi längtar efter en fridfull värld och välmående samhällen. Vi ber att det ska finnas välvilliga och dygdiga föreningar där ogudaktighet övergetts och där godhet och rätt råder. Hur många tempel vi än bygger, hur snabbt vårt medlemsantal än ökar, hur positivt än världen ser på oss — om vi inte uppfyller det stora grundläggande budet att ”hjälpa de svaga, lyfta upp händerna som hänger ner och styrka de matta knäna”,⁸ eller vänder oss bort från dem som lider och sörjer, så hamnar vi under fördömmelse och behagar inte Herren,⁹ och det glädjestrålade hoppet vi har i vårt hjärta är inte längre inom räckhåll.

Över hela världen söker 28 000 biskopar upp de fattiga för att lindra deras behov. Varje biskop har till sin

hjälpt ett församlingsråd som består av prästadöms- och biorganisationsledare, till exempel en hängiven hjälpföreningspresident. De ”skyndar sig för att bistå främlingen ... de håller olja och vin på de nödställdas sårade hjärta ... de torkar den föräldralösas tårar och får änkans hjärta att glädjas”.¹⁰

Kyrkans medlemmar och ledare över hela världen påverkas och vägleds positivt av lärdomarna och den gudomliga andan av kärlek till och omsorg om sina medmänniskor.

En prästadömsledare i Sydamerika kände sig tyngd av hungern och armodet som medlemmarna i hans lilla stav led av. Han ville inte se barnen lida av hunger, så han letade rätt på en oanvänd jordbit och organiserade prästadömet till att bruka den. De hittade en gammal häst och spände den för en enkel plog och började plöja marken. Men innan de hann avsluta arbetet slog tragedin till och den gamla hästen dog.

Istället för att låta sina bröder och systrar gå hungriga, spände prästadömsbärarna sig själva för den gamla plogen och plöjde den hårda marken. De tog bokstavligen på sig lidandets och bördans ok för sina bröder och systrar.¹¹

En händelse i min egen släkts historia är ett exempel på åtagandet att ta hand om de behövande. Många

har hört talas om Willies och Martins handkärrekompanier och hur dessa trofasta pionjärer led och dog när de utsattes för köld och försvagande omständigheter under färden västerut. Robert Taylor Burton, min farfars farfar, var en av dem som Brigham Young bad rida ut för att rädda dessa kära och förtvivlade heliga.

Om den tiden skrev min förfader i sin dagbok: ”Snön var djup och det var mycket kallt ... så kallt att vi knappt kunde röra oss ... Det var 24 grader kallt ... så kallt att folket inte kunde gå vidare.”¹²

Livräddande föda gavs ut till de strandsatta heliga men ”trots allt som [undersättarna] gjorde var det många som dog och begravdes längs vägen”.¹³

När de räddade heliga färdades längs leden genom Echo Canyon stannade flera vagnar för att bistå vid en liten flickas födelse. Robert märkte att den unga modern inte hade nog

St Catherine, Jamaica

med kläder för att hålla den nyfödda varm. Trots den bitande kylan ”tog han av sig sin egen hemvävda skjorta och gav den till modern att svepa om babyn”.¹⁴ Barnet fick namnet Echo — Echo Squires — till minne av var och hur hon föddes.

Under senare år kallades Robert som presiderande biskop för kyrkan, ett ämbete han hade i mer än tre årtionden. När Robert Taylor Burton var 86 år blev han sjuk. Han samlade sin familj omkring sig för att ge dem sin sista välsignelse. Bland hans sista ord fanns detta enkla men djupsinniga råd: ”Ta hand om de fattiga.”¹⁵

Bröder och systrar, vi hedrar dessa uppfinningsrika jättar som Herren reste upp för att organisera och administrera välfärdsverksamheten för kyrkans behövande medlemmar. Vi hedrar dem som i vår tid når ut på oräkneliga sätt och ofta i tysthet för att ”ta hand om de fattiga”, föda den hungrige, klä den nakne, ge hjälp åt den sjuke och besöka de fångna.

Detta är det heliga arbete som Frälsaren förväntar sig av sina

lärjungar. Det är det arbete han älskade när han vandrade på jorden. Det är det arbete jag vet vi skulle se honom utföra om han var här ibland oss idag.¹⁶

För sjuttiofyra år sedan och med en enkel början upprättades en verksamhet ägnad åt att andligen och timligen frälsa mänskligheten. Sedan dess har den förädlat och välsignat många miljoner människor över hela världen. Den profetiska välfärdsplanen är inte bara en intressant fotnot i kyrkans historia. Den är byggd på principer som definierar vilka vi är som ett folk. Den representerar vårt innersta väsen som lärjungar till vår Frälsare och vårt föredöme Jesus Kristus.

Arbetet att sörja för varandra och ”ta hand om de fattiga” är ett helgande arbete som Fadern befallt oss att utföra och är gudomligt organiserat för att välsigna, förädla och upphöja hans barn. Må vi följa Frälsarens råd till en laglörd i liknelsen om den barmhärtige samariten: ”Gå du och gör som han.”¹⁷ Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, sammanst. av Clare Middlemiss (1955), s. 189.
2. J. Reuben Clark Jr, ”Testimony of Divine Origin of Welfare Plan”, *Church News*, 8 aug 1951, s. 15; se också Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), s. 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, s. 34.
4. ”President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States”, *Ensign*, feb. 1999, s. 74.
5. Marion G. Romney, ”Oberoendets celestia natur”, *Liahona*, mars 2009, s. 15.
6. Se L&F 104:15–18; se också L&F 105:2–3.
7. Se Mosiah 4:26–27.
8. Se L&F 81:5; se också Matt 22:36–40.
9. Se L&F 104:18.
10. Joseph Smith i *History of the Church*, 4:567–568.
11. Intervju med Harold C. Brown, före detta verkställande chef för kyrkans välfärdstjänst.
12. Journal of Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City, 2–6 nov. 1856.
13. Robert Taylor Burton, i Janet Burton Seegmiller, *”Be Kind to the Poor”*: *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), s. 164.
14. Lenore Gunderson, i Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton i Seegmiller, *”Be Kind to the Poor”*, s. 416.
16. Se Dieter F. Uchtdorf, ”Du är mina händer”, *Liahona*, maj 2010, s. 68–71, 75.
17. Luk 10:37.

Silvia H. Allred

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Lärjungeskapets innersta natur

När kärlek blir den ledande principen i den hjälp vi ger till andra, blir vårt tjänande evangeliet i handling.

Från tidens begynnelse har Herren sagt att vi för att bli hans folk måste vara av ett hjärta och ett sinne.¹ Frälsaren förklarade också att de två största buden i lagen är: "Älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd" och "älska din nästa som dig själv".² Slutligen, kort efter det att kyrkan organiserats, befallde Herren de heliga att "besöka de fattiga och behövande och ge dem lindring".³

Vilket är det gemensamma temat i alla dessa bud? Det är att vi måste älska och tjäna varandra. Faktum är att kärleken är lärjungeskapets innersta natur i Jesu Kristi sanna kyrka.

När vi nu firar att kyrkans välfärdsprogram etablerades för 75 år sedan påminns vi om välfärdens ändamål, som är att hjälpa medlemmar hjälpa sig själva att bli oberoende, att ta hand om de fattiga och behövande och att utföra tjänande. Kyrkan har organiserat sina resurser för att hjälpa medlemmar ta hand om sitt eget, sina familjers och andras fysiska, andliga, sociala och känslomässiga välbefinnande. Biskopsämbetet medför ett särskilt uppdrag att ta hand om de fattiga och behövande och att bistå församlingens

medlemmar med resurser för att uppnå detta. Han får hjälp med det arbetet från prästadömetts kворum, Hjälpföreningen och i synnerhet hem- och besökslärare.

Hjälpföreningen har alltid varit en väsentlig del i välfärdsarbetet. När profeten Joseph Smith organiserade Hjälpföreningen 1842 sade han till kvinnorna: "Detta är början till bättre dagar för de fattiga och behövande."⁴ Han sade till systrarna att föreningens ändamål var att "hjälpa de fattiga, de utblottade, änkan och den föräldralöse samt att ägna sig åt allt som är behjärtansvärt ... de ... skall hälla olja och vin i den bedrövades hjärtesår, skall torka den föräldralöses tårar och få ankans hjärta att fröjda sig."⁵

Han sade också att denna "förening av systrar kan sporra bröderna till att tillgodose de fattigas behov — att söka efter tillfällen att utföra kärleksverk och att tillmötesgå deras behov — att hjälpa till med att förbättra deras moral och att stärka det goda i samhället."⁶

Kyrkans män och kvinnor arbetar tillsammans idag för att lindra nödställdas behov. Prästadömsbärare ger viktigt stöd till dem som behöver andlig vägledning och hjälp. Inspirerade

hemlärare är till välsignelse för andra och ser till att varje familjeenhet får del av evangeliets välsignelser. Dessutom delar de med sig av sin styrka och sina talanger på andra sätt som att till exempel hjälpa en familj med husreparationer eller att flytta, eller att hjälpa en arbetslös broder hitta ett arbete.

Hjälpföreningens president besöker hemmen för att fastställa behov till hjälp för biskopen. Inspirerade besökslärare vakar över och tar hand om systrar och familjer. De är ofta först på plats för att hjälpa till med omedelbara behov. Hjälpföreningens systrar ombesörjer måltider, kärleksfullt tjänande och ständigt stöd i svåra tider.

Kyrkans medlemmar över hela världen har glatt sig över det förflutna och borde nu glädja sig över de möjligheter vi har att tjäna andra. Vårt gemensamma arbete ger lindring till dem som är fattiga, hungriga, lidande eller nödställda, och därigenom räddar vi själar.

Varje biskop har tillgång till ett Herrens förrådshus som upprättas då "trofasta medlemmar till biskopen ger av sin tid, sina talanger, sina färdigheter, sin medkänsla, sina materiella ägodelar och sina ekonomiska medel för att dra försorg om de fattiga och bygga upp Guds rike på jorden".⁷ Vi kan alla bidra till Herrens förrådshus när vi betalar vårt fasteoffer och gör alla våra resurser tillgängliga för biskopen så att han kan hjälpa de behövande.

Trots att världen förändrar sig så snabbt har inte välfärdsprinciperna ändrats med tiden eftersom de är gudomligt inspirerade, uppenbarade sanningar. När kyrkans medlemmar och deras familjer gör allt de kan för att skaffa det nödvändigaste men ändå inte kan tillfredsställa grundbehoven, står kyrkan redo att hjälpa dem. Kortvariga behov tas genast om hand och

en plan upprättas för att hjälpa den behövande bli oberoende. Oberoende innebär förmågan att ombesörja livets andliga och timliga förnödenheter för sig själv och familjen.

När vi ökar vår egen grad av oberoende ökar vi vår förmåga att hjälpa och tjäna andra på det sätt som Frälsaren gjorde. Vi följer Frälsarens föredöme när vi hjälper de behövande, de sjuka och de lidande. När kärleken blir den ledande principen i den hjälp vi ger till andra, blir vårt tjänande evangeliet i handling. Det är evangeliet i dess sanna form. Det är ren religion.

Under mina olika uppdrag i kyrkan har jag känt mig ödmjuk på grund av den kärlek och omsorg som biskopar och hjälpföreningsledare har visat sina skaror. När jag verkade som hjälpföreningens president i en stav i Chile i början av 1980-talet gick landet igenom en djup lågkonjunktur med en åtföljande arbetslöshet på 30 procent. Jag såg hur heroiska hjälpföreningspresidenter och trofasta besökslärare

gick omkring och "gjorde gott"⁸ under sådana svåra omständigheter. De åskådliggjorde skriftstället i Ordspråksboken 31:20: "För den betryckte öppnar hon sin hand, hon räcker ut sina armar mot den fattige."

Systrar i familjer som hade mycket litet själva hjälpte ständigt dem som de tyckte hade större behov. Jag förstod då mycket bättre det som Frälsaren såg när han förkunnade följande i Lukas 21:3–4:

"Amen säger jag er: Denna fattiga änka gav mer än alla andra.

Ty det var av sitt överflöd som alla andra lade något i offerkistan, men hon offrade av sin fattigdom allt vad hon hade att leva på."

Några år senare såg jag samma sak som hjälpföreningspresident i en stav i Argentina, när en hyperinflation drabbade landet och den ekonomiska kraschen som följde påverkade många av våra trofasta medlemmar. Jag såg det återigen under mina besök nyligen i Kinshasa i Demokratiska republiken Kongo, i Antananarivo i Madagaskar

och i Bulawayo i Zimbabwe. Församlingsmedlemmar överallt, och i synnerhet hjälpföreningens systrar, fortsätter att bygga tro, stärka enskilda och familjer och hjälpa behövande.

Det är förbluffande att se hur en enkel syster eller broder med ett ämbete i kyrkan kan besöka ett hem som drabbats av fattigdom, sorg, sjukdom eller nöd och skänka frid, lindring och glädje. Det spelar ingen roll var församlingen eller grenen är, hur stor eller liten gruppen är. Varje medlem över hela världen har den möjligheten. Det händer varje dag och det händer någonstans just i detta ögonblick.

Karla är en ung tvåbarnsmamma. Hennes man Brent arbetar långa dagar och har en timmes väg till och från arbetet. Kort efter att deras andra lilla flicka fötts berättade hon följande: "Dagen efter att jag kallades att verka som rådgivare i Hjälpföreningen i min församling började jag känna mig ganska överväldigad. Hur skulle det vara möjligt för mig att ta på mig

ansvaret för kvinnorna i min församling när jag redan kämpade med att uppfylla min roll som hustru och mor till en mycket aktiv tvååring och en nyfödd? Just som jag var upptagen med dessa känslor blev min tvååriga dotter sjuk. Jag visste inte riktigt vad jag kunde göra för henne och samtidigt ta hand om den nyfödda. Då kom syster Wasden, som är en av mina besökslärare, oväntat på besök. Hon är mor till vuxna barn och visste precis hur hon kunde hjälpa till. Hon förklarade vad jag behövde göra medan hon åkte till apoteket för att handla några saker. Senare såg hon till att min man hämtades vid tågstationen så att han snabbt kunde komma hem för att hjälpa mig. Hennes gensvar på vad jag tror var en maning från den Helige Anden tillsammans med hennes villighet att tjäna mig var just den tillförsikten jag behövde från Herren om att han skulle hjälpa mig utföra mitt nya ämbete.”

Vår himmelske Fader älskar oss och känner till just våra omständigheter och förmågor. Fastän vi söker hans hjälp dagligen genom bön är det vanligtvis genom någon annan som han tillgodoser våra behov.⁹

Herren sade: ”Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar.”¹⁰

Vi uttrycker Kristi rena kärlek när vi ger osjälviskt tjänande. Att hjälpa varandra är en heliggörande upplevelse som upphöjer mottagaren och ödmjucar givaren. Det hjälper oss att bli Kristi sanna lärjungar.

Välfärdsplanen har alltid varit en tillämpning av evangeliets eviga principer. Det är verkligen att sörja för de heliga på Herrens sätt. Låt oss var och en förnya vår önskan att välsigna andra genom att bli en del av Herrens förrådshus.

Det är min bön att Herren ska välsigna var och en av oss med större barmhärtighet, kristlig kärlek och

medkänsla. Jag ber att vi ska fyllas med en större önskan och förmåga att nå ut till och hjälpa de mindre lyckligt lottade, de nödställda och de lidande, för att tillmötesgå deras behov, stärka deras tro och fylla deras hjärtan med tacksamhet och kärlek.

Må Herren välsigna var och en av oss så att vi kan vandra i lydnad mot hans bud, hans evangelium och hans ljus. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Mose 7:18.
2. Se Matt 22:36–40.
3. L&F 44:6.
4. *Joseph Smith i History of the Church*, 4:607.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 447–448.
6. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 447.
7. *Att sörja för de heliga på Herrens sätt: Välfärdshandledning för ledare* (1990), s. 11.
8. Apg 10:38; Trosartiklarna 1:13.
9. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* (2006), s. 84.
10. Joh 13:35.

Äldste David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kворum

Uppenbarelsens ande

Uppenbarelsens ande är verklig. Den kan verka och ska verka i vårt eget liv och i kyrkan.

Jag är tacksam för inspirationen som ledde till att välja psalmen som ska sjungas efter mitt tal: "Har jag gjort något gott" (*Sånger*, nr. 158). Jag fattar vinken.

Jag ber er tänka på två upplevelser som de flesta av oss har haft med ljus.

Den första upplevelsen inträffade när vi steg in i ett mörkt rum och vred om strömbrytaren. Kom ihåg hur en ögonblicklig klar flod av ljus fyllde rummet och fick mörkret att försvinna. Det som tidigare inte syntes eller var otydligt blev nu klart och igenkännligt. Den här upplevelsen kännetecknades av att ljuset kom omedelbart och intensivt.

Den andra upplevelsen var när vi såg natt bli till dag. Minns du den långsamma och nästan omärkliga ökningen av ljus vid horisonten? I motsats till när vi tänder lampan i ett mörkt rum, sprang ljuset från den uppgående solen inte fram omedelbart. I stället växte ljuset gradvis i intensitet och nattens mörker ersattes av morgonens strålgans. Till slut gick solen upp över horisonten. Men de synliga bevisen på solens ankomst syntes i timmar innan solen faktiskt visade sig över horisonten. Den här upplevelsen kännetecknades av att ljuset kom subtilt och gradvis.

Av de här två all dagliga

upplevelserna av ljuset kan vi lära mycket om uppenbarelsens ande. Jag ber att den Helige Anden ska inspirera och undervisa oss när vi riktar in oss på uppenbarelsens ande och de grundläggande mönstren för hur uppenbarelse tas emot.

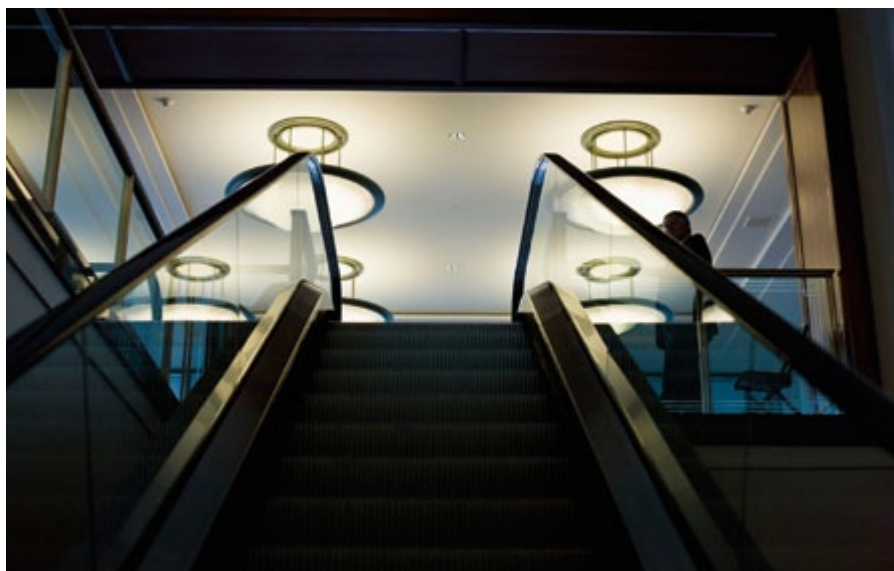
Uppenbarelsens ande

Uppenbarelse är kommunikation från Gud till sina barn på jorden och är en av de stora välsignelser som åtföljer den Helige Andens gåva och ständiga sällskap. Profeten Joseph Smith lärde: "Den Helige Anden är en

uppenbarare" och "ingen människa kan ta emot den Helige Anden utan att ta emot uppenbarelse" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* [2007], s. 131).

Uppenbarelsens ande är tillgänglig för var och en som genom vederbörlig prästadömsmyndighet tar emot de frälsande förrättningarna dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse och händer påläggning för den Helige Andens gåva — och som handlar i tro för att förverkliga prästadöms uppmaning att "ta emot den Helige Anden". Den här välsignelsen är inte begränsad till kyrkans presiderande auktoriteter. Den tillhör och bör vara verksam i livet för varje man, kvinna och barn som uppnår ansvarighetsåldern och ingår heliga förbund. Uppriktig önskan och värdighet inbjuder uppenbarelsens ande till vårt liv.

Joseph Smith och Oliver Cowdery fick värdefulla erfarenheter av uppenbarelsens ande medan de översatte Mormons bok. De här bröderna förstod att de kunde få all den kunskap de behövde för att utföra sitt

arbete om de bad i tro med uppriktigt hjärta och trodde på att de skulle få den. Och så småningom förstod de allt bättre att uppenbarelsens ande verkar genom att vi får tankar och känslor till vårt sinne och hjärta genom den Helige Andens kraft (se L&F 8:1–2; 100:5–8). Som Herren undervisade dem: ”Och se, detta är uppenbarelsens ande. Se, detta är den ande genom vilken Mose förde Israels barn genom Röda havet på torr mark. Därför är detta din gåva, använd den” (L&F 8:3–4).

Jag vill betona orden ”använd den” i samband med uppenbarelsens ande. I skrifterna beskrivs den Helige Andens inflytande som en ”mild och stilla röst” (1 Kung 19:12; 1 Nephi 17:45; se också 3 Nephi 11:3) och en ”stillastilla röst med fullkomlig mildhet” (Helaman 5:30). Eftersom Anden viskar till oss lugnt och milt, är det lätt att förstå varför vi bör undvika olämpliga media, pornografi och skadliga, beroendeskapande substanser och handlingar. Motståndarens redskap kan skada och till sist förgöra vår förmåga att känna igen och följa de milda maningar från Gud som förmedlas genom hans Andes kraft. Vi bör alla allvarligt och under bön begrunda hur vi kan slå bort djävulens lockelser och rättfärdigt använda uppenbarelsens ande i vårt eget liv och i våra familjer.

Uppenbarelsens mönster

Uppenbarelsen kan överföras på olika sätt, till exempel genom drömmar, syner, samtal med himmelska budbärare och inspiration. Vissa uppenbarelsen ges på ett omedelbart och intensivt sätt, andra märks på ett gradvis och mera subtilt sätt. De två upplevelser med ljus som jag beskrev hjälper oss bättre förstå de

här två grundläggande mönstren för uppenbarelsen.

Ljuset som tänds i ett mörkt rum är som att få ett budskap från Gud snabbt, fullständigt och på en gång. Många av oss har upplevt det här mönstret för uppenbarelsen när vi fått svar på uppriktiga böner eller fått den ledning eller det beskydd vi behöver enligt Guds vilja och tidsplan. Det finns beskrivningar av sådana omedelbara och intensiva manifestationer i skrifterna, i kyrkans historia och i vårt eget liv. Ja, sådana mäktiga under inträffar faktiskt. Men det här mönstret för uppenbarelsen är mer sällsynt än vanligt.

Den gradvisa ökningen av ljus som kommer från den uppgående solen är som när vi får budskap från Gud ”rad på rad, bud på bud” (2 Nephi 28:30). Oftast kommer uppenbarelsen i små steg allt eftersom och ges oss i förhållande till vår önskan, värdighet och förberedelse. Sådan kommunikation med vår himmelske Fader faller gradvis och milt ”över [vår] själ som himlens dagg” (L&F 121:45). Det här mönstret för uppenbarelsen är mer vanligt än sällsynt. Det visade sig i Nephis upplevelser när han prövade olika sätt innan han lyckades få tag i mässingsplåtarna från Laban (se 1 Nephi 3–4). Till sist leddes han av Anden till Jerusalem, ”utan att på förhand veta vad [han] skulle göra” (1 Nephi 4:6). Nephi lärde sig inte på en gång hur han skulle bygga ett konstfärdigt skepp. I stället visade Herren honom ”tid efter annan på vad sätt [han] skulle bearbeta fartygsverket” (1 Nephi 18:1).

Både kyrkans historia och våra egna liv är fyllda av exempel på Herrens mönster på hur man tar emot uppenbarelsen ”rad på rad, bud på bud”. Evangeliets grundläggande sanningar överlämnades till exempel

inte på en gång till profeten Joseph Smith i den heliga lunden. De här dyrbara skatterna uppenbarades allteftersom omständigheterna krävde det och när tiden var inne.

President Joseph F. Smith förklarade hur det här mönstret för uppenbarelsen fungerade i hans liv. ”Som gosse ... gick jag ofta ut och bad Herren visa mig underbara ting, så att jag skulle få ett vittnesbörd. Men Herren undanhöll mig dessa underverk. Han visade mig sanningen rad på rad, bud på bud ... tills han fått mig att känna sanningen från hjässan till fotabjället och till dess att jag var helt renad från tvivel och fruktan. Han behövde inte sända en ängel från himlarna för att utföra detta, inte heller behövde han tala med en ärkeängels basun. Genom viskningar från den levande Gudens andes stilla, milda röst, gav han mig det vittnesbörd jag äger och genom denna princip och kraft ger han till alla människornas barn en kunskap om sanningen som skall förbli hos dem, och detta skall få dem att känna sanningen, såsom Gud känner den, och att utföra Faderns vilja såsom Kristus utförde den. Inga underbara manifestationer, oavsett hur många, kan någonsin uppnå detta” (Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith (1999), s. 270).

Vi som är medlemmar i kyrkan har en tendens att framhålla förunderliga och dramatiska andliga manifestationer så mycket att vi kanske inte uppskattar eller till och med förbiser det vanliga mönstret varigenom den Helige Anden utför sitt verk. Det enkla sättet (se 1 Nephi 17:41) som små stegvisa andliga intryck kommer på och som med tiden ger det önskade svaret eller den ledning vi behöver, kan göra att vi riktar blicken ”bortom målet” (Jakobs bok 4:14).

Jag har talat med många

människor som ifrågasätter styrkan i sitt eget vittnesbörd och underskattar sin andliga förmåga eftersom de inte ofta upplever förunderliga eller starka maningar. Om vi begrundar upplevelsorna som kom till Joseph i den heliga lunden eller Paulus på vägen till Damaskus eller Alma den yngre, så kanske vi börjar tro att det är något fel på oss eller att något saknas eftersom vi inte får uppleva motsvarigheter till de här välkända och anligt slående exemplen. Om du har sådana tankar eller tvivel, så ska

du veta att du är helt normal. Fortsätt bara framåt, lydigt och med tro på Frälsaren. När du gör så, "kan [du] inte gå fel" (L&F 80:3).

President Joseph F. Smith rådde oss: "Visa mig sista dagars heliga som behöver matas med underverk, tecken och syner för att hålla sig kvar i kyrkan, så ska jag visa er medlemmar ... som inte har ett gott förhållande till Gud och som vandrar på hala vägar. Det är inte genom förunderliga manifestationer som vi ska upprätta sanningen utan genom

ödmjukhet och trofast lydnad mot Guds lagar och bud" (Conference Report, apr. 1900, s. 40).

En annan vanlig upplevelse av ljuset hjälper oss förstå än mer om uppenbarelsemönstret "rad på rad, bud på bud". Ibland går solen upp en molnig eller dimmig morgon. På grund av molnen är det svårare att uppfatta ljuset och det är omöjligt att ange exakt det ögonblick när solen går upp över horisonten. Men sådana morgnar får vi ändå tillräckligt med ljus för att märka att det är en ny dag och att sköta våra sysslor.

På liknande sätt får vi ofta uppenbarelse utan att veta exakt hur eller när vi fick uppenbarelsen. En viktig händelse i kyrkans historia illustrerar den här principen.

På våren 1829 var Oliver Cowdery lärare i Palmyra, New York. När Oliver hörde talas om Joseph Smith och översättningen av Mormons bok kände han sig manad att erbjuda den unge profeten sin hjälp. Följaktligen reste han till Harmony i Pennsylvania och blev Josephs skrivare. Tidpunkten för hans ankomst och den hjälp han erbjöd visade sig vara av stor vikt för Mormons boks framkomst.

Frälsaren uppenbarade senare för Oliver att varje gång han bett om ledning hade han fått den genom Herrens Ande. "Om det inte hade varit så", förkunnade Herren, "skulle du inte ha kommit dit där du nu är. Se, du vet att du har frågat mig och att jag upplyste ditt förstånd. Och nu säger jag dig detta, så att du kan veta att du har blivit upplyst av sanningens Ande" (L&F 6:14–15).

Genom Josephs Smith fick Oliver alltså en uppenbarelse om att han hade fått uppenbarelser tidigare. Tydligt hade Oliver inte insett hur och när han fått ledning direkt från Gud och behövde den här undervisningen

för att förstå mer om uppenbarelsens ande. Kort sagt hade Oliver vandrat i ljuset medan solen gick upp en dimmig morgon.

I mycket av den osäkerhet och under många av de utmaningar vi möter i livet vill Gud att vi ska göra vårt bästa, att verka av oss själva utan att påverkas av annat (se 2 Nephi 2:26) och lita på honom. Vi kanske inte får se änglar, höra himmelska röster eller ta emot överväldigande andliga maningar. Ofta kämpar vi kanske vidare med hopp och en bön om — men utan absolut visshet — att vi handlar enligt Guds vilja. Men när vi hedrar våra förbund och håller buden, när vi alltmer konsekvent försöker göra gott och bli allt bättre, kan vi vandra i visshet om att Gud leder våra steg. Och vi kan tala i förvisningen om att Gud inspirerar det vi säger. Det här är en del av innebörden i skriftstället som förkunnar: "Då skall din självtillit växa sig stark i Guds närhet" (L&F 121:45).

När du på rätt sätt söker och använder uppenbarelsens ande, lovar jag dig att du ska "vandra i HERRENS ljus" (Jes 2:5; se också 2 Nephi 12:5). Ibland verkar uppenbarelsens ande omedelbart och intensivt, andra gånger subtilt och gradvis, och ofta så omärkligt att du kanske inte ens märker den. Men oavsett vilket mönster den här välsignelsen följer, så kan det ljus den ger lysa upp och utvidga din själ, upplysa ditt förstånd (se Alma 5:7; Alma 32:28), samt leda och beskydda dig och din familj.

Jag förkunnar mitt apostoliska vittnesbörd om att Fadern och Sonen lever. Uppenbarelsens ande är verklig. Den kan verka och ska verka i vårt eget liv och i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag vittnar om dessa sanningar i Herren Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

President Thomas S. Monson

Det heliga templet — en ledstjärna för världen

De viktigaste och krönande välsignelserna i kyrkans medlemskap är de välsignelser vi tar emot i Guds tempel.

Mina kära bröder och systrar, jag hälsar er var och en med kärlek och ber att vår himmelske Fader ska vägleda mina tankar och inspirera mina ord när jag talar till er idag.

Jag vill börja med att säga några ord om de fina tal vi har hört här på morgonen från syster Allred och biskop Burton om kyrkans välfärdsprogram. Som de nämnde är det 75 år sedan det inspirerade programmet inrättades, ett program som har välsignat så många. Jag hade förmånen att personligen känna en del av dem som var banbrytande i detta stora verk — hängivna och frötseende män.

Som både biskop Burton, syster Allred och andra nämnde har församlingens biskop ansvaret att ta hand om de behövande som bor inom församlingens gränser. Jag hade den förmånen när jag som mycket ung biskop i Salt Lake City presiderade över en församling på 1 080 medlemmar, däribland 84 änkor. Det fanns många där som behövde hjälp. Jag var så tacksam för kyrkans välfärdsprogram och för

hjälpens från Hjälpföreningen och prästadörets kворum.

Jag förkunnar att välfärdsprogrammet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är inspirerat av den Allsmäktige Guden.

Bröder och systrar, den här konferensen är det tre år sedan jag inröstades som president för kyrkan. Naturligtvis har de åren varit bråda, fyllda med krävande uppgifter men också med oräkneliga välsignelser. Möjligheten jag har haft att inviga och återinviga tempel har varit några av de mest angenäma och heligaste välsignelserna och det är om tempel som jag vill tala till er idag.

Under generalkonferensen i oktober 1902 sade kyrkans president Joseph F. Smith i sitt inledningstal att han hoppades att vi en dag skulle ha "tempel uppförda i olika delar av [världen] där de behövs till medlemmarnas tjänst".¹

Under de första 150 åren efter att kyrkan organiserats, från 1830 till 1980, byggdes 21 tempel, inklusive templet i Kirtland i Ohio och i

Nauvoo i Illinois. Jämför det med de 30 år som gått sedan 1980 under vilka 115 tempel uppförts och invigts. Med tillkännagivandet igår om tre nya tempel har vi ytterligare 26 tempel under byggnad eller under förberedelse. Antalet tempel kommer att fortsätta att växa.

Målet som president Joseph F. Smith uttryckte sitt hopp om 1902 håller på att bli verklighet. Vi vill göra templet så tillgängligt som möjligt för våra medlemmar.

Ett av templen som nu håller på att byggas ligger i Manaus i Brasilien. För många år sedan läste jag om en grupp på över 100 medlemmar som reste från Manaus, som ligger mitt i Amazonas regnskog, till det som då var det närmaste templet i Sao Paulo i Brasilien, en resa på nästan 400 mil. Dessa trofasta heliga färdades med båt i fyra dagar på Amazonfloden och dess bifloder. Sedan lämnade de floden och steg på bussar för att färdas i tre dagar till — över gropiga vägar, med mycket litet att äta och ingen bekväm plats att sova på. Efter sju dygn kom de slutligen fram till templet i Sao Paulo där eviga förrättningar utfördes. Naturligtvis var deras resa tillbaka lika jobbig. Men de hade tagit emot templets förrättningar och väl-signelser och fastän deras plånböcker var tomma var de själva fyllda med templets anda och med tacksamhet för de välsignelser de fått.² Nu, många år senare, gläder sig våra medlemmar i Manaus över att se deras eget tempel resa sig på Rio Negroflodens strand. Tempel skänker glädje till våra trofasta medlemmar varhelst de byggs.

Jag blir alltid rörd när jag hör talas om uppoffringar som gjorts för att ta emot templets välsignelser och jag känner en förnyad tacksamhet för templen.

Får jag berätta om Tihi och

Tararaina Mou Tham och deras tio barn. Alla i familjen utom en dotter blev medlemmar i kyrkan i början av 1960-talet när missionärerna kom till deras ö, som ligger omkring 16 mil söder om Tahiti. Snart ville familjen få ta del av välsignelserna som kommer till en familj när de beseglas för evigt i templet.

På den tiden låg det närmaste templet för familjen Mou Tham i Hamilton i Nya Zeeland, över 400 mil åt sydväst, dit det bara gick att komma genom en dyr flygresa. Den stora familjen Mou Tham, som försörjde sig

på en fattig jordlott, hade inga pengar till en flygresa och ingen möjlighet till arbete på ön i Stilla havet. Så broder Mou Tham och han son Gérard fattade det svåra beslutet att färdas 480 mil för att arbeta i Nya Kaledonien där en andra son redan arbetade.

De tre männen i familjen Mou Tham arbetade i fyra år. Det var bara broder Mou Tham som återvände hem en gång under den tiden, till en dotters bröllop.

Efter fyra år hade broder Mou Tham och hans söner sparat nog med pengar för att kunna åka med familjen

till templet i Nya Zeeland. Alla som var medlemmar åkte, förutom en dotter som väntade barn. De beseglades för tid och evighet, en obeskrivlig och glädjeric upplevelse.

Broder Mou Tham reste från templet direkt till Nya Kaledonien där han arbetade i ytterligare två år för att betala för dotterns biljett som inte varit med i templet — en gift dotter med barn och man.

När broder och syster Mou Tham blev äldre önskade de utföra en mission i templet. Vid den tiden hade templet i Papeete på Tahiti byggts och invigts och broder och syster Mou Tham var där som missionärer fyra gånger.³

Mina bröder och systrar, templen är mycket mer än sten och murbruk. De är fyllda av tro och fasta. De är byggda av vedermödor och vittnesbörd. De är helgade genom uppoffringar och tjänande.

Det första templet som byggdes i vår tidshushållning var templet i Kirtland i Ohio. De heliga var på den tiden mycket fattiga, och ändå befallde Herren att ett tempel skulle byggas, och därför byggde de det. Äldste Heber C. Kimball skrev om händelsen: ”Endast Herren vet vilken fattigdom, bedrövelse och plåga vi gick igenom för att uträtta detta.”⁴ Och sedan, efter allt som de så omsorgsfullt utfört,

tvingades de heliga lämna Ohio och sitt älskade tempel. De fann till sist en fristad, fastän tillfällig, på Mississippiflodens strand i delstaten Illinois. De kallade den nya platsen Nauvoo, och villiga att åter ge allt de hade och med tron i behåll byggde de ett nytt tempel åt sin Gud. Men förföljelserna rasade, och templet i Nauvoo hann knappt bli färdigt innan de drevs från sina hem igen och sökte sig ett nytt hem i öknen.

Kampen och uppoffringen började återigen då de arbetade i 40 år med att bygga templet i Salt Lake City som nu majestätiskt står i kvarteret söder om oss som är här idag i konferenscentret.

En viss uppoffring har alltid varit förbunden med tempelbygge och tempelbesök. Oräkneliga är de som har arbetat och kämpat för att skaffa sig och sina familjer de välsignelser som står att finna i Guds tempel.

Varför är så många villiga att ge så mycket för att få templets välsignelser? De som förstår de eviga välsignelser templet har att ge, vet att ingen uppoffring är för stor, inget pris är för tungt, inget bemödande för svårt för att få de välsignelserna. Det kan aldrig bli för många mil att resa, för många hinder att övervinna eller för mycket obekvämlighet att uthärda. De förstår att det är genom förbunden vi ingår i templet som vi en dag kan återvända

till vår himmelske Fader som en evig familj och att bli begåvade med välsignelser och kraft från höjden är värda varje uppoffring och varje ansträngning.

Idag behöver inte de flesta av oss utstå sådana svårigheter för att kunna besöka templet. 85 procent av kyrkans medlemmar bor nu inom ett avstånd på 30 mil till ett tempel och för många av oss är det avståndet betydligt kortare.

Om du har varit i templet för egen del och om du bor ganska nära ett tempel kan uppoffringen bestå av att du avsätter tid i ditt upptagna liv till att regelbundet besöka templet. Det finns mycket att göra i våra tempel till förmån för dem som väntar bortom förlåten. När vi utför arbete för dem vet vi att vi har gjort något för dem som de inte själva kan göra. President Joseph F. Smith förkunnade mäktigt: ”Genom våra ansträngningar för deras skull kommer deras bojar att falla av dem. Det mörker som omger dem kommer att skingras, så ljuset kan lysa på dem.

De kommer i andevärlden att få höra talas om arbetet som har utförts för dem här av deras barn, och de gläds med er då ni utför dessa plikter.”⁵ Mina bröder och systrar, det här är vårt arbete att utföra.

I min egen familj är de heligaste och dyrbaraste upplevelsorna de stunder när vi samlats i templet för att utföra beseglingens förrättningar för våra avlidna anförvanter.

Om du inte har besökt templet ännu, eller om du *har* besökt templet men inte för närvarande är värdig att inneha en tempelrekommendation, så finns det inget viktigare mål för dig att arbeta på än att bli värdig att besöka templet. Ditt offer kan bestå av att rikta in ditt liv på det som krävs för att få en rekommendation, kanske genom att överge gamla vanor som diskvalificerar dig. Det kan vara att du behöver tro och disciplin till att betala tionde. Vad det än är, se till att bli värdig att besöka Guds tempel. Skaffa dig en tempelrekommendation och betrakta den som en dyrbar ägodel, för det är den.

Det är inte förrän du har besökt Herrens hus och tagit emot alla de välsignelser som väntar dig där som du har fått allt det kyrkan har att erbjuda. De viktigaste och krönande välsignelserna i kyrkans medlemskap är de välsignelser vi tar emot i Guds tempel.

Mina unga vänner som är i tonåren, se till att alltid ha templet i sikte. Gör inget som kan hindra er från att träda in genom dess dörrar och ta del av de heliga och eviga välsignelserna där. Jag lovordar de av er som redan besöker templet regelbundet för att utföra dop för de döda, och stiger upp tidigt på morgonen så att ni kan delta i sådan doptjänst innan skolan börjar. Jag kan inte tänka mig en bättre start på dagen.

Till er föräldrar med små barn: Jag vill vidarebefordra ett klokt råd från president Spencer W. Kimball. Han sade: ”Det skulle vara bra om föräldrar satte upp en bild på templet i alla sovrum i huset så att deras barn från att de är små kan titta på den bilden varje dag tills den blir en del av deras liv. När de når den ålder då de måste fatta det mycket viktiga beslutet om att besöka templet, har det beslutet redan fattats.”⁶

Våra barn sjunger i Primär:

*Jag längtar så till templet,
en dag jag skall gå dit.
Där ingår jag förbund om
att lyda Gud med flit.*⁷

Jag vädjar till er om att undervisa era barn om templets betydelse.

Världen kan vara problematisk och svår att leva i. Vi omges ofta av sådant som kan dra ner oss. När du och jag besöker Guds heliga hus, när vi minns de förbund vi sluter där inne, får vi styrka att bära varje prövning och övervinna varje frestelse. I detta heliga hus finner vi frid, vi förnyas och stärks.

Nu mina bröder och systrar vill jag nämna ett tempel till innan jag slutar. I en inte alltför avlägsen

framtid, medan nya tempel byggs runt om i världen, ska ett tempel byggas i en stad som grundades för över 2 500 år sedan. Jag talar om templet som nu byggs i Rom.

Varje tempel är ett Guds hus, med samma funktioner och identiska välsignelser och förrättningar. Templet i Rom är unikt i och med att det byggs i ett av världens mest historiska områden, där de forntida apostlarna Petrus och Paulus predikade Kristi evangelium och där de båda led martyrdöden.

I oktober förra året, när vi samlades på en underbart idyllisk plats i nordöstra hörnet av Rom, fick jag förmånen att uppsända en invigningsbön innan vi tog första spadtaget. Jag kände mig manad att be den italienske senatoren Lucio Malan och Roms vice borgmästare Giuseppe Ciardi att ta de första spadtagen. De hade båda medverkat till beslutet att låta oss bygga ett tempel i deras stad.

Det var en mulen men varm dag och det såg ut att bli regn, men det föll bara en eller två droppar. När den magnifika kören på italienska sjöng de vackra tonerna i ”Den himmelska elden” tycktes det som om himlen

och jorden förenade sig i den härliga psalmen som lovprisade och tackade den allsmäktige Guden. Det gick inte att hejda tårarna.

I kommande dagar ska de trofasta i den staden, den eviga staden, få ta emot eviga förrättningar i Guds heliga hus.

Jag uttrycker min oändliga tacksamhet till min himmelske Fader för templet som nu byggs i Rom och för alla våra tempel, varhelst de är belägna. Vart och ett av dem står som en ledstjärna för världen, ett uttryck för vårt vittnesbörd om att Gud vår evige Fader lever, att han vill välsigna oss, och ja, sina söner och döttrar i alla släkten. Vart och ett av våra tempel är ett uttryck för vårt vittnesbörd att livet bortom graven är lika verkligt och visst som vårt liv här på jorden. Det vittnar jag om.

Mina älskade bröder och systor, må vi göra de uppoffringar som behövs för att besöka templet och ha templets ande i vårt hjärta och i våra hem. Må vi följa i vår Herre och Frälsare Jesu Kristi fotspår, han som gjorde det yttersta offret för vår skull så att vi kan få evigt liv och upphöjelse i vår himmelske Faders rike. Det är min uppriktiga bön, och jag uppsänder den i vår Frälsare och Herre Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith (1999), s. 308.
2. Se Vilson Felipe Santiago och Linda Ritchie Archibald, "From Amazon Basin to Temple", *Church News*, 13 mars 1993, s. 6.
3. Se C. Jay Larson, "Temple Moments: Impossible Desire", *Church News*, 16 mars 1996, s. 16.
4. Heber C. Kimball, i Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), s. 67.
5. Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith (1999), s. 249.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, sammanst. av Edward L. Kimball (1982), s. 301.
7. Janice Kapp Perry, "Jag längtar så till templet", *Barnens sångbok*, s. 99.

Äldste Richard G. Scott

i de tolv apostlarnas kворum

Äktenskapets eviga välsignelser

Beseglingen i templet får större innebörd efterhand som livet utvecklar sig. Den hjälper er att komma ännu närmare varandra och finna större glädje och tillfredsställelse.

Jag tror att det vackra budskap som den magnifika kören beskriver är ett livsmönster många av oss har gemensamt: "Jag vill gärna likna Jesus".

Den 16 juli 1953 knäböjde min älskade Jeanene och jag som ungt par vid altaret i templet i Manti i Utah. President Lewis R. Anderson utövade den beseglade myndigheten och förklarade oss som man och hustru, gifta för tid och all evighet. Jag saknar förmåga att beskriva den frid och den trygghet som kommer av vissheten att jag, om jag fortsätter leva värdigt, kommer att kunna vara tillsammans med min älskade Jeanene och våra barn för evigt tack vare den heliga förrättning som utförts med rätt prästadömsmyndighet i ett Herrens hus.

Våra sju barn är bundna till oss genom templets heliga förrättningar. Min underbara hustru Jeanene och två av våra barn befinner sig bortom slöjan. Det ger alla kvarvarande familjemedlemmar en stark motivation att leva på sådant sätt att vi tillsammans kan få del av alla eviga välsignelser som utlovas i templet.

Två av de livsviktiga pelarna i vår himmelske Faders lycksalighetsplan är äktenskapet och familjen. Deras stora betydelse understryks av Satans ihärdiga försök att splittra familjen och underminera betydelsen av de tempelförrättningar som binder familjen samman för evigt. Beseglingen i templet får större innebörd efterhand som livet utvecklar sig. Den hjälper er att komma ännu närmare varandra och finna större glädje och tillfredsställelse i jordelivet.

En gång lärde jag mig en viktig läxa av min hustru. Jag reste väldigt mycket i mitt yrke. Jag hade varit borta i nästan två veckor och kom hem en lördagsmorgon. Jag hade fyra timmar på mig innan jag behövde vara på nästa möte. Jag lade märke till att vår lilla tvättmaskin hade gått sönder och att min hustru tvättade kläderna för hand. Jag började laga maskinen.

Jeanene kom förbi och sade: "Rich, vad gör du?"

Jag sade: "Jag lagar tvättmaskinen så att du inte behöver tvätta för hand."

Hon sade: "Nej, gå och lek med barnen!"

Jag sade: "Jag kan leka med barnen när som helst. Jag vill hjälpa dig."

Då sade hon: "Richard, gå och lek med barnen är du snäll."

När hon talade till mig med den tonen, lydde jag.

Jag hade en underbar stund med våra barn. Vi jagade varandra och rullade runt bland höstlöven. Senare gick jag till mitt möte. Jag skulle kanske ha glömt händelsen om det inte varit för det hon ville att jag skulle lära mig.

Omkring klockan fyra nästa morgon väcktes jag av två små armar runt halsen, en puss på kinden, och dessa ord viskades i mitt öra, något jag aldrig ska glömma: "Pappa, jag älskar dig. Du är min bästa vän."

Om du har sådana upplevelser i din familj är ett av livets stora glädjeämnen ditt.

Om du är en ung man i rätt ålder och ännu inte är gift, slösa inte tid på sådant som inte leder till något. Ta itu med livet och fokusera dig på att gifta dig. Glid inte bara igenom den här perioden i ditt liv. Unga män, utför en värdig mission. Låt sedan er högsta prioritet vara att finna en värdig, evig livskamrat. När du märker att du börjar bli intresserad av en ung kvinna, visa henne då att du är en exceptionell person som hon borde vara intresserad av att lära känna bättre. Ta med henne till platser som är givande att besöka. Var uppfinningsrik. Om du vill ha en underbar hustru måste hon kunna se dig som en underbar man och blivande make.

Om du har funnit någon kan ni ha en härligt underbar uppvaknings-tid och ett härligt äktenskap och bli mycket, mycket lyckliga genom att hålla er inom de gränser för värdighet som Herren har satt upp.

Om du är gift, är du då trogen din hustru både i tanke och i handling? Är

du lojal mot dina äktenskapsförbund genom att aldrig säga något till någon som du inte skulle vilja att din maka fick höra? Är du vänlig och hjälpsam mot din maka och dina barn?

Bröder, tar ni ledningen i familjeaktiviteter som skriftstudier, familjebön och hemafton, eller måste er hustru fylla ut tomrummet som er brist på omsorg lämnar i hemmet? Talar ni ofta om för er hustru hur mycket ni älskar henne? Det gör henne mycket glad. När jag säger det har jag hört män som säger: "Äsch, det vet hon."

Ni behöver säga det. En kvinna växer och blir rikligt välsignad av denna försäkran. Uttryck tacksamhet över det din maka gör för dig. Uttryck ofta din kärlek och tacksamhet. Det gör ditt liv mycket rikare, behagligare och mer betydelsefullt. Håll inte tillbaka dessa naturliga ömhetsbevis. Och det fungerar mycket bättre om du håller henne tätt intill dig när du talar om det för henne.

Jag lärde av min hustru hur viktig sådana kärleksuttryck är. I början av vårt äktenskap hände det ofta att

jag öppnade skrifterna för att ge ett andligt budskap under ett möte och hittade en lapp med ord av tillgivenhet och stöd som Jeanene stoppat in mellan sidorna. Ibland var det så ljuva ord att jag knappt kunde säga något. De här värdefulla små lapparna från en kärleksfull hustru var och är fortfarande en ovärderlig skatt av tröst och inspiration.

Jag började göra samma sak för henne, utan att inse hur mycket det faktiskt betydde för henne. Jag minns ett år när jag inte hade råd att ge henne en present på alla hjärtans dag, så jag bestämde mig för att måla en tavla med vattenfärger på kylskåpsdörren. Jag gjorde det bästa jag kunde, och gjorde bara ett misstag. Det var lackfärg och inte vattenfärg. Hon lät mig aldrig försöka ta bort den permanenta färgen från kylskåpet.

Jag minns att jag en dag tog några av de små runda pappersbitar man får när man slår hål i ett papper, och jag skrev siffrorna 1 till 100 på dem. Jag vände på var och en och skrev ett budskap till henne, ett ord på varje cirkel. Sedan samlade jag ihop dem och lade dem i ett kuvert. Jag trodde att jag skulle få ett gott skratt från henne.

När hon hade gått bort såg jag bland hennes personliga tillhörigheter hur mycket hon uppskattade de enkla budskap vi skickat till varandra. Jag fann att hon mycket noggrant hade

klistrat fast alla cirkelarna på ett papper. Hon hade inte bara bevarat mina lappar till henne utan hon hade också skyddat dem med plastomslag, som om de vore en dyrbar skatt. Det var bara en som hon inte lagt tillsammans med de andra. Den sitter kvar bakom glaset på vår köksklocka. Där står: "Jeanene, det är dags att tala om att jag älskar dig." Den är kvar där och påminner mig om denna enastående dotter till vår himmelske Fader.

När jag tänker tillbaka på vårt liv tillsammans inser jag hur välsignade vi har varit. Det har aldrig hörts gräl i vårt hem, aldrig ett ovänligt ord mellan oss. Nu inser jag att den välsignelsen kom tack vare henne. Den kom av hennes villighet att ge, att dela med sig, att aldrig tänka på sig själv. Under senare delen av vårt liv tillsammans försökte jag följa hennes exempel. Jag vill föreslå att ni som man och hustru gör samma sak i ert hem.

Ren kärlek är en ojämförligt mäktig kraft för det goda. Rättfärdig kärlek är grunden till ett lyckligt äktenskap. Det är den främsta grunden till tillfredsställda och väl fostrade barn. Vem kan rätt mäta det rättfärdiga inflytande som en mors kärlek har? Vilka bestående frukter kommer av de trons frön som du som mor omsorgsfullt kan så och kärleksfullt odla i den fruktbara jordmån som är ditt eget barns tillitsfulla sinne och hjärta? Som mor har du fått

gudagivna instinkter som hjälper dig se ditt barns speciella gåvor och unika förmågor. Tillsammans med din make kan du ge näring, styrka och inriktning så att de här egenskaperna kan blomstra.

Det är så givande att vara gift. Äktenskapet är underbart. Så småningom börjar ni tänka lika och få samma tankar och känslor. Ni kommer att ha tillfällen när ni är mycket lyckliga, tider av svårigheter och tider av provningar, men Herren leder er genom alla de här tillväxtupplevelserna tillsammans.

En kväll vaknade vår lille son Richard, som hade hjärtfel, och grät. Vi hörde det båda. Oftast brukade min hustru stiga upp och ta hand om ett gråtande barn, men den här gången sade jag: "Jag tar hand om honom."

På grund av hans sjukdom började hans lilla hjärta slå mycket fort när han grät. Han kräktes och sölade ner sängkläderna. Den kvällen höll jag honom tätt intill mig och försökte lugna hans bultande hjärta och få honom att sluta gråta medan jag bytte kläder på honom och bäddade rent i sängen. Jag höll honom tills han somnade. Jag visste inte då att han skulle gå bort bara några månader senare. Jag kommer alltid att minnas att jag höll honom i mina armar den natten.

Jag minns dagen när han dog. När Jeanene och jag körde från sjukhuset stannade vi till vid väggkanten. Jag höll henne i famnen. Vi grät båda en stund, men vi insåg att vi skulle få tillbaka honom bortom slöjan eftersom vi hade slutit förbund i templet. Det gjorde förlusten av honom något lättare att acceptera.

Jeanenes godhet gav mig många värdefulla lärdomar. Jag var så omogen och hon var så disciplinerad och så andlig. Äktenskapet är en idealisk miljö där vi kan övervinna

tendenser att vara själviska eller självcentrerade. Jag tror att ett av skälen till att vi tillråds att gifta oss tidigt i livet är att det hindrar oss från att utveckla dåliga egenskaper som är svåra att förändra.

Jag hyser medkänsla med er män som ännu inte valt att söka efter en evig livskamrat och mitt hjärta gråter över de systrar som inte haft möjlighet att gifta sig. En del av er känner er kanske ensamma och ouppskattade och kan inte se hur det kan vara möjligt för er att välsignas med äktenskap och barn eller en egen familj. Allt är möjligt för Herren och han håller de löften han inspirerar sina profeter att förkunna. Evigheten är lång. Tro på dessa löften och lev så att du är värdig dem, så att Herren i sin tid kan förverkliga dem i ditt liv. Du kommer med säkerhet att få del av varje utlovad välsignelse om du är värdig.

Förlåt att jag talar om min dyrbara hustru Jeanene, men vi är en evig familj. Hon var alltid glad och lycklig, och mycket av det kom av att hon tjänade andra. Även när hon var mycket sjuk brukade hon i morgonbönen be sin himmelske Fader att leda henne till någon hon kunde hjälpa. Denna uppriktiga vädjan besvarades gång på gång. Mångas bördor lättades, deras liv blev gladare. Hon välsignades ständigt för att hon var ett redskap i Herrens händer.

Jag vet vad det är att älska en himmelsk Faders dotter som med behag och hängivenhet levde i sin rättfärdiga kvinnlighets fulla glans. Jag är övertygad om att när jag en gång får träffa henne bortom slöjan kommer vi att inse att vi är ännu mer kära i varandra. Vi kommer att uppskatta varandra ännu mer på grund av den tid vi varit åtskilda av slöjan. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

”Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag”

Själva upplevelsen av att uthärda tuktan kan rena oss och förbereda oss för större andliga förmåner.

Vår himmelske Fader är en Gud med höga förväntningar. Hans förväntningar på oss har hans Son Jesus Kristus uttryckt i dessa ord: ”Jag [vill] att ni skall vara fullkomliga så som jag, eller er Fader som är i himlen, är fullkomlig” (3 Nephi 12:48). Han ämnar göra oss heliga så att vi kan ”uthärda en celestial härlighet” (L&F 88:22) och ”vistas i hans närhet” (Mose 6:57). Han vet vad som krävs och för att göra vår förvandling möjlig ger han oss sina bud och förbund, den Helige Andens gåva och det allra viktigaste, sin älskade Sons försoning och uppståndelse.

I allt detta är det Guds avsikt att vi, hans barn, ska få uppleva den yttersta glädjen, vara hos honom för evigt och bli sådana som han är. För några år sedan förklarade äldste Dallin H. Oaks: ”Den slutliga domen [är] inte bara en utvärdering av det totala antalet goda och onda gärningar — vad vi har *gjort*. Den är en bekräftelse på vilken slutlig inverkan våra gärningar och tankar har haft — vad vi

har *blivit*. Inte för någon räcker det med att bara arbeta mekaniskt. Evangeliets bud, förordningar och förbund är inte en lista över insättningar som ska göras på ett himmelskt konto. Jesu Kristi evangelium är en plan som visar oss hur vi ska bli vad vår himmelske Fader vill att vi ska bli.”¹

Tyvär erkänner inte många inom den nutida kristendomen att Gud ställer några verkliga krav på dem som tror på honom. Snarare ser de honom som en betjänt ”som uppfyller deras behov när han tillkallas” eller en terapeut vars uppgift det är att hjälpa människor ”tycka om sig själva”.² Det är en religiös inställning som ”inte gör anspråk på att förändra liv”.³ ”Det är tvärtom”, säger en författare, ”hos den Gud som porträtteras i både hebreiska och kristna skrifter. Han ber oss inte bara om ett åtagande utan vill att vi ska skänka honom livet självt. Bibelns Gud handlar med liv och död, inte med vad som är trevligt, och kräver uppoffrande kärlek, inte att vi kraftlöst rycker på axlarna.”⁴

Jag vill tala om en speciell inställning och en vana som vi behöver lägga oss till med om vi ska motsvara vår himmelske Faders höga förväntningar. Det är denna: villighet att ta emot och även söka tillrättavising. Tillrättavisingar är ytterst viktiga om vi som personer ska nå upp ”till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus” (Ef 4:13). Paulus sade om gudomlig tillrättavising eller tuktan: ”Ty den Herren älskar tuktar han” (Hebr 12:6). Även om det ofta är svårt att hårda ut bör vi verkligen glädjas över att Gud anser oss värdiga tiden och besväret att tillrättavisa oss.

Gudomlig tuktan har minst tre syften: (1) Att förmå oss att omvända oss, (2) att rena och helga oss samt (3) att ibland ändra kurs i livet till det som Gud vet är en bättre väg.

Tänk först och främst på omvändelse, det nödvändiga tillståndet för att få förlåtelse och bli renad. Herren sade: ”Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag. Var därför ivrig och omvänd dig” (Upp 3:19). Åter sade han: ”Och mitt folk måste tuktas tills de lär sig att lyda, även om det måste ske genom det som de får utstå” (L&F 105:6; se också L&F 1:27). I en nutida uppenbarelse befallde Herren fyra framstående ledare i kyrkan att omvända sig (liksom han kan befalla många av oss) eftersom de inte hade undervisat sina barn tillräckligt mycket ”i enlighet med befallningarna” och för att de inte varit ”flitigare och mer sysselsatta hemma” (L&F 93:41–50). Jareds bror i Mormons bok omvände sig när Herren stod i ett moln och talade med honom ”i tre timmars tid ... och tuktrade honom, eftersom han inte hade kommit ihåg att åkalla Herrens namn” (Ether 2:14). Eftersom han så villigt tog emot denna allvarliga tillrättavising fick Jareds bror senare

förmånen att se och undervisas av den förjordiske Återlösaren (se Ether 3:6–20). Frukten av Guds tuktan är omvändelse som leder till rättfärdighet (se Hebr 12:11).

Förutom att uppmuntra oss till omvändelse, kan själva upplevelsen av att uthärda tuktan rena oss och förbereda oss för större andliga förmåner. Herren sade: ”Mitt folk måste prövas i allt, så att de kan bli redo att ta emot den härlighet jag har för dem, nämligen Sions härlighet, och den som inte uthärdar tuktan är inte värdig mitt rike” (L&F 136:31). På ett annat ställe säger han: ”Ty de som inte vill uthärda tuktan utan förnekar mig kan inte heliggöras” (L&F 101:5; se också Hebr 12:10). Som äldste Paul V. Johnson sade i morse: Vi måste vara försiktiga så att vi inte blir förbittrade över just det som hjälper oss att få del av gudomlig natur.

Almas efterföljare upprättade ett Sion i Helam, men sedan fördes de bort i fångenskap. De förtjänade inte sitt lidande — snarare tvärtom — men uppteckningen lyder:

”Ändå finner Herren för gott att tukta sitt folk. Ja, han prövar deras tålmod och deras tro.

Men var och en som sätter sin lit till honom han skall bli upphöjd på den yttersta dagen. Ja, och så skedde med detta folk” (Mosiah 23:21–22).

Herren styrkte dem och lättade deras bördor till den grad att de nästan inte kunde känna dem på sina ryggar, och i sinom tid befriade han dem (se Mosiah 24:8–22). Deras tro styrktes oändligt mycket av deras upplevelse, och från och med då hade de en särskild relation till Herren.

Gud använder ett annat slags tuktan eller tillrättavising för att leda oss till en framtid som vi inte nu kan se eller inte kan föreställa oss, men som han vet är bättre för oss. President

Hugh B. Brown, tidigare medlem av de tolv och rådgivare i första presidentskapet, återgav en sak som hände honom personligen. Han berättade att han för många år sedan köpt en förfallen bondgård i Kanada. När han höll på att rensa upp och reparera gården, såg han en vinbärsbuske som vuxit så att den var nästan två meter hög och inte gav några bär. Han skar därför ner busken till dess att det inte var mycket kvar av grenarna. Då såg han en droppe som såg ut som en tår överst på varje grenstump, precis som om vinbärsbusken grät, och han tyckte han hörde den säga:

”Hur kunde du göra så här mot mig? Jag höll ju på att växa så fint ... och nu har du klippt ner mig. Varje växt i trädgården kommer att se ner på mig ... Hur kunde du göra så här mot mig? Jag trodde det var du som var trädgårdsmästaren.”

Äldste Brown svarade: ”Hör nu, lilla vinbärsbuske, det är jag som är trädgårdsmästaren, och jag vet vad jag vill att du ska bli. Min avsikt var inte att du skulle bli ett fruktträd eller ett skuggande träd. Jag vill att du ska vara en vinbärsbuske, och en dag, lilla busken, när du är full av bär, kommer du att säga: ”Tack, trädgårdsmästaren, för att du älskade mig så mycket att du klippte ner mig.”

Många år senare förde äldste Brown befälet över ett kavalleriförband i den kanadensiska armén och var placerad i England. När ett högre befäl omkom i strid stod äldste Brown i tur att bli befordrad till general, och han kallades till London. Men även om äldste Brown var helt kvalificerad för denna befordran, fick han den ändå inte för att han var mormon. Kontentan i vad den befälhavande generalen sade var: ”Du förtjänar utmärkelsen, men jag kan inte ge dig den.” Det som äldste Brown hade hoppats på och

bett om och förberett sig för i tio år gled i den stunden ur händerna på honom på grund av uppenbar diskriminering. President Brown fortsatte sin berättelse:

”Jag steg på tåget och började återfärden ... med brustet hjärta och bitterhet i själen ... När jag kom till mitt tält ... kastade jag mössan på sängen. Jag hytte med knytnävarna mot himmelen och sade: 'Hur kunde du göra så mot mig, Gud? Jag har gjort allt jag kunnat för att nå det här målet. Det finns inget som jag kunde ha gjort — som jag borde ha gjort — som jag inte har gjort. Hur kunde du göra så mot mig?' Min bitterhet var som galla.

Då hörde jag en röst, och jag kände igen tonfallet i denna röst. Det var min egen röst och rösten sade: 'Det är jag som är trädgårdsmästaren här. Jag vet vad jag vill att du ska göra.' Bitterheten försvann ur min själ och jag föll på knä vid bädden för att be om förlåtelse för min otacksamhet ...

Och nu, nästan 50 år senare, ser jag upp mot [Gud] och säger: 'Tack, Trädgårdsmästare, för att du klippte ner mig, för att du älskar mig så mycket att du gjorde mig illa.'"⁵

Gud visste vad Hugh B. Brown skulle bli och vad som behövdes för att det skulle inträffa, och han rättade till kursen för att bereda honom för det heliga apostlaämbetet.

Om vi verkligen önskar och strävar efter att motsvara de höga förväntningar som vår himmelske Fader har på oss, kommer han att se till att vi får all den hjälp vi behöver, vare sig den är till tröst, styrka eller tuktan. Om vi är villiga att ta emot den kommer nödvändig tillrättavising på många sätt och från många källor. Den kan komma under våra böner, när Gud talar till vårt förstånd och till vårt hjärta genom den Helige Anden (se L&F 8:2). Den kan komma i form av böner som

besvaras med nej eller på annat sätt än vi förväntat oss. Tuktan kan komma när vi studerar skrifterna och påminns om brister, olydnad eller sådant som vi helt enkelt underlåtit att göra.

Tillrättavising kan komma genom andra, särskilt dem som Gud inspirerat att bidra till vår lycka. Apostlar, profeter, patriarker, biskopar och andra har insatts i kyrkan idag precis som i forna dagar för att ”utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp” (Ef 4:12). Kanske har något av det som sagts på den här konferensen kommit till dig som

ett rop om omvändelse eller förändring som, om det åtföljs, kommer att lyfta dig till en högre höjd. Vi kan hjälpa varandra som medlemmar i kyrkan. Det är en av huvudanledningarna till att Frälsaren upprättade en kyrka. Också när vi ställs inför elak kritik från personer som inte har några höga tankar om oss eller tycker om oss, kan det vara nyttigt att utöva tillräckligt med ödmjukhet för att överväga det och ta tillvara sådant som kan vara till nytta för oss.

Tillrättavising, förhoppningsvis en vänlig sådan, kan komma från ens

maka eller make. Äldste Richard G. Scott, som just talat till oss, minns en tid i början av sitt äktenskap när hans hustru Jeanene rådde honom att se människor i ögonen när han talade till dem. "Du tittar i golvet, i taket, på fönstret, överallt utom i ögonen på dem", sade hon. Han tog emot denna vänliga tillrättavisning och det gjorde honom mycket bättre på att ge råd och arbeta med människor. Eftersom jag verkade som heltidsmissionär under dåvarande president Scotts ledning, kan jag vittna om att han verkligen ser en rakt i ögonen när han samtalar med en. Jag kan också tillägga att när det behövs tillrättavisning kan blicken vara mycket genomträngande.

Föräldrar kan och måste korrigera, även tukta, om inte deras barn ska vara utelämnade på nåd och onåd till en motståndare och hans anhängare som inte visar någon nåd. President Boyd K. Packer har lagt märke till att när en person har en ställning som gör att han kan korrigera andra, men låter bli att göra det, tänker han på sig själv. Minns att förebråelsen bör komma i rätt tid, med skärpa eller tydlighet, "när den Helige Anden manar därtill,

och därefter visande större kärlek mot honom som du har tillrättaviserat, för att han inte skall betrakta dig som sin fiende" (L&F 121:43).

Kom ihåg att om vi inte tar emot tillrättavisning kan andra sluta erbjuda sådan trots att de älskar oss. Om vi gång på gång låter bli att agera på tillrättavisningarna från en kärleksfull Gud, kommer han också att upphöra med dem. Han har sagt: "Min Ande [skall] inte alltid ... sträva med människan" (Ether 2:15). Så småningom bör mycket av vår tillrättavisning komma inifrån — vi bör rätta oss själva. Ett av de sätt varpå vår avlidne älskade kollega äldste Joseph B. Wirthlin blev den rena och ödmjuka lärjunge som han var, var att han efter varje uppdrag eller uppgift analyserade sitt eget handlande. I sin önskan att behaga Gud var han besluten att lära sig vad han kunde ha gjort bättre och sedan tillämpade han det flitigt.

Vi kan alla motsvara Guds höga förväntningar, hur stor eller liten vår förmåga och fallenhet än kan vara. Moroni bekräftar: "Om ni avstår från all ogudaktighet och älskar Gud av all er förmåga, allt ert sinne och all er styrka, då är [Guds] nåd tillräcklig för

er så att ni genom hans nåd kan bli fullkomliga i Kristus" (Moroni 10:32). Det är flitiga, hängivna ansträngningar från vår sida som framkallar denna kraftgivande och möjliggörande nåd, en ansträngning som förvisso innebär att överlämna oss åt Guds tukande hand och åt uppriktig, oreserverad omvändelse. Låt oss be om att få hans kärleksfullt inspirerade tillrättavisning.

Må Gud hjälpa er i er strävan att motsvara hans höga förväntningar och i fullt mått ge er den glädje och frid som är en naturlig följd därav. Jag vet att ni och jag kan bli ett med Gud och Kristus. Om vår himmelske Fader och hans älskade Son och den glädjrika potential vi har tack vare dem, bär jag ödmjukt och tillitsfullt vittne, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Dallin H. Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liahona*, jan. 2001, s. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), s. 17.
3. Dean, *Almost Christian*, 30; se också Christian Smith och Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), s. 118–171.
4. Dean, *Almost Christian*, s. 37.
5. Hugh B. Brown, "Vinbärsbusken", *Liahona*, mars 2002, s. 22–24.

Äldste Carl B. Pratt
i de sjuttios kvorum

Herrens rikaste välsignelser

Jag vittnar om att när vi get betalar tionde öppnar Herren himlens fönster och låter sina rikaste välsignelser strömma ut över oss.

Jag är tacksam för rättfärdiga förfäder som undervisade sina barn om evangeliet i hemmet långt innan familjens hemafton var en officiell inrättning. Mina morföräldrar hette Ida Jesperson och John A. Whetten. De bodde i det lilla samhället Colonia Juárez i Chihuahua i Mexico. Deras barn undervisades om evangeliet genom ord och genom sina föräldrars föredöme.

I början av 1920-talet var det svåra tider i Mexiko. Den våldsamma revolutionen hade just avslutats. Det fanns inte mycket kontanter och det som fanns var för det mesta silvermynt. Folk klarade ofta av sina affärer genom att byta varor eller tjänster.

En dag mot slutet av sommaren kom morfar John hem efter att ha bytt bort ett par oxar och hade som delbetalning fått 100 pesos i silvermynt. Han gav pengarna till Ida med instruktioner om att de skulle användas för det kommande årets skolutgifter för barnen.

Ida var tacksam för pengarna men påminde John om att de inte hade betalat tionde på hela sommaren. De hade inte haft någon kontantinkomst,

men Ida påminde honom om att deras djur hade gett dem kött, ägg och mjölk. Trädgårdslandet hade gett dem rikligt med frukt och grönsaker och de hade bytt till sig andra varor utan kontanter. Ida föreslog att de skulle ge pengarna till biskopen för att betala tionde.

John var lite besviken eftersom pengarna skulle ha varit till stor hjälp med barnens skolgång, men han höll genast med henne om att de behövde betala tionde. Han bar den tunga påsen till tiondekontoret och gjorde upp med biskopen.

Kort därefter fick han höra att en rik affärsman från Förenta staterna, en herr Hord, skulle anlända om en vecka med en grupp män som ville tillbringa några dagar i bergen med att jaga och fiska.

Morfar John mötte gruppen vid järnvägsstationen nära Colonia Juárez. Han hade med sig ridhästar och de packdjur som behövdes för att transportera bagaget och lägerutrustningen upp till bergen. Han tillbringade följande vecka med att guida männen och ta hand om lägret och djuren.

I slutet av veckan återvände männen till järnvägsstationen för att ta tåget tillbaka till Förenta staterna. John fick betalt för sitt arbete och fick också en påse med silverpesos som skulle täcka övriga utgifter. Efter att ha betalat männen återlämnade John resten av pengarna till herr Hord som blev förvånad över att det fanns pengar kvar, vilket han inte väntat sig. Han frågade ut John noga för att förvissa sig om att alla kostnader täckts och John svarade att alla utgifter för campingturen var betalda och att det där var återstoden av pengarna.

Herr Hord vände sig om för att gå, men vände sig plötsligt om och kastade den tunga myntpåsen till John. "Här, ta hem den till dina pojkar", sade han. John fångade upp påsen och åkte hem till Colonia Juárez.

Den kvällen när familjen samlades runt middagsbordet för att höra John berätta om campingturen kom John ihåg påsen, hämtade den och satte den på bordet. John sade att han inte visste hur mycket det fanns i påsen, så för skojs skull hälldes påsens innehåll ut på bordet. Det blev en riktigt stor hög och när de räknat alla mynten fanns där exakt 100 pesos i silver. Naturligtvis var det en stor välsignelse att herr Hord beslutat sig för att göra campingturen. John och hans pojkar hade tjänat bra, men de 100 pesos som blev över var en påminnelse om det exakta tiondebeloppet som betalats in veckan före. En del kanske tycker att det här var en intressant tillfällighet, men för familjen Whetten var det en tydlig tankeställare från Herren om att han minns sina löften till dem som troget betalar tionde.

Som barn älskade jag den här berättelsen eftersom den handlade om en campingtur till häst upp till bergen för att jaga och fiska. Och jag älskade den för att vi lär oss att vi välsignas

när vi lyder buden. Det finns åtskilligt som vi kan lära om tionde av den här berättelsen.

För det första vill jag att ni lägger märke till att tiondebetalningen i det här fallet inte hade något att göra med kontantinkomster. Familjen Whetten beslöt sig för att använda sin första kontantinkomst som tiondebetalning eftersom de levde så gott på sina djur och produktiva trädgårdsland. Uppenbarligen kände de att de stod i skuld till Herren eftersom han välsignat dem.

Det är en påminnelse om betydelsen av Herrens ord när han frågade: "Får en människa stjäla från Gud? Ändå stjal ni från mig." Folket frågade: "Vad har vi stulit från dig?" Och Herren dundrar tillbaka: "Tionde och offergåvor" (Malaki 3:8). Ja, bröder och systrar, liksom John och Ida Whetten insåg den sommaren för årtionden sedan, står vi alla i skuld till Herren. Låt oss inte anklagas för att stjäla från Herren. Låt oss vara ärliga och betala vår skuld till Herren. Allt han ber oss om är tio procent. När vi hederligt

betalar våra skulder till Herren hjälper det oss att vara ärliga mot vår nästa.

Nästa sak jag lägger märke till i berättelsen är att mina morföräldrar betalade tionde fastän familjens ekonomi var dålig. De kände till Herrens bud, de tillämpade skrifterna på sig själva (se 1 Nephi 19:23–24) och följde lagen. Det är vad Herren förväntar sig av hela sitt folk. Han förväntar sig att vi betalar tionde — inte av vårt överskott, inte av det som blir över efter att räkningarna betalats — utan som han befallde fordom, från "förstlingen" av vår inkomst, vare sig den är knapp eller riklig. Herren har befallt: "Du skall inte dröja att bära fram som gåva av det [första] som fyller din lada" (2 Mos 22:29; se King James Version, Exodus 22:29). Det är min personliga erfarenhet att det säkraste sättet att troget betala tionde är att betala det så fort jag får lön. Faktum är att jag har upptäckt att det är det enda sättet.

Vi lär oss av mina morföräldrar att tionde egentligen inte har med pengar att göra. Det har att göra med tro — tro

på Herren. Han lovar att välsigna oss om vi lyder hans bud. Det är tydligt att John och Ida Whetten visade stor tro när de betalade sitt tionde. Låt oss visa vår tro på Herren genom att betala vårt tionde. Betala det först och betala det ärligt. Låt oss lära våra barn att betala tionde även på sin veckopeng eller annan inkomst, och sedan ta dem med oss till tiondeavräkningen så att de ser vårt exempel och vår kärlek till Herren.

Det är möjligt att missförstå en sak i mina morföräldrars berättelse. Man kan dra slutsatsen att eftersom vi betalar tionde med pengar så välsignar Herren oss alltid med pengar. Jag brukade tänka så när jag var barn. Jag har sedan dess lärt mig att det inte nödvändigtvis är så. Herren lovar välsignelser åt alla som betalar tionde. Han lovar att "öppna ... himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över [oss] i rikt mått" (Mal 3:10). Jag vittnar om att han uppfyller sina löften och om vi troget betalar tionde kommer vi inte att sakna livets nödvändigheter, dock lovar han oss inte

rikedomar. Hans rikaste välsignelser består inte av pengar eller bankkonton. Han välsignar oss med vishet att hantera våra begränsade materiella resurser, en vishet som gör det möjligt för oss att leva bättre på 90% av vår inkomst än på 100%. Därför förstår trofasta tiondebetalare hur man lever förutseende, och de är oftast mer oberoende.

Jag har kommit fram till att Herrens rikaste välsignelser är andliga, och att de ofta har att göra med familj, vänner och evangeliet. Han välsignar oss ofta med en viss känslighet för den helige Andens inflytande och vägledning, särskilt vad gäller äktenskapet och våra familjeansvar, som att fostra barn. Sådan andlig känslighet kan hjälpa oss glädjas åt harmonins och fridrens välsignelser i hemmet. President James E. Faust föreslog att en utmärkt försäkring mot skilsmässa är att betala tionde (se James E. Faust, "Berika ditt äktenskap", *Liahona*, apr. 2007, s. 5).

Att betala tionde hjälper oss utveckla ett undergivet och ödmjukt hjärta och ett tacksamt hjärta som "erkänner hans hand i allt" (L&F 59:21). När vi betalar tionde skapar vi inom oss ett generöst och förlåtande hjärta, ett barmhärtigt hjärta fyllt med Kristi rena kärlek. Vi önskar ivrigt tjäna och välsigna andra med ett hjärta som är lydigt och undergivet Herrens vilja. När vi regelbundet betalar tionde finner vi att vår tro på Herren Jesus Kristus stärks och vi utvecklar ett fast och bestående vittnesbörd om hans evangelium och hans kyrka. Ingen av dessa välsignelser har att göra med pengar eller materiella ting, men de är förvisso Herrens rikaste välsignelser.

Jag vittnar om att när vi troget betalar tionde öppnar Herren himlens fönster och låter sina rikaste välsignelser strömma ut över oss. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Lynn G. Robbins
i de sjuttios kворum

Vad slags män och kvinnor bör ni vara?

Må era ansträngningar att utveckla kristuslika egenskaper få framgång, så att ni får hans bild i ert ansikte och återspeglar hans egenskaper i era handlingar.

"Att vara eller inte vara?" är egentligen en mycket bra fråga.¹ Frälsaren ställde frågan på ett mycket djupare sätt, och gjorde den till en viktig doktrinär fråga för var och en av oss: "Vad slags män [och kvinnor] bör ni ... vara? Sannerligen säger jag er: Sådana som *jag är*" (3 Nephi 27:27; kursivering tillagd). Första person i presensformen av verbet *vara är jag är*. Han inbjuder oss att ta på oss hans namn och hans karaktär.

För att bli som han *är* måste vi också *göra* det som han *gjorde*: "Sannerligen, sannerligen säger jag er att detta är mitt evangelium, och ni vet vad ni måste *göra* i min kyrka, ty de gärningar som ni har sett mig *göra* skall även ni *göra*" (3 Nephi 27:21; kursivering tillagd).

Det går inte att skilja på *vara* och *göra*. Som lärosatser är de beroende av varandra, och de förstärker och främjar varandra. Tron får oss till exempel att vilja be och bönen i sin tur stärker vår tro.

Frälsaren fördömde ofta dem som *gjorde* utan att *vara* — han kallade dem hycklare: "Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan är

långt ifrån mig" (Mark 7:6). Att *göra* utan att *vara* är hyckleri, med andra ord låtsas vi vara något vi inte är.

Omvänt tjänar det ingenting till att *vara* utan att *göra*, liksom "tron i sig själv [*är*] död, när den är utan gärningar" (Jak 2:17, kursivering tillagd). Att *vara* utan att *göra* är egentligen inte att *vara* — det är självbedrägeri. Man tror att man är god för att ens avsikter är goda.

Göra utan att *vara* — hyckleri — visar en falsk bild för andra, medan *vara* utan att *göra* visar en falsk bild för en själv.

Frälsaren tillrättavisade de skriftlärda och fariséerna för deras hyckleri: "Ve er, skriftlärda och fariséer, ni hycklare! Ni ger tionde" — något de *gjorde* — "av mynta, dill och kummin men försummar det som är viktigast i lagen: rätten, barmhärtigheten och troheten" (Matt 23:23). Med andra ord brast de i att *vara* så som de borde *ha varit*.

Samtidigt som Frälsaren framhöll betydelsen av att *göra*, sade han att det var "viktigast" att *vara*. Att det är viktigare att *vara* framgår i följande exempel:

- När vi går ner i dopets vatten är det något vi *gör*. Det *vara* som måste föregå är tro på Jesus Kristus och en mäktig förändring i hjärtat.
- Att ta del av sakramentet är något vi *gör*. Att *vara* värdig att ta del av sakramentet är något viktigare och mycket mer betydelsefullt.
- Ordination till prästadömet är en handling, något man *gör*. Det viktigaste är emellertid kraften i prästadömet som bygger på "rättfärdighetens principer" (L&F 121:36) eller att *vara*.

Många av oss har *att göra*-listor för att påminna oss om sådant som vi vill åstadkomma. Men människor har sällan *att vara*-listor. Varför inte det? *Att göra* handlar om sysslor eller händelser som kan bockas av på listan när det är *gjort*. *Att vara*-listan blir vi däremot aldrig klara med. Vi kan inte bocka av *att vara*-poster. Jag kan bjuda ut min hustru på fredag till en härlig kväll, vilket är *att göra*. Men att *vara* en god make är ingen händelse, det måste *vara* en del av min natur — min karaktär, eller den jag är.

Eller när kan jag som förälder bocka av ett barn på min *att göra*-lista? Vi blir aldrig klara med att *vara* goda föräldrar. Något av det viktigaste vi kan göra för att vara goda föräldrar är att lära våra barn hur de kan *vara* mer lika Frälsaren.

Att vara kristuslik är något som inte syns, men det är drivkraften bakom det vi *gör*, vilket går att se. När till exempel en förälder hjälper ett barn att lära sig gå ser vi föräldern *göra* sådant som att stödja och uppmuntra barnet. Dessa saker de *gör* visar den osynliga kärleken i deras hjärtan, och den osynliga tron på och hoppet om deras barns potential. Dag efter dag fortsätter deras ansträngningar

— bevis på tålmod och flit som inte syns men visar vad de *är*.

Eftersom att *vara* får oss att *göra* och är motivet bakom det vi *gör*, uppför vi oss mycket bättre när vi lär oss hur vi ska *vara* än när undervisningen koncentreras på vad vi ska *göra*.

När barn uppför sig illa, när de till exempel grälar med varandra, riktar vi ofta felaktigt vår tillrättavision på vad de *gjort* eller på det gräl som uppstod. Men vad de *gör* — deras uppträdande — är bara ett symptom på det osynliga motivet i deras hjärta. Vi kan fråga oss själva: "Vilka egenskaper skulle, om barnet förstod vad de innebär, kunna rätta till det här beteendet i framtiden? Kanske att visa tålmod och förlåta när man blir irriterad? Att vara kärleksfull och en fridstiftare? Att själv ta ansvar för sina handlingar och inte skylla ifrån sig?"

Hur undervisar föräldrar sina barn om sådana egenskaper? Vi får aldrig något bättre tillfälle att undervisa om och visa kristuslika egenskaper för våra barn än i sättet vi tillrättavisar dem. *Disciplinera* har samma latinska rot som det engelska ordet för *lärjunge* (*disciple*) och det antyder att vi bör visa tålmod och vara öppna för undervisning. Det är aldrig bra att tillrättavisa när man är arg. Vi kan och bör tillrättavisa på det sätt som Läran och förbunden 121 lär oss: genom "överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek, genom välvilja och ren kunskap" (v. 41–42). Allt detta är att *vara* kristuslik och bör bli en del av den vi, som föräldrar och Kristi lärjungar *är*.

Genom disciplin lär sig ett barn konsekvenser. I sådana stunder hjälper det att vända det negativa till något positivt. Om barnet erkänner att det gjort något fel, beröm då modet att

erkänna det. Fråga barnet vad det lärde sig av misstaget eller felet som begicks vilket ger dig, och än viktigare Anden, tillfälle att beröra barnet och undervisa honom eller henne. När vi genom Anden undervisar dem om läran, har den läran kraft att med tiden förändra barnets själva natur — barnets *vara*.

Alma upptäckte samma princip, nämligen att "ordets predikan hade en stark benägenhet att leda folket till *att göra* det som var rätt — ja, det hade gjort ett mäktigare intryck på människornas sinnen än svärdet" (Alma 31:5; kursivering tillagd). Varför? Eftersom svärdet bara används till att bestraffa uppförandet — eller *görandet* — medan ordets predikan förändrade själva karaktären hos människan — vilka de *var* eller kunde *bli*.

Ett rart och lydigt barn ger bara en far eller mor en grundkurs i föräldraskap. Om du är välsignad med ett barn som testar ditt tålmod till det yttersta kan du ta examen i föräldraskap. I stället för att fundera över vad du kan ha gjort för fel i förutgåendet för att förtjäna detta, så betrakta det mer krävande barnet som en välsignelse och en möjlighet för dig själv att bli mer gudalik. Med vilket barn är det troligt att ditt tålmod, saktmod och andra kristuslika dygder blir mest prövade, utvecklade och förädlade? Kan det vara så att du behöver det här barnet lika mycket som barnet behöver dig?

Vi har alla hört rådet att vi ska fördöma synden och inte syndaren. På samma sätt måste vi, när våra barn uppför sig illa, vara försiktiga och inte säga det som skulle kunna få dem att tro att de *gjorde* fel för att det är sådana de *är*. "Låt aldrig ett felsteg utvecklas från att vara en handling till en identitet", att barnet stämplas som "dum", "långsam", "lat" eller

”klumpig”.² Våra barn är Guds barn. Det är det som är deras sanna jag och potential. Hela hans avsikt är att hjälpa sina barn övervinna misstag och missgärningar så de kan utvecklas och bli som han *är*. Därför bör deras negativa uppförande betraktas som något temporärt och inget permanent — en handling, inte en identitet.

Vi måste därför vara försiktiga så att vi inte använder bestående uttryck som ”Måste du alltid ...” eller ”Kan du aldrig ...” när vi disciplinerar barnen. Var sparsam med kommentarer som ”Du bryr dig aldrig om vad jag tycker” eller ”varför måste jag alltid vänta på dig?” Sådana uttryck kan tolkas som en identitet och påverka barnets självbild och egenvärde på ett negativt sätt.

En identitetsförvirring kan också uppstå när vi frågar ett barn vad han eller hon vill *bli* när han eller hon blir stor, som om det en person *gör* i sitt arbete är den han eller hon *är*. Varken yrke eller ägodelar bör avgöra vår identitet eller vårt egenvärde. Frälsaren var till exempel en enkel snickare, men det är knappast det han är känd för.

När vi hjälper ett barn upptäcka vem han eller hon är och stärker deras egenvärde kan vi på lämpligt sätt berömma deras handling eller uppförande — det de *gör*. Men det skulle vara ännu klokare att fokusera det mesta berömmet på deras karaktär och tro — den de *är*.

Inom idrotten är det klokt att berömma våra barns prestationer — det de *gör* — genom att säga något om vad de *är* — till exempel berömma deras energi, uthållighet, sätt att oförskräckt möta motståndaren osv. — och på så sätt berömma både vad de *är* och *gör*.

När vi ber barnen att *göra* sina sysslor kan vi också söka efter sätt att berömma deras sätt att *vara*, till

exempel genom att säga: ”Det gör mig så glad när du gör dina sysslor med ett villigt hjärta.”

När ett barn får betyg i skolan kan vi berömma dem för ett bra betyg, men det gör kanske mest nytta att berömma dem för deras *flit*: ”Du lämnade in alla dina uppgifter. Du vet hur man tacklar och klarar av svårigheter. Jag är stolt över dig.”

Sök efter och diskutera exempel på egenskaper i skrifterna när ni som familj läser dem tillsammans. Eftersom kristuslika egenskaper är gåvor från Gud och inte kan utvecklas utan hans hjälp,³ be om dessa gåvor i era familjeböner och egna böner.

Prata då och då om dessa egenskaper vid matbordet, särskilt om dem som ni upptäckte i skrifterna samma morgon. ”Hur har ni varit en god vän idag? Hur visade ni medlidande? Hur hjälpte er tro er att möta dagens utmaningar? Hur har ni varit pålitliga? Ärliga? generösa? ödmjuka?” Det finns mängder av egenskaper i skrifterna som barnen behöver undervisas om och lära sig.

Det allra bästa sättet att undervisa om hur vi ska *vara* är att själva *vara* det slags föräldrar för våra barn som vår himmelske Fader är för oss. Han är den ende fullkomlige föräldern och han har låtit oss få del av hans handbok i föräldraskap — skrifterna.

Mitt tal idag har huvudsakligen riktats till föräldrar, men principerna kan tillämpas på alla. Må era ansträngningar att utveckla kristuslika egenskaper lyckas, så att ni får hans bild i ert ansikte och återspeglar hans egenskaper i ert uppträdande. När sedan era barn och andra känner er kärlek och ser ert uppträdande kommer det att påminna dem om Frälsaren och dra dem till honom. Det är min bön och mitt vittnesbörd i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. William Shakespeare, *Hamlet, prins av Danmark*, akt 3, scen 1, rad 56.
2. Carol Dweck, citerad i Joe Kita, ”Bounce Back Chronicles”, *Reader's Digest*, Maj 2009, s. 95.
3. Se *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 116.

Äldste Benjamín De Hoyos
i de sjuttios kvorum

Kallade till att vara heliga

*Så välsignade vi är som fått komma in i gemenskapen
med de sista dagars heliga!*

Mina kära bröder och systrar, det är min bön att den Helige Anden ska hjälpa mig framföra mitt budskap.

Under mina besök under konferenser i stavar, församlingar och grenar fylls jag alltid av en djup känsla av glädje när jag kommer samman med kyrkans medlemmar, de som idag såväl som i tidens mitt kallas de heliga. Jag känner alltid en fridens och kärlekens anda när jag är tillsammans med dem och det hjälper mig inse att jag befinner mig i en av Sions stavar.

Många kommer från familjer som har varit medlemmar i två eller flera generationer i kyrkan, men många andra är nyomvända. För dem upprepar vi aposteln Paulus välkomnande ord till efesierna:

”Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj.

Ni är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv” (Ef 2:19–20).

För flera år sedan då jag verkade på kontoret för kyrkans informationstjänst i Mexiko, inbjöds vi att delta

i en pratshow på radio. Ändamålet med pratshowen var att beskriva och diskutera olika religioner i världen. Två av oss hade fått uppdraget att representera kyrkan i frågor som kunde komma upp under ett sådant här program. Efter flera reklamavbrott, som de säger i radiovärlden, sade programvärden: ”Vi har med oss här ikväll två äldster från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.” Han gjorde ett uppehåll och frågade sedan: ”Varför har kyrkan ett sådant

långt namn? Varför använder ni inte ett kortare eller mer gångbart namn?”

Min kamrat och jag log åt en sådan storartad fråga och började sedan förklara att kyrkans namn inte hade valts av en människa. Det gavs av Frälsaren genom en profet i de här sista dagarna: ”Ty så skall min kyrka kallas i de sista dagarna, ja, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga” (L&F 115:4). Programvärden svarade genast och respektfullt: ”Då ska vi med stort nöje upprepa det.” Jag kan inte nu minnas hur många gånger han upprepade kyrkans betydelsefulla namn, men jag kommer ihåg den goda anda som rådde när vi inte bara förklarade var kyrkans namn kom ifrån utan också hur det hänvisar till kyrkans medlemmar — de sista dagars heliga.

Vi läser i Nya testamentet att medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka kallades för kristna för första gången i Antiokia (se Apg 11:26), men själva kallade de *varandra* för heliga. Så härligt det måste ha varit för dem att höra aposteln Paulus kalla dem ”medborgare tillsammans med de heliga [som] tillhör Guds familj” (Ef

Ushuaia, Argentina

2:19), och också att de var "hans kallade och heliga" (Rom 1:7).

I den mån som kyrkans medlemmar lever efter evangeliet och följer profeternas råd kommer de att bli helgade bit för bit, ofta utan att märka det. Ödmjuka medlemmar i kyrkan som ber dagliga familjeböner och studerar skrifterna varje dag, som arbetar med släkthistoria och helgar sin tid till att ofta besöka templet, blir heliga. Det är de som är hängivna uppgiften att skapa eviga familjer. Det är också de som avsätter tid från sina upptagna liv till att rädda dem som har kommit bort från kyrkan och uppmuntra dem att återvända och sitta vid Herrens bord. Det är de som är äldster och systrar och äldre gifta par som svarar på kallet att tjäna som Herrens missionärer. Ja, mina bröder och systrar, de blir heliga till den grad att de upptäcker den där varma och underbara känslan som kallas kärlek, eller Kristi rena kärlek (se Moroni 7:42–48).

De heliga, eller kyrkans medlemmar, lär också känna Frälsaren genom svårigheter och prövningar. Låt oss inte glömma att även han var tvungen att genomlida allt. "Och han skall ta på sig döden så att han kan lossa de dödens band som binder hans folk. Och han skall ta på sig deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet i köttet, så att han i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter" (Alma 7:12).

Under de senaste åren har jag bevittnat många människors lidande, däribland många av våra heliga. Vi ber ständigt för dem och vädjar om Herrens ingripande så att deras tro inte försvagas och så att de kan gå framåt med tålamod. För dem upprepar vi de tröstande orden från profeten Jakob i Mormons bok:

"O mina älskade bröder, kom till Herren, den Helige. Kom ihåg att hans stigar är rättfärdiga. Se, vägen för människan är smal, men den ligger rak framför henne, och väktaren vid porten är Israels Helige, och han håller ingen tjänare där. Och det finns ingen annan väg än genom porten, ty han kan inte bli bedragen, ty Herren Gud är hans namn.

Och för den som bultar skall han öppna" (2 Nephi 9:41–42).

Det spelar ingen roll vilka omständigheter, prövningar eller problem som omger oss, för vår insikt i Kristi lära och hans försoning blir källan till vår styrka och frid. Ja, bröder och systrar, det inneboende lugn som föds av Anden och som Herren ger sina trofasta heliga. Han ger oss näring med orden: "Frid lämnar jag efter mig åt er ... Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa" (Joh 14:27).

Under många år har jag varit vittne till trofastheten hos kyrkans medlemmar, de sista dagarnas heliga, som med tro på vår himmelske Faders plan och på vår Frälsares, Jesu Kristi, försoning, har övervunnit svårigheter och problem med stort mod och stor entusiasm, och sålunda

varit ihärdiga och fortsatt på helgelsens raka och smala stig. Jag har inte ord nog att uttrycka min uppskattning och beundran för alla de trofasta heliga som jag haft förmånen att umgås med!

Även om vår insikt om evangeliet inte är lika djup som vårt vittnesbörd om dess sanningar, stöder Herren oss i alla våra prövningar, bekymmer och lidanden om vi sätter vår lit till honom (se Alma 36:3). Det här löftet från Herren till hans heliga betyder inte att vi slipper undan lidanden eller prövningar, utan att vi får kraft att uthärda dem och att kommer att veta att det är Herren som ger oss den kraften.

Mina kära bröder och systrar, så välsignade vi är som fått komma in i gemenskapen med de sista dagars heliga! Så välsignade vi är att våra vittnesbörd om Frälsaren finns tillsammans med forna och nutida profeters!

Jag vittnar om att vår Herre, Israels Helige, lever och att han leder sin kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, genom vår käre profet Thomas S. Monson. I vår Herres Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste C. Scott Grow
i de sjuttios kvarum

Försoningens under

Det finns ingen synd eller överträdelse, smärta eller sorg som är bortom den helande kraften i hans försoning.

Medan jag förberedde mitt tal till den här konferensen fick jag ett oväntat telefonsamtal från min far. Han sade att min yngre bror hade gått bort samma morgon i sömnen. Jag kände mig förkrossad. Han var bara 51 år gammal. När jag har tänkt på honom har jag känt mig manad att berätta lite om hans liv för er. Jag gör så med tillåtelse.

Som ung var min bror stilig, vänlig och utåtriktad — fullkomligt hängiven evangeliet. Efter att med heder ha verkat som missionär gifte han sig med sin käresta i templet. De välsignades med en son och en dotter. Hans framtid såg lovande ut.

Men så gav han efter för en svaghet. Han valde en lössläppt livsstil vilket kostade honom hans hälsa, hans äktenskap och hans medlemskap i kyrkan.

Han flyttade långt hemifrån. Han fortsatte med sitt självdestruktiva beteende i mer än ett årtionde, men Frälsaren hade inte glömt eller övergett honom. Till slut gjorde förtvivlans smärta det möjligt för en anda av ödmjukhet att komma in i hans själ. Hans känslor av vrede, upproriskhet och stridslystenhet började lösas upp. Liksom den förlorade sonen ”kom han till besinning”.¹ Han började vända sig till Frälsaren och att treva sig hemåt till trofasta föräldrar som aldrig gav upp.

Han gick på omvändelsens väg. Det var inte lätt. Efter att ha varit borta från kyrkan i tolv år döptes han på nytt och fick igen den Helige Andens gåva. Hans prästadöme och templets välsignelser återställdes till slut.

Han välsignades med att finna en kvinna som var villig att ha överseende med de hälsoproblem som fanns kvar efter hans tidigare livsstil, och de beseglades i templet. Tillsammans fick de två barn. Han verkade trofast i biskopsrådet i flera år.

Min bror dog på måndagsmorgonen den 7 mars. Föregående fredag hade han och hans hustru besökt templet. På söndagsmorgonen, dagen innan han dog, höll han prästadömslektionen i sin högprästgrupp. Han gick och lade sig den kvällen för att aldrig mera vakna i detta liv — men för att komma fram i de rättfärdigas uppståndelse.

Jag är tacksam för försoningens under i min brors liv. Frälsarens försoning finns alltid tillgänglig för var och en av oss — alltid.

Vi får del av försoningen genom omvändelse. Då vi omvänder oss tillåter Herren oss att lägga våra tidigare misstag bakom oss.

”Se, den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem.

Häri genom kan ni veta om en människa omvänder sig från sina synder: Se, hon bekänner dem och överger dem.”²

Vi känner alla till någon som har haft allvarliga utmaningar i sitt liv — någon som har gått vilse eller avvikit. Denne någon kan vara en vän eller släkting, förälder eller barn, make eller maka. Denne någon kanske till och med är du.

Jag talar till er alla, även till dig. Jag talar om försoningens under.

Messias kom för att återlösa alla människor från Adams fall.³ Allting i Jesu Kristi evangelium pekar mot Messias, Guds Sons, försoningsoffer.⁴

Frälsningsplanen kunde inte genomföras utan en försoning. ”Därför sonar Gud själv världens synder för att genomföra barmhärtighetens plan och tillfredsställa rättvisans krav, så att Gud kan vara en fullkomlig och rättvis Gud och även en barmhärtig Gud.”⁵

Försoningsoffret behövde utföras av Guds syndfrie Son, för den fallna människan kunde inte sona sina egna synder.⁶ Försoningen måste vara oändlig och evig — och gälla alla människor i all evighet.⁷

Genom sitt lidande och sin död sonade Frälsaren alla människors synder.⁸ Hans försoning började i Getsemane, fortsatte på korset, och kulminerade i uppståndelsen.

”Ja, så skall han bli ledd, korsfäst och dödad, i det att köttet blir underkastat till och med döden och Sonens vilja införlivas i Faderns vilja.”⁹ Genom sitt försoningsoffer gjorde han ”[sin] själ till ett offer för synd”.¹⁰

Som Guds Enfödde Son ärvde han makt över den fysiska döden. Det lät honom att uppehålla sitt liv medan han led ”mer än människan kan uthärda utan att dö därav. Ty se, blod kommer ur varje por, så stor [var] hans ångest ... på

grund av folkets ogudaktighet och avskyrvärtheter.”¹¹

Han betalade inte bara priset för alla människors synd utan tog även ”på sig sitt folks smärta och sjukdomar”. Och han tog ”på sig deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet ... så att han i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter”.¹²

Frälsaren kände tyngden av hela människosläktets kval — syndens och sorgens kval. ”Förvisso har han burit våra sorger och tagit på sig våra smärtor.”¹³

Genom sin försoning helar han inte bara överträdaren, han helar också den oskyldige som lider på grund av dessa överträdelser. När den oskyldiga utövar tro på Frälsaren och hans försoning och förlåter överträdaren, kan också hon helas.

Det finns stunder när var och en av oss ”behöver ... befrias från de skuld känslor som kommer av misstag och synd”.¹⁴ När vi omvänder oss tar Frälsaren bort skulden från våra själar.

Genom hans försoningsoffer är våra synder förlåtna. Med undantag för förtappelsens synder är försoningen tillgänglig för alla, hela tiden, oavsett hur stor eller liten synden är, ”på villkor att de omvänder sig”.¹⁵

Tack vare sin oändliga kärlek inbjuder Jesus Kristus oss att omvända oss så att vi inte måste lida under hela tyngden av våra egna synder:

”Omvänd dig så att ... inte ... dina lidanden blir svåra — hur svåra vet du inte och hur intensiva vet du inte, ja, hur svåra att uthärda vet du inte.

Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig.

Men om de inte omvänder sig måste de lida liksom jag.

Detta lidande fick mig, ja, Gud, den

störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ.”¹⁶

Frälsaren erbjuder helande till dem som lider på grund av synd. ”Vill ni inte nu återvända till mig och ångra era synder och bli omvända så att jag kan hela er?”¹⁷

Jesus Kristus är våra själs store helare. Med undantag av förtappelsens synder finns det ingen synd eller överträdelse, smärta eller sorg som är bortom den helande kraften i hans försoning.

När vi syndar säger Satan till oss att vi är förlorade. Tvärt emot detta erbjuder vår Återlösare återlösning till alla — oavsett vad vi har gjort fel — även till dig och mig.

När du begrundar ditt liv, finns det då sådant som du behöver förändra?

Har du begått misstag som fortfarande behöver rättas till?

Om du lider av känslor av skuld eller samvetskval, bitterhet eller ilska, eller om din tro har minskat, så ber jag dig att söka hjälp. Omvänd dig och överge dina synder. Be sedan Gud om förlåtelse. Sök förlåtelse från dem du har felat mot. Förlåt dem som har felat mot dig. Förlåt dig själv.

Gå till biskopen om det behövs. Han är en nådens budbärare från Herren. Han hjälper dig när du anstränger dig att bli ren genom omvändelse.

Fördjupa dig i bön och skriftstudier. När du gör det får du känna Andens heliggörande inflytande. Frälsaren sade: ”Heliggör er. Ja, rena era hjärtan och rentvå era händer ... inför mig, så att jag kan göra er rena.”¹⁸

När vi görs rena genom kraften i hans försoning blir Frälsaren vår före-
språkare inför Fadern och vädjar:

”Fader, se hans lidanden och död som inte begick någon synd, i vilken du fann gott behag. Se din Sons blod som blev utgjutet, blodet från honom som du utgav för att du själv skulle kunna förhärligas.

Fader, skona därför dessa mina bröder som tror på mitt namn, så att de kan komma till mig och få evigt liv.”¹⁹

Var och en av oss har förlänats moralisk handlingsfrihet. ”Människorna [är] fria ... att välja frihet och evigt liv genom alla människors store Medlare, eller att välja fångenskap och död enligt djävulens ... makt.”²⁰

För många år sedan utövade min bror sin handlingsfrihet när han valde en livsstil som kostade honom hans hälsa, hans familj och hans medlemskap i kyrkan. Långt senare utövade han samma handlingsfrihet när han valde att omvända sig, forma sitt liv efter Frälsarens lärdomar,

och bokstavligen talat bli född på nytt genom försoningens kraft.

Jag vittnar om försoningens under. Jag har sett dess helande kraft i min brors liv och känt den i mitt eget liv. Den helande och återlösande kraften i försoningen finns tillgänglig för var och en av oss — alltid.

Jag vittnar om att Jesus är Kristus — den som helar våra själar. Jag ber att vi var och en väljer att följa Frälsarens inbjudan: ”Vill ni inte nu återvända till mig och ångra era synder och bli omvända så att jag kan hela er?”²¹ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Luk 15:17.
2. L&F 58:42–43.
3. Se 2 Nephi 2:25–26.
4. Se Alma 34:14.
5. Alma 42:15.
6. Se Alma 34:11.
7. Se Alma 34:10.
8. Se Alma 22:14.
9. Mosiah 15:7.
10. Mosiah 14:10.
11. Mosiah 3:7.
12. Alma 7:11–12.
13. Mosiah 14:4.
14. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 2.
15. L&F 18:12.
16. L&F 19:15–18.
17. 3 Nephi 9:13.
18. Se L&F 88:74.
19. L&F 45:4–5.
20. 2 Nephi 2:27.
21. 3 Nephi 9:13.

Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kворum

Ett baner för hednafolken

Om vi undervisar genom Anden och du lyssnar genom Anden kommer några av oss att röra vid dina omständigheter.

Jag har berörts så djupt av varje psalm som sjungits och varje ord som talats att jag hoppas att jag kan tala överhuvudtaget.

Innan president Brigham Young lämnade Nauvoo vintern 1846 hade han en dröm där han såg en ängel som stod på en konformad kulle någonstans västerut och pekade på en dal nedanför. När han kom in i Saltsjödalen omkring 18 månader senare såg han kullen alldeles ovanför den plats där vi nu har samlats, samma kulle som han såg i sin syn.

Som vi ofta hört från den här talarstolen ledde broder Brigham en handfull ledare till kullens topp och tillkännagav att den var Ensign Peak (Banerberget), ett namn fyllt av religiös innebörd för dessa nutida israeliter. 2 500 år tidigare förklarade profeten Jesaja att i de sista dagarna skall det ske "att det berg där HERRENS hus är skall stå fast grundat och vara högst bland bergen" och där "skall [han] resa ett baner för hednafolken".¹

Bröderna, som betraktade detta historiska ögonblick som att profetian delvis uppfylldes, ville höja något slags baner som kunde förverkliga tanken "ett baner för hednafolken".

Äldste Heber C. Kimball tog fram en gul näsduk. Broder Brigham knöt den om en promenadkäpp som äldste Willard Richards hade med sig och satte sedan ner den provisoriska flaggan samtidigt som han förklarade att Saltsjödalen och de omgivande bergen var den utlovade plats som Herrens ord skulle gå ut ifrån i de sista dagarna.

Bröder och systrar, den här generalkonferensen och andra års- och halvårsversioner av den varje år är en fortsättning på detta tidiga tillkännagivande för världen. Jag vittnar om att det vi varit med om de senaste två dagarna är ännu ett bevis på att, som det står i psalmen: "Sions baner nu vecklas ut"² — och den dubbla betydelsen av det engelska ordet för baner, *standard* är säkerligen avsiktlig. Det är ingen slump att den engelska utgåvan av budskapen från generalkonferensen publiceras i en tidning med det enkla namnet *Ensign*, som betyder baneret.

När nu vår konferens närmar sig slutet ber jag er att ni under kommande dagar inte bara tänker på budskapen ni hört utan också på det säregna fenomenet att själva

generalkonferensen är — vad vi som sista dagars heliga tror att sådana konferenser är och det som vi inbjuder världen att höra och uppmärksamma om dem. Vi vittnar för varje nation, släkte, tungomål och folk Gud inte bara lever utan att han också talar, att råden för vår tid och våra dagar som ni har hört är, under den Helige Andens ledning, "Herrens vilja ... Herrens ord ... Herrens röst och Guds kraft till frälsning".³

Kanske vet ni redan (annars bör ni veta) att med enstaka undantag har ingen man eller kvinna som talar här blivit tilldelad ett ämne. Var och en fastar och ber, studerar och söker, ändrar och skriver om igen tills han eller hon är säker på att deras ämne är det ämne som Herren vill att de ska presentera under den här konferensen, oavsett egna önskemål eller vad de själva skulle föredra. Varje man och kvinna som ni hört under generalkonferensens tio timmar har försökt följa den maningen. Alla har gråtit, oroat sig och uppriktigt sökt Herrens vägledning i sina tankar och uttryckssätt. Och precis som Brigham Young såg en ängel stå över den här platsen, så ser jag dessa änglar stå på den. Mina bröder och systrar bland kyrkans generalämbetsmän kanske inte tycker om den beskrivningen, men det är så jag ser dem — jordiska budbärare som framför änglars budskap, män och kvinnor med samma svårigheter på fysiska och ekonomiska plan och inom familjen som ni och jag har, men som med tro har helgat sitt liv till de kall som har kommit till dem och till plikten att predika Guds ord, inte sina egna.

Tänk på den variation av budskap ni hör — vilket är ett ännu större under eftersom det inte sker någon samordning, förutom genom himlens vägledning. Men varför skulle de inte

variera? De flesta av våra församlade, här eller på andra platser, består av medlemmar i kyrkan. Med nya underbara sätt att kommunicera är emellertid en allt större publik under våra konferenser inte medlemmar i kyrkan — än. Därför måste vi tala till dem som känner oss mycket väl och till dem som inte känner oss alls. Om vi bara tänker på dem som är medlemmar måste vi tala till barn, ungdomar och unga vuxna, medelålders och äldre. Vi måste tala till familjer och föräldrar och barn som bor hemma precis som vi måste tala till dem som inte är gifta, som inte har några barn och kanske är långt hemifrån. Under en generalkonferens betonar vi alltid de eviga sanningarna tro, hopp, kärlek⁴ samt Kristus som korsfäst,⁵ samtidigt som vi talar rättframt om specifika och aktuella moralfrågor. Vi befalls i skrifterna att ”inte [tala] om något annat än omvändelse till detta släktled”⁶ medan

vi samtidigt ska predika ”glädjens budskap för de ödmjuka ... [och] förbinda dem som har ett förkrossat hjärta”. Vilken utformning dessa konferensbudskap än har ropar de ”frihet för de fångna”⁷ och predikar ”evangeliet om Kristi outgrundliga rikedom”.⁸ Med den stora variation av predikningar som ges kan man anta att det finns något för var och en. I det avseendet tror jag president Harold B. Lee uttryckte det bäst när han för många år sedan sade att evangeliet är till för att ”ge tröst till de plågade och plåga de [bekväma]”.⁹

Vi vill alltid att vår undervisning på generalkonferenserna ska vara lika generös och ske med lika öppna armar som när Kristus undervisade, samtidigt som vi minns den tillrättvisning som alltid var en del av hans budskap. I den mest berömda predikan som någonsin givits började Jesus med att betona underbara

välsignelser som var och en av oss vill göra anspråk på — välsignelser som lovas till de fattiga i anden, de renhjärtade, de som skapar frid och de ödmjuka.¹⁰ Hur uppbyggande är inte dessa saligprisningar och hur tröstande är de inte för själen. De är sanna. Men i samma predikan fortsatte Frälsaren och visade hur vägen för fridstiftaren och den renhjärtade måste bli allt rakare. ”Ni har hört att det är sagt till fäderna: Du skall inte mörda”, sade Frälsaren. ”Jag säger er: Den som är vred på sin broder är skyldig inför domstolen.”¹¹

Och likaså:

”Ni har hört att det är sagt: Du skall inte begå äktenskapsbrott.

Jag säger er: Var och en som med begär ser på en kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta.”¹²

Det är tydligt att efterhand som lärjungeskapets stig går uppför, blir stigen mer och mer krävande tills vi kommer till höjdpunkten i predikan där de matta knäna prövas och som äldste Christofferson just talade om: ”Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig.”¹³ Det som var lätt på lojalitetens lågland blir ytterst slitsamt och krävande när vi kommer till det sanna lärjungeskapets bergstopp. Den som tror att Jesus lärde ut en ansvarslös teologi läste inte det finstilla i kontraktet! Nej, när det gäller lärjungeskap är kyrkan ingen snabbmatskedja. Vi kan inte alltid få allt ”på vårt sätt”. En dag kommer *varje* knä att böjas och *varje* tunga bekänna att Jesus är Kristus och att frälsning bara kan komma på *hans* sätt.¹⁴

Vi vill fullfölja vårt uppdrag att tala både hårda och tröstande ord på generalkonferensen, men när vi talar om svåra ämnen kan ni vara säkra på att vi förstår att inte alla tittar på

pornografi, undandrar sig äktenskap eller har otillåtna sexuella relationer. Vi vet att alla inte bryter mot sabbatsdagen eller bär falskt vittnesbörd eller misshandlar en maka. Vi vet att de flesta av er som lyssnar *inte* är skyldiga till sådant, men vi har ett allvarligt uppdrag att utfärda varningar till dem som är det — var de än må vara i världen. Så om ni försöker göra ert bästa — om ni till exempel försöker hålla hemafton trots det kaos som ibland råder i ett hus fullt av små barn — beröm då er själva när vi kommer till det ämnet och lyssna i stället på ett annat tal där vi tar upp ett ämne som ni kanske brister i. Om vi undervisar genom Anden och du lyssnar genom Anden kommer några av oss att röra vid dina omständigheter och sända ett personligt profetiskt budskap direkt till dig.

Bröder och systrar, under generalkonferenserna ger vi vårt vittnesbörd tillsammans med andra vittnesbörd som kommer, ty på ett eller annat sätt *gör* Gud sin röst hörd. ”Jag sände ut

Bukarest, Rumänien

er att vittna för och varna folket”, har Frälsaren sagt till sina profeter.¹⁵

”[Och] efter ert vittnesbörd kommer jordbävningars vittnesbörd ... tordönens vittnesbörd ... blixtrars röst och stormars röst och havets vågors röst när de häver sig över sina bräddar ...

Och änglar skall ... ropa med hög röst medan de blåser i Guds basun.”¹⁶

De jordiska änglar som kommer till den här talarstolen har på sitt eget sätt ”blåst i Guds basun”. Varje predikan är alltid, definitionsmässigt, både ett vittnesbörd i kärlek och en varning, på samma sätt som naturen själv ska vittna och varna i dessa sista dagar.

Om en stund kommer president Thomas S. Monson att ställa sig här i talarstolen och avsluta konferensen. Låt mig säga något om denne älskade man, senioraposteln och profeten för den tid vi nu lever i. Med tanke på de ansvar jag har talat om och alla andra ni hört om under konferensen, är det tydligt att profeterna inte har ett lätt liv, och president Monsons liv är inte lätt. Han nämnde det i går kväll under prästadsömsessionen. Han kallades till apostlaskapet när han var 36 år, när hans barn var 12, 9 och 4 år gamla. Syster Monson och dessa barn har gett sin make och far till kyrkan och dess plikter i över 50 år nu. De har uthärdat sjukdomar och krav, sådana stötar och törnar som alla får här på jorden, och en del av dem har de fortfarande framför sig. Men president Monson förblir oemotståndligt positiv. Inget

slår ner hans glada humör. Han har en fantastisk tro och ovanlig uthållighet.

President Monson, låt mig tala för de församlade här och överallt, vi älskar dig och hedrar dig. Din hängivenhet är ett föredöme för oss allesamman. Vi tackar dig för ditt ledarskap. Fjorton andra som innehar det apostoliska ämbetet, plus andra på förhöjningen, de som sitter i församlingen framför oss och tusentals som samlats världen över älskar dig, stöder dig och står skuldra vid skuldra med dig i detta verk. Vi vill lätta din börda på alla sätt. Du är en av dessa änglalika budbärare som kallades före världens grundläggning att höja Jesu Kristi evangeliums baner inför hela världen. Du gör det så ståtligt. Om det evangelium som förkunnas, den frälsning det ger och han som ger den, vittnar jag i Herren Jesu Kristi stora och underbara namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jes 2:2; 11:12.
2. ”Se, dagen gryr och mörkret flyr”, *Psalmer*, nr. 1.
3. L&F 68:4.
4. Se 1 Kor 13:13.
5. Se 1 Kor 1:23.
6. L&F 6:9; 11:9.
7. Jes 61:1.
8. Ef 3:8.
9. Se Harold B. Lee, ”The Message”, *New Era*, jan. 1971, s. 6.
10. Se Matt 5:3–12.
11. Matt 5:21–22; se också 3 Nephi 12:22.
12. Matt 5:27–28.
13. Matt 5:48.
14. Se Rom 14:11; Mosiah 27:31.
15. L&F 88:81.
16. L&F 88:89–90, 92.

President Thomas S. Monson

När vi nu skiljs åt

Det finns ingen som fullständigt kan förstå den fulla betydelsen av det som Kristus gjorde för oss i Getsemane, men jag känner tacksamhet varje dag för hans försoningsoffer.

Mina bröder och systrar, mitt hjärta är fullt när vi nu kommer till slutet av den här konferensen. Vi har känt Herrens Ande i rikligt överflöd. Jag uttrycker min och alla kyrkans medlemmars uppskattning för alla som har deltagit i konferensen, även de som uppsänt bönerna. Må vi länge minnas talen vi lyssnat till. När vi får numret av *Ensign* och *Liahona* som innehåller alla talen i skriven form, må vi läsa och studera dem.

Återigen har musiken på alla sessionerna varit underbar. Jag tackar personligen dem som villigt delat med sig av talanger och därigenom berört och inspirerat oss.

Vi har genom handuppräknings stött bröder som har kallats till nya ämbeten under den här konferensen. Vi vill att de ska veta att vi ser fram emot att arbeta tillsammans med dem i Mästarens sak.

Jag älskar och uppskattar mina trofasta rådgivare, president Henry B. Eyring och president Dieter F. Uchtdorf. De är män med visdom och insikt. Deras tjänande är ovärderligt. Jag älskar och stöder mina bröder i de tolv apostlarnas kворum. De arbetar så effektivt och de är fullständigt hän-givna verket. Jag uttrycker min kärlek

till medlemmarna i de sjuttios kворum och presiderande biskopsrådet.

Vi står inför många svåra upp-gifter i världen idag, men jag försäkrar er att vår himmelske Fader är medveten om oss. Han älskar oss alla och välsignar oss när vi söker honom i bön och strävar efter att hålla hans bud.

Vi är en global kyrka. Våra medlemmar finns överallt i världen. Må vi vara goda medborgare i de länder där vi bor och goda grannar i våra samhällen, och sträcka oss ut till dem som tillhör andra kyrkor såväl som våra egna. Må vi vara män och kvinnor som handlar med ärlighet och integritet var vi än går och i allt vi gör.

Bröder och systrar, jag tackar er för era böner till min förmån och till förmån för alla kyrkans generalauktoriteter. Vi är djupt tacksamma för er och för allt som ni gör för att hjälpa Guds rike gå framåt på jorden.

När ni vänder åter till era hem, må ni göra det i säkerhet. Må himlens välsignelser vila över er.

Innan vi nu går härifrån vill jag dela med er min kärlek till Frälsaren och hans stora försoningsoffer för oss. Om tre veckor firar hela den kristna världen påsken. Jag tror inte

det finns någon som fullständigt kan förstå den fulla betydelsen av det som Kristus gjorde för oss i Getsemane, men jag känner tacksamhet varje dag för hans försoningsoffer för oss.

Han kunde ha ångrat sig i sista ögonblicket. Men det gjorde han inte. Han steg ner under allt för att han skulle kunna rädda allt. När han gjorde det gav han oss liv bortom det jordiska livet. Han återvann oss från Adams fall.

Djupt i min själ är jag tacksam mot honom. Han lärde oss hur vi ska leva. Han lärde oss hur vi ska dö. Han säkerställde vår frälsning.

När jag nu avslutar mitt tal vill jag läsa för er de rörande orden som Emily Harris skrev, som så värtaligt beskriver mina känslor inför påsken:

*Linnebindlarna som en gång höll
honom insvept är tomma.
De ligger där,
Fräscha och vita och rena.
Ingången är öppen.
Stenen har rullats bort,
Och jag kan nästan höra änglarna
prisa honom i sång.
Linnebindlar kan inte hålla
honom kvar.
Sten kan inte stänga honom inne.
Orden ekar i den tomma
kalkstensgrottan,
"Han är inte här."
Linnebindlarna som en gång höll
honom insvept är nu tomma.
De ligger där,
Fräscha och vita och rena.
Och åh, halleluja, graven är tom.¹*

Gud välsigne er, mina bröder och systrar. I vår Frälsares Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Emily Harris, "Empty Linen", *New Era*, apr. 2011, s. 49.

Ann M. Dibb

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Jag tror på att vara ärlig och sann

Att vara sann mot det man tror på — även när det inte är populärt, lätt eller roligt — håller oss tryggt kvar på stigen som leder till evigt liv med vår himmelske Fader.

Mina kära unga kvinnor, vilken underbar förmån och möjlighet det är för mig att stå inför er ikväll. Ni utgör en härlig och inspirerande syn.

Den trettonde trosartikeln är temat för veckoträffarna för 2011. När jag har närvarat vid ungdomsaktiviteter och sakramentsmöten i år, har jag hört unga män och unga kvinnor tala om vad den trettonde trosartikeln betyder för dem och hur de tillämpar den i sitt liv. Det finns många som vet att det är den sista trosartikeln, den längsta och svåraste att lära sig utantill, och den trosartikel de hoppas att biskopen inte kommer att be dem läsa upp ur minnet. Men många av er förstår att den trettonde trosartikeln är så mycket mer.

Den trettonde trosartikeln är en handledning för ett rättfärdigt, kristet liv. Föreställ er för ett ögonblick hur vår värld skulle se ut om alla valde att leva efter de lärdomar som finns i den trettonde trosartikeln: "Vi tror på att vara ärliga, sanna, kyska, välvilliga och dygdiga och att göra gott mot alla

människor, ja, vi kan verkligen säga att vi följer Paulus uppmaning: Vi tror allting, vi hoppas allting, vi har uthärdat mycket och hoppas kunna uthärda allting. Finns det något som är dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt, så söker vi efter detta."

I sitt första tal under söndagsmorgonens session av den generalkonferens som president Monson höll som profet, citerade han Paulus uppmaning som återfinns i Filippobrevet 4:8, som inspirerade till många av den trettonde trosartikelns principer. President Monson bekräftade vilka svåra tider vi lever i och gav oss uppmuntran. Han sade: "Under denna ibland farofyllda resa genom jordelivet, må också vi följa det råd från aposteln Paulus som hjälper oss vara trygga och på rätt kurs."¹

Ikväll vill jag ta upp på två närbesläktade principer i den trettonde trosartikeln som definitivt hjälper oss att "vara trygga och på rätt kurs". Jag har ett starkt vittnesbörd om och hängivenhet mot de viktiga principerna att vara ärlig och sann.

Montalban, Filippinerna

För det första: "[Jag] tror på att vara ärlig." Vad innebär det att vara ärlig? Häftet *Stå fast i din tro* lär: "Att vara ärlig innebär att alltid vara uppriktig, sanningsenlig och utan svek."² Det är ett bud från Gud att vara ärlig,³ och "fullständig ärlighet är nödvändig för vår frälsning."⁴

President Howard W. Hunter sade att vi måste vara villiga att vara helt ärliga. Han sade:

"För ett antal år sedan fanns det plakater i foajéerna och entréerna i våra kapell där det stod 'Var ärlig mot dig själv'. För det mesta handlade det om de små vardagliga tingen i livet. Det är där principen om ärlighet utvecklas.

Det finns vissa som medger att det är moraliskt fel att vara oärlig i stora saker men tycker att det kan ursäktas om det gäller sådant som är mindre viktigt. Är det verkligen skillnad på den oärlighet som gäller tusentals kronor och den som bara gäller några ören? ... Finns det verkligen grader av oärlighet, beroende på om det handlar om något stort eller något smått?"

President Hunter fortsätter: "Om vi vill ha Mästarens och den Helige Andens sällskap måste vi vara ärliga mot oss själva, ärliga mot Gud och mot våra medmänniskor. Det ger sann glädje."⁵

När vi är ärliga i allt, stort som smått, upplever vi frid i sinnet och ett rent samvete. Våra relationer berikas eftersom de grundas på tillit. Och den största välsignelsen som kommer

av att vara ärlig är att vi kan ha den Helige Anden som följeslagare.

Jag vill dela med mig av en enkel berättelse som har stärkt min beslutsamhet att vara ärlig i allt:

"En man gick en kväll för att stjäla majs från sin grannes åker. Han tog med sig sin lille pojke som skulle sitta på staketet och hålla utkik och varna ifall någon dök upp. Mannen hoppade över staketet med en stor säck över armen, och innan han började ta majs såg han sig omkring, först åt ena hållet och sedan åt det andra, och då han inte såg någon skulle han just börja fylla sin säck ... [Pojken ropade då]:

'Far, det finns ett håll du inte tittat åt än! ... Du glömde titta uppåt.'⁶

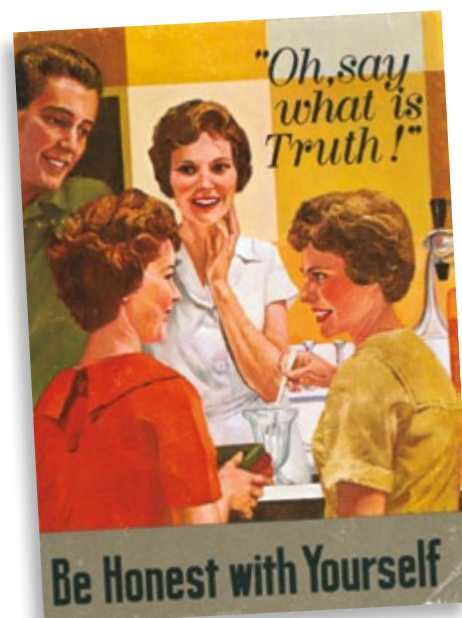
När vi frestas att vara oärliga, och vi drabbas alla av den frestelsen, kanske vi antar att ingen någonsin kommer att få reda på det. Den här berättelsen påminner oss om att vår himmelske Fader alltid vet, och att i slutändan är det honom vi är ansvariga inför. Den vetskapen hjälper mig att ständigt sträva efter att leva upp till denna förpliktelse: "[Jag] tror på att vara ärlig."

Den andra principen som den trettonde trosartikeln undervisar om är "[jag] tror på att vara ... sann". Ordboken definierar ordet *sann* som "ståndaktig", "lojal", "noggrann" och "utan avvikelser".⁷

En av mina favoritböcker är den brittiska klassikern *Jane Eyre*, som skrevs av Charlotte Brontë och gavs ut 1847. Huvudpersonen Jane Eyre

är en fattig föräldralös tonåring som visar exempel på vad det innebär att vara sann. I den här fiktiva berättelsen finns det en man, herr Rochester, som älskar fröken Eyre men inte kan gifta sig med henne. Istället bönfäller han fröken Eyre att leva med honom utan äktenskapets förmåner. Fröken Eyre älskar herr Rochester också, och för ett ögonblick blir hon frestad och frågar sig själv: "Vem i hela världen bryr sig om *dig*? Eller vem kommer att ta skada av vad du gör?"

Snabbt svarade Janes samvete: "*Jag* bryr mig om mig själv. Ju ensamare, ju mer utan vänner, ju mer oförsörjd jag är, desto mer kommer jag att respektera mig själv. Jag ska hålla det bud som givits av Gud ... Lagar och principer är inte till för tider då det inte finns frestelse — de är till för just sådana här stunder ... Om jag för egen bekvämlighets skull kan komma att bryta dem, vad är de då värda? De har ett värde — det har alltid varit min övertygelse ... Förutfattade åsikter och tidigare beslut är allt jag har att stå fast vid i denna stund — där sätter jag ned foten."⁸

I ett desperat ögonblick av frestelse förblev Jane Eyre sann mot det hon trodde på. Hon litade på den lag som givits av Gud och hon satte ner foten och motstod frestelsen.

Att vara sann mot det man tror på — även när det inte är populärt, lätt eller roligt — håller oss tryggt kvar på stigen som leder till evigt liv med vår himmelske Fader. Jag älskar den här teckningen som ritats av en ung kvinna för att påminna henne om hennes önskan att få uppleva glädjen i att leva med vår himmelske Fader för evigt.

Att vara sann gör också att vi kan ha en positiv inverkan på andras liv. Jag hörde nyligen den här inspirerande berättelsen om en ung kvinna som, genom sin förpliktelse att vara

sann mot det hon tror på, djupt påverkade en annan ung kvinnas liv.

För flera år sedan gick Kristi och Jenn på samma lektioner i körsång i Hurst, Texas i Förenta staterna. De kände inte varandra så väl, men Jenn hörde en dag hur Kristi pratade med sina vänner om religion, deras olika trosuppfattningar och favoritberättelser från Bibeln. Nyligen, då hon åter fick kontakt med Kristi, berättade Jenn följande:

”Jag tyckte det var ledsamt att jag inte visste något om vad du och dina vänner pratade om, så till julen frågade jag mina föräldrar om jag kunde få en bibel. Jag fick en bibel och jag började läsa den. Det var början på min religiösa resa och mitt sökande efter den sanna kyrkan ... Tolv år förflöt. Under den tiden besökte jag flera kyrkor och gick på möten regelbundet, men kände fortfarande som om det fanns något mer. En kväll föll jag på knä och vädjade om att få veta vad jag skulle göra. Den natten drömde jag om dig, Kristi. Jag hade inte träffat dig sedan vi gick ut high

school. Jag tyckte det var en konstig dröm, men jag trodde inte att den betydde något. Jag drömde om dig igen under de följande tre nätterna. Jag tog mig tid att fundera över vad drömmarna betydde. Jag kom ihåg att du var mormon. Jag gick in på mormonernas webbplats. Det första jag hittade var Vidsdomsordet. Min mor hade gått bort i lungcancer två år tidigare. Hon hade rökt och det gick upp ett ljus för mig när jag läste om Vidsdomsordet. Senare var jag på besök hos min far. Jag satt i hans vardagsrum och jag började be. Jag frågade vart jag skulle ta vägen och vad jag skulle göra. Just i det ögonblicket började reklam för kyrkan att visas på teven. Jag skrev ner telefonnumret och ringde samma kväll. Missionärerna ringde mig tre dagar senare och frågade om de fick ta med en Mormons bok hem till mig. Jag sa 'ja'. Jag döptes tre och en halv månader senare. Två år senare träffade jag min make i kyrkan. Vi gifte oss i templet i Dallas. Nu är vi föräldrar till två fina små barn.

Jag vill tacka dig, Kristi. Du var ett så underbart exempel för mig under hela skoltiden. Du var snäll och dygdig. Missionärerna gav mig diskussionerna och uppmanade mig att döpas, men *du* var min tredje missionär. Du planterade ett frö genom dina handlingar, och du har verkligen gjort mitt liv bättre. Jag har en evig familj nu. Mina barn kommer att växa upp med kunskap om evangeliets fullhet. Det är den största välsignelsen som någon av oss kan få. Du bidrog till att föra in detta i mitt liv.”

När jag kontaktade Kristi sade hon: ”Ibland tror jag att vi hör listan över egenskaper som nämns i trettonde trosartikeln och känner oss överväldigade. Men jag vet att när vi lever efter de här normerna och försöker följa Kristi exempel så kan vi göra skillnad ... Jag kan nästan förstå hur Ammon kände sig när han i Alma 26:3 säger: ’Och detta är den välsignelse som förlänats oss, att vi har gjorts till redskap i Guds händer att åstadkomma detta stora verk.’”

Det är min bön att var och en av er inte bara ska säga ”jag tror på att vara ärlig och sann” utan att ni också ska besluta er för att leva efter det löftet dag efter dag. Jag ber att ni, när ni gör det, ska bäras upp av vår himmelske Faders styrka, kärlek och välsignelser. när ni utför det som ni var och en har kommit hit för att göra. Jag säger detta i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson: ”Se tillbaka och gå framåt”, *Liahona*, maj 2008, s. 90.
2. *Stå fast i din tro* (2004), s. 182.
3. Se 2 Mos 20:15–16.
4. *Evangeliets lära* (2009), s. 177.
5. Howard W. Hunter, ”Basic Concepts of Honesty”, *New Era*, feb. 1978, s. 4, 5.
6. William J. Scott, ”Forgot to Look Up”, *Scott’s Monthly Magazine*, dec. 1867, s. 953.
7. Se *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11:e uppl. (2003), ”true”.
8. Charlotte Brontë, *Jane Eyre* (2003), s. 356.

Mary N. Cook

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

”Vänlighet börjar inom mig”

Välvillighet för med sig glädje och enighet till ditt hem, din klass, din församling och din skola.

För flera veckor sedan lärde jag mig något viktigt av en Laurel-flicka som talade under sakramentsmötet i min församling. Jag kände mig rörd när hon med tillförsikt undervisade och vittnade om Jesus Kristus. Hon avslutade sitt tal med följande ord: ”När jag väljer att ställa Jesus Kristus i centrum i mitt liv blir dagen en bättre dag. Jag är vänligare mot mina nära och kära och jag fylls med glädje.”

Jag hade iakttagit den här unga kvinnan på avstånd under de senaste månaderna. Hon hälsar på alla med glittrande ögon och ett leende. Jag har sett hur hon gläder sig åt andra ungdomars framgångar. Två Mia-flickor berättade nyligen att den här unga kvinnan beslutade sig för att slänga en biobiljett när hon insåg att filmen inte skulle bli en upplevelse som var ”dygdig och älskvärd”.¹ Hon är kärleksfull, vänlig och lydig. Hon kommer från ett hem med en ensamstående förälder och livet har inte varit problemfritt, så jag har undrat hur hon alltid kan vara så glad och vänlig. När den unga kvinnan vittnade: ”Jag ställer Jesus Kristus i centrum i mitt liv”, fick jag svaret.

”Vi tror på att vara ärliga, sanna, kyska, välvilliga och dygdiga och

att göra gott mot alla människor.” Den vackra listan över kristuslika egenskaper som finns i trettonde trosartikeln förbereder oss för tempelvälsignelser och evigt liv.

Jag vill fokusera på bara ett av orden i den listan — *välvilliga*. *Välvillighet* är ett älskvärdt ord som vi inte hör så ofta. Dess latinska motsvarighet betyder ”att önska någon väl”.² Att vara välvillig är att vara vänlig, välmenande och kärleksfull. Många av er fick lära er om välvillighet när ni var i Primär och lärde er den här sången utantill:

”Jag vill vara glad och god och snäll och ha ett vänligt sätt; för att vänlighet börjar inom mig är både sant och rätt.”³

Vår Frälsare undervisade oss om och levde ett liv i välvilja. Jesus älskade alla och han tjänade alla. När vi ställer Jesus Kristus i centrum i vårt liv hjälper det oss att bli välvilliga. För att vi ska kunna utveckla dessa kristuslika egenskaper måste vi lära oss om Frälsaren och ”följa i hans spår”.⁴

Liknelsen om den barmhärtige samariten lär vi oss att vi ska älska

alla. Liknelsen börjar i Lukas, kapitel 10, när en laglärd frågade Frälsaren: "Vad skall jag göra för att få evigt liv?"

Svaret: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv."

Den laglärd frågade därefter: "Vem är då min nästa?" Den laglärd ställde en mycket intressant fråga, eftersom judarnas grannar norr om dem, samariterna, var så illa omtyckta att när judarna skulle färdas från Jerusalem till

Galiléen tog de en lång omväg genom Jordandalen för att slippa färdas igenom Samarien.

Jesus svarade på den laglärdes fråga genom att berätta liknelsen om den barmhärtige samariten. Så här lyder liknelsen:

"En man var på väg från Jerusalem ner till Jeriko och råkade ut för rövare. De slet av honom kläderna och mishandlade honom. Sedan gav de sig av och lämnade honom där halvdöd ...

En samarit som färdades samma väg kom också dit. När han såg

mannen, förbarmade han sig över honom.

Han gick fram till honom, hällde olja och vin i hans sår och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom.

Nästa dag tog han fram två denarer och gav åt värdshusvärderna och sade: Sköt om honom, och kostar det mer skall jag betala när jag kommer tillbaka."⁵

Till skillnad från den judiske prästen och leviten som gick förbi den sårade mannen, en av deras egna, var samariten vänlig oavsett deras skiljaktigheter. Han gav bevis på den kristuslika egenskapen välvilja. Jesus lärde oss genom den här liknelsen att alla är vår nästa.

En rådgivare i ett biskopsråd berättade nyligen om en upplevelse som visar hur viktig varje medmänniska är. Då han såg ut över församlingen såg han ett barn med en stor ask kriter i många olika färger. När han såg på de många medlemmarna i församlingen, påminde han om att liksom färgkritorna liknade de varandra, men ändå var varje person mycket unik.

Han sade: "Färgen de kom med till församlingen och världen var deras egen unika färg ... De hade sina egna starka och svaga sidor, personliga önskningar och privata drömmar. Men tillsammans bildade de en färgstark andlig enighet ...

Enighet är en andlig egenskap. Den består av fridens och ändamålets härliga känslor som kommer av att tillhöra en familj ... Det är att önska det bästa för andra lika mycket som man önskar det för egen del ... Det är att veta att ingen med flit vill göra dig illa. [Det betyder att du aldrig är ensam.]"⁶

Vi bygger den enigheten och delar våra unika färger med varandra

genom välvilja: enskilda vänliga gärningar.

Har du någonsin känt dig ensam? Läger du märke till dem som är ensamma och lever i en värld utan färger? Unga kvinnor, jag har sett hur ni ger andra av er egen unika färg med era leenden, era vänliga ord eller ett uppmuntrande brev.

President Thomas S. Monson lärde oss hur man umgås med vänner och alla vi möter när han sade till kyrkans unga kvinnor: "Mina dyrbara unga systor, jag vädjar till er att ni ska ha modet att avstå från att döma och kritisera människor omkring er, och dessutom ha modet att se till att alla känner sig delaktiga, älskade och uppskattade."⁷

Vi kan följa den barmhärtige samaritens exempel och "förbättra världen" för bara en person genom att visa välvilja.⁸ Jag vill inbjuda er alla att åtminstone en gång under den kommande veckan följa samaritens exempel. Det kanske kräver att du sträcker dig utanför din vanliga vänkrets, eller övervinner din blyghet. Du kan modigt välja att tjäna någon som inte behandlar dig väl. Jag lovar dig att om du gör mer än det som är lätt att göra, kommer det att kännas så bra inombords att vänlighet så småningom blir en del av ditt dagliga liv. Du ska

se att välvilja kan föra med sig glädje och enighet till ditt hem, din klass, din församling och din skola. Kom ihåg: "Vänlighet börjar inom mig."

Visst älskade Frälsaren alla, men han tjänade alla också. Låt din godhet omfatta många. Gamla och unga kan storligen välsignas av ditt vänliga tjänande. President Monson har ända sedan han var ung haft en särskild plats i sitt hjärta för de gamla. Han insåg värdet av ett kort besök, ett leende eller beröringen av en sliten och rynkig hand. Sådana enkla kärlekshandlingar ger färg till ett liv som annars består av långa, ensamma och gråa dagar. Jag inbjuder er alla att vara omtänksamma mot era far- och morföräldrar och de gamla. Se dig omkring i kyrkan i morgon och se om det finns någon äldre som skulle glädjas av just din färgnyans i sitt liv. Det krävs inte så mycket av dig: hälsa dem vid namn, prata lite med dem, ge hjälp om så behövs. Kanske du kan hålla upp dörren eller erbjuda hjälp i deras hem eller trädgård? Det som är en enkel sak för dig i din unga ålder kan vara ett överväldigande projekt för en äldre person. Kom ihåg: "Vänlighet börjar inom mig."

Det svåraste kan ibland vara att vara vänlig i ens egen familj. Det

krävs mycket för att en familj ska bli stark. "Var glad, hjälpsam och omtänksam mot andra. Många problem i hemmet uppstår därför att familjemedlemmar talar och handlar själviskt eller elakt. Bry dig om de andra familjemedlemmarnas behov. Försök att vara en fridsstiftare i stället för att retas, slåss och bråka."⁹ Kom ihåg: "Vänlighet börjar inom mig."

Jesus älskade barnen, tog upp dem i famnen och välsignade dem.¹⁰ Liksom Frälsaren kan du välsigna alla barn med din vänlighet, inte bara barnen i ditt hem.

Du kanske inte förstår hur ditt liv och föredöme kan påverka ett litet barn. Jag fick nyligen ett brev från en vän som är föreståndare för ett daghem i en lokal high school. I den skolan går det flera unga män och kvinnor som är medlemmar i kyrkan. Hon berättade följande för mig: "När jag går genom korridorerna med de små barnen är det trevligt att se att många av skåpdörrarnas insidor är prydda med bilder på Jesus eller tempel. För några veckor sedan såg ett av barnen en bild på Jesus på insidan av en [ung kvinnas] öppna skåp och sade: 'Titta, Jesus är här i vår skola!' Med tårar i ögonen böjde sig eleven ner och gav barnet en kram. Jag tackade den unga kvinnan för det goda föredöme hon var för alla omkring sig. Det är upplyftande att veta att det finns så många ungdomar som försöker stå för sanning och rättfärdighet och som gör vad de kan för att inbjuda Anden i sitt liv fastän det ofta är svårt med allt oljud och all hårdhet i världen omkring dem. Vi har många underbara ungdomar i kyrkan."

Jag håller fullständigt med henne! Unga kvinnor, *ni* förbättrar världen genom att sätta Jesus Kristus i centrum i ert liv och ni "blir det han vill att ni ska bli".¹¹

Tack för era välvilliga liv, för att ni låter dem som är annorlunda att vara med, för er vänlighet mot era kamrater, de äldre, er familj, och de små barnen; för att ni genom era handlingar visar att de som är ensamma och som har problem och hjärtesorger är er nästa. Genom er välvilja "hjälp ni andra att se Frälsarens ljus".¹² Tack för att ni kommer ihåg att "vänlighet börjar inom mig".

Jag vet att president Thomas S. Monson är en Guds profet och att hans liv är ett mönster av välvilja som vi kan ta lärdom av. Följ vår profet. Lär av hans föredöme och lyssna på hans ord. Jag tror på Jesu Kristi evangelium och jag vet att det var genom Joseph Smith som prästadömet återställdes till jorden.

Jag vet att Frälsaren lever och älskar var och en av oss. Han har gett sitt liv för alla. Det är min bön att vi sätter Jesus Kristus i centrum i vårt liv och "följer i hans spår" genom att älska och tjäna varandra.¹³ Genom att göra det vet jag att vi kan göra världen till en bättre plats tack vare att "vi tror på att vara ... välvilliga".¹⁴ Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Trosartiklarna 1:13.
2. Se *Oxford English Dictionary Online*, 2:a uppl. (1989), "benevolent", oed.com.
3. "Vänlighet börjar inom mig", *Barnens sångbok*, s. 83.
4. "Guardians of Virtue", *Strength of Youth Media 2011: We Believe* (DVD, 2010); finns också tillgänglig via lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. Luk 10:25, 27, 29, 30, 33–35.
6. Jerry Earl Johnston, "The Unity in a Ward's Uniqueness", *Mormon Times*, 9 feb. 2011, s. M1, M12.
7. Thomas S. Monson, "Mod, mina vänner!" *Liahona*, maj 2009, s. 124.
8. "Guardians of Virtue."
9. *Vägledning för de unga* (häfte, 2001), s. 10.
10. Se Mark 10:16.
11. "Guardians of Virtue."
12. "Guardians of Virtue."
13. "Guardians of Virtue."
14. Trosartiklarna 1:13.

Elaine S. Dalton

Unga kvinnors generalpresident

Dygdens väktare

Förbered dig nu så att du blir berättigad till att få alla välsignelser som väntar dig i Herrens heliga tempel.

I bland händer det att vi inte har ord till att uttrycka våra känslor. Det är min bön att Anden ska vittna för era hjärtan om er gudomliga identitet och ert eviga ansvar. Ni är Israels hopp. Ni är vår kärleksfulle himmelske Faders utvalda och konungliga döttrar.

Förra månaden var jag med på en tempelvigsel för en ung kvinna som jag hade känt sedan hon föddes. När jag satt i beseglingsrummet och såg på den vackra kristallkronan som gnistrade i ljuset mindes jag dagen då jag höll henne första gången. Hennes mamma hade satt på henne en liten vit klänning och jag tyckte att hon var en av de vackraste bäbisarna jag någonsin hade sett. Så kom den här unga kvinnan in genom dörren, återigen klädd i vitt. Hon lyste av glädje. När hon kom in i rummet önskade jag av hela mitt hjärta att varje ung kvinna kunde föreställa sig en sådan här stund och alltid sträva efter att vara värdig att ingå och hålla heliga förbund och ta emot templets förrättningar i förberedelse för upphöjelsens välsignelser.

När det här paret knäböjde vid det heliga altaret, lovades de välsignelser bortom jordisk fattningsförmåga som välsignar, stärker och hjälper dem på deras jordiska resa. Det var en av de stunder när världen står still och hela

himlen gläds. När det nygifta paret såg in i rummets stora speglar, tillfrågades brudgummen vad han såg. Han sade: "Alla dem som har gått före mig." Sedan tittade paret in i den stora spegeln på motsatta väggen och bruden sade med tårar i ögonen: "Jag ser alla dem som kommer efter oss." Hon såg sin framtida familj — sina efterkommande. Jag vet att hon i den stunden återigen förstod hur viktigt det är att tro på att vara kysk och dygdig. Det finns ingen vackrare syn än ett par som förberett sig på rätt sätt och som tillsammans knäböjer vid templets altare.

Dina år i Unga kvinnor förbereder dig för templet. Där får du de välsignelser du har rätt till som en dyrbar Guds dotter. Din himmelske Fader älskar dig och vill att du ska vara lycklig. Du gör det genom att "vandra på dygdens stigar"¹ och "hålla fast vid [dina] förbund".²

Unga kvinnor, i en värld där moralisk förorening, tolerans för det onda, utnyttjandet av kvinnor och förvrängda roller ständigt ökar, måste ni slå vakt om er själva, er familj och alla dem som ni umgås med. Ni måste vara dygdens väktare.

Vad är dygd och vad är en väktare? "Dygd bygger på tankar och uppförande som grundar sig på höga moraliska normer. Den innefattar

kyskhet och [moralisk] renhet.”³ Och vad är en väktare? En väktare är någon som beskyddar, värnar och försvarar.⁴ Som en dygdens väktare beskyddar, värnar och försvarar du alltså moralisk renhet eftersom förmågan att skapa jordiskt liv är en helig och upphöjd kraft som måste skyddas tills du gifter dig. Dygd är ett krav för att kunna ha den Helige Andens sällskap och vägledning. Du behöver den vägledningen för att med framgång lotsa dig fram genom världen du lever i. Att vara dygdig är ett krav för inträde i templet. Och det är ett krav för att vara värdig att stå i Frälsarens närhet. Du förbereder dig nu för det tillfället. Personlig tillväxt och normerna som finns i *Vägledning för de unga* är viktiga. När du följer principerna som nämns i de här häftena får du styrka och hjälp att bli ”mer mogen för himlen”.⁵

Förra sommaren bestämde sig en grupp unga kvinnor från Alpine i Utah att de ville bli ”mer mogna för himlen”. De bestämde sig för att fokusera på templet genom att vandra från templet i Draper till templet i Salt Lake City,

ett avstånd på 35 kilometer, precis som pionjären John Rowe Moyle hade gjort. Broder Moyle var stenhuggare och hade kallats av profeten Brigham Young att arbeta på templet i Salt Lake City. Varje vecka gick han de 35 kilometerna från sitt hem till templet. Ett av hans jobb var att rista in orden ”Helgat åt Herren” på östra sidan av templet. Det var inte lätt och han hade många svårigheter att övervinna. Så hände det sig att han blev sparkad på benet av en ko. Eftersom benet inte ville läka var man tvungen att amputera det. Men det hindrade honom inte från hålla förpliktelsen mot profeten och arbetet på templet. Han snidade ett träben och efter många veckor gick han återigen sina 35 km till templet för att utföra arbetet som han lovat att göra.⁶

De unga kvinnorna i Cedar Hills sjätte församling beslöt sig för att gå samma avstånd för en förfader och också för någon som inspirerade dem att förbli värdiga att inträda i templet. De tränade varje vecka under veckoträffen, och samtidigt delade de med sig av sin kunskap

och sina känslor om templet.

De började vandringen till templet tidigt en morgon med en bön. När de gav sig iväg imponerades jag av deras tillförsikt. De hade förberett sig väl och de visste att de var förberedda. De hade blicken fäst på målet. Varje steg de tog var symboliskt för var och en av er när ni också nu förbereder er att besöka templet. Er personliga träning har börjat med dagliga personliga böner, dagliga skriftstudier i Mormons bok och ert arbete på Personlig tillväxt.

När de här unga kvinnorna fortsatte sin vandring fanns det mycket längs vägen som distraherade dem, men de höll blicken på målet. En del började få blåsor på fötterna och andra började få ont i knäna, men de fortsatte. För var och en av er finns det många distraktioner, skador och hinder längs vägen till templet, men ni är också fast beslutna och fortsätter framåt. Vägen som de här unga kvinnorna tog hade kartlagts av deras ledare som hade gått och kört längs vägen och hade valt den säkraste och rakaste vägen. Er väg är också

markerad och ni kan vara förvissade om att Frälsaren inte bara har gått samma väg, utan går igen tillsammans med er — varje steg av vägen.

Längs den här resan till templet fanns fäder, mödrar, släktingar och prästadömsledare som tjänstgjorde som väktare. Deras jobb var att se till att alla var trygga och skyddade från faror. De såg till att ingen ung kvinna blev uttorkad utan fick nog med näring för att orka fram. Det fanns stationer bemannade av prästadömsledare där de kunde vila och dricka vatten. Unga kvinnor, era fäder och mödrar, era biskopar och så många andra är era väktare när ni vandrar på vägen till templet. De ger er varningar och anvisningar på vägen, och skulle ni bli skadade eller gå åt fel håll, så hjälper de er.

Jag imponerades av att de sista kilometrarna fick de sällskap av sina bröder och andra unga män och vänner som kom för att stödja de beslutssamma unga kvinnorna och heja på dem. En bror lyfte upp sin syster, som hade stora blåsor på fötterna, och bar

henne på ryggen den sista biten till templet. När de otroliga unga kvinnorna nådde sitt mål, rörde de med tårar i ögonen vid templet och ingick en tyst förpliktelse att alltid vara värdig att inträda i templet.

Tempelvandringen är som en bild av livet. Föräldrar och prästadömsledare står som väktare längs vägen. De ger stöd och hjälp. Unga kvinnor värnade om och uppmuntrade varandra. Unga män beundrade de unga kvinnornas styrka, förpliktelse och uthållighet. Bröder bar systrar som hade skadats. Familjer gladdes tillsammans med sina döttrar när kom fram till templet och körde hem dem i säkerhet.

Du måste bevara din personliga dygd och dygden hos dem du umgås med för att hålla dig kvar på vägen till templet. Varför? Mormon lärde i Mormons bok att dygd och kyskhet är "det som [är] kärare och dyrbarare än allt annat".⁷

Vad kan var och en av er göra för att vara en dygdens väktare? Det börjar med att du tror på att du kan påverka din omgivning. Du börjar med att fatta ett beslut. När jag var ung lärde jag mig att vissa beslut bara behöver fattas en gång. Jag skrev en lista på saker som jag *alltid* tänkte göra och saker som jag *aldrig* tänkte göra i ett litet skrivblock. Jag nämnde saker som att lyda visdomsordet, be

dagligen, betala tionde, och aldrig missa kyrkans möten. Jag fattade de besluten en gång och när en kris uppstod visste jag exakt vad jag skulle göra tack vare att jag fattat besluten på förhand. När mina vänner i high school sade: "Ett enda glas alkohol skadar ingen", skrattade jag och sade: "Jag beslutade mig för att inte göra det när jag var tolv." Att fatta beslut på förhand hjälper dig vara en dygdens väktare. Jag hoppas att var och en av er vill skriva en lista på saker som ni *alltid* tänker göra och saker som ni *aldrig* tänker göra. Lev sedan efter den listan.

Att vara en dygdens väktare betyder att du alltid är anständig, inte bara i klädsel utan också i ditt tal, dina handlingar och din användning av sociala media. Att vara en dygdens väktare betyder att du aldrig sms:ar ord eller bilder till unga män som kan göra att de förlorar Andens sällskap, förlorar sin prästadömskraft eller förlorar sin dygd. Det betyder att du förstår kyskhetens vikt därför att du också förstår att din kropp är ett tempel och att den heliga fortplantningsförmågan inte får missbrukas före äktenskapet. Du förstår att du besitter en helig kraft som innefattar det heliga ansvaret att bringa andra andar till jorden för att få en kropp där deras eviga ande kan bo. Den kraften inbegriper en annan helig

själ. Du är en väktare för något som är ”dyrbarare än pärlor”.⁸ Var trofast. Var lydlig. Förbered dig nu så att du kan bli berättigad att få alla välsignelser som väntar dig i Herrens heliga tempel.

Till mödrarna som lyssnar ikväll säger jag att ni är era döttrars viktigaste föredömen på anständighet och dygd — och det tackar jag er för. Tveka aldrig att lära dem att de är Guds konungsliga döttrar och att deras värde inte är beroende av deras sensuella dragningskraft. Och låt dem se era hur er tro korrekt och konsekvent gestaltas i er egen personliga attityd och utseende.⁹ Ni är också dygdens väktare.

Den här veckan gick jag återigen upp för Ensign Peak. Det var tidigt på morgonen och när jag tittade ner från bergstoppen på Herrens berg — templet i Salt Lake City — blev allt återigen kristallklart. Pionjärerna gav allt de hade för att komma högt bland bergen så att du och jag skulle kunna få templets välsignelser och bli beseglade för evigt som familjer. Fyrtio år av uppoftningar, slitsamt arbete och till och med vandring från Alpine till templet — varför? Därför att de, liksom du, trodde! De trodde på en profet. De trodde att han hade sett och talat med Gud och hans älskade Son. De trodde på Frälsaren. De trodde på Mormons bok. Tack vare det kunde de säga: ”Vi tror allting, vi hoppas allting, vi har uthärdat mycket och hoppas kunna uthärda allting.”¹⁰ De uthärdade många saker och det kan vi också. Vi tror på den trettonde trosartikeln för att det är just de sakerna som berättigar oss till att värdigt inträda i templet och en dag stå i vår himmelske Faderns närhet — beprövade, rena och beseglade. Det kräver att du är ”mer mogen för himlen”

och att du förbereder dig nu och växer i tillförsikten att du kan göra det som är svårt.

Unga kvinnor, ni är engagerade i ett stort verk! Och ni är inte ensamma! När ni vakar över er dygd och renhet ges ni styrka. När ni håller förbunden ni ingått får ni vägledning och skydd från den Helige Anden. Ni omges av himmelska änglaskaror. President Thomas S. Monson påminner oss: ”Kom ihåg att vi inte är ensamma när vi springer livets stora lopp. Vi har rätt till Herrens hjälp.”¹¹ Förbered er för den dagen när ni går till Herrens tempel värdiga och förberedda att ingå heliga förbund. Som dygdens väktare vill ni *söka* Frälsaren i hans heliga hus.

Jag vittnar om att Gud lever och

att hans älskade Son, vår Återlösare Jesus Kristus lever, och tack vare den återlösande och möjliggörande kraften i hans oändliga försoning kan var och en av er vägledas och beskyddas på er väg till templet och tillbaka till deras närhet. Jag ber att var och en av er stärks för det arbete som blir er bästa stund. Lev för den underbara dagen som omtalas i Johannes uppenbarelse när ni ska ”vandra ... i vita kläder, ty [ni] är värdiga”.¹² I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 25:2.
2. L&F 25:13.
3. *Unga Kvinnor: Personlig tillväxt* [häfte, 2009], s. 70.
4. Se thefreedictionary.com/guardian.
5. ”Mer helighet giv mig”, *Psalmer*, nr. 77.
6. Se Dieter F. Uchtdorf, ”Lyft där ni står”, *Liahona*, nov. 2008, s. 55.
7. Moroni 9:9.
8. Ords 3:15.
9. Se M. Russell Ballard, ”Mödrar och döttrar”, *Liahona*, maj 2010, s. 18–21.
10. Trosartiklarna 1:13.
11. Thomas S. Monson, ”Lysande utsikter” (KUV:s brasafton för unga vuxna, 11 jan. 2009), <http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-1,00.html>.
12. Upp 3:4.

São Paulo, Brasilien

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Ett levande vittnesbörd

Ett vittnesbörd kräver näring genom trons bön, hunger efter Guds ord i skrifterna och lydnad mot sanningen.

Mina älskade unga systrar! Ni är Herrens kyrkas strålande hopp. Min avsikt ikväll är att hjälpa er förstå att det är så. Om den tron kan bli ett djupt vittnesbörd från Gud, kommer det att forma era dagliga och ständiga val. Och genom vad som för er kan verka som obetydliga val kommer Herren sedan att leda er till den glädje ni vill uppleva. Genom era val kommer han att kunna välsigna otaliga andra.

Ert val att vara tillsammans med oss ikväll är ett exempel på betydelsefulla val. Mer än en miljon unga kvinnor, mödrar och ledare är inbjudna. Av allt ni kunde ha valt att göra, valde ni att vara tillsammans med oss. Ni gjorde det på grund av er tro.

Ni tror på Jesu Kristi evangelium. Ni har tillräcklig tro för att komma och lyssna på hans tjänare, och tro nog för att hoppas att något ni hör eller känner ska leda er till ett bättre liv. Ni kände i ert hjärta att vägen till större lycka är att följa Jesus Kristus.

Ni kanske inte insåg att det var ett medvetet val av stor betydelse. Ni kanske bara kände en önskan att vara här för att vänner eller släktingar också är här. Ni kanske bara har tackat ja till någon som var vänlig och inbjöd er att komma. Men även om ni inte tänkte på det, kände ni åtminstone ett svagt

eko av Frälsarens inbjudan: "Kom ... och följ mig."¹

Under den timma vi har varit tillsammans har Herren fördjupat er tro på honom och stärkt ert vittnesbörd. Ni har hört mer än ord och musik. Ni har känt Anden vittna för ert hjärta att det finns levande profeter på jorden i Herrens sanna kyrka och att vägen till lycka finns i hans rike. Ert vittnesbörd har stärkts om att detta är den enda sanna och levande kyrkan på jorden idag.

Men vi kände inte alla precis likadant. För några var det ett Andens vittnesbörd om att Thomas S. Monson är en Guds profet. För andra handlade det om att ärlighet, dygd och att göra gott mot alla människor verkligen är Frälsarens egenskaper. Och med det kom en större önskan att vara lik honom.

Ni har alla en önskan om att ert vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium ska stärkas. President Brigham Young såg era behov för många år sedan. Han var en Guds profet och med profetisk framsynthet såg han för 142 år sedan er och era behov idag. Han var en kärleksfull far och en levande profet.

Han såg hur världens inflytande påverkade hans egna döttrar. Han såg att det världsliga inflytandet drog

dem bort från Herrens väg till lycka. På hans tid kom de här inflytandena delvis genom den nya kontinentala järnvägen som gav de isolerade och skyddade heliga kontakt med omvärlden.

Han kanske inte såg dagens tekniska underverk där ni med en handapparat kan välja att koppla upp er mot oräkneliga begrepp och människor över hela världen. Men han såg hur viktigt det var för hans döttrar — och för er — att era val görs utifrån ett kraftfullt vittnesbörd om en levande och kärleksfull Gud och hans plan för vår lycka.

Här är hans profetiska och inspirerade råd till sina döttrar och till er som alltid är tidsenliga.

Det är själva kärnan i mitt budskap ikväll. Han satt i ett rum i sitt hem, mindre än en kilometer från den plats där budskapet nu går ut till Guds döttrar i länder över hela världen, och sade: "Israels unga döttrar behöver få ett levande vittnesbörd om sanningen."²

Sedan skapade han en förening för unga kvinnor som har blivit det vi idag i Herrens kyrka kallar "Unga kvinnor". Ni har ikväll känt något av det underbara inflytandet från det val han gjorde den där söndagskvällen i sitt vardagsrum.

Mer än hundra år senare har Israels döttrar över hela världen en önskan att själva få ett levande vittnesbörd om sanningen. Ni kommer att behöva detta levande och växande vittnesbörd idag och under resten av livet, för att stärka er och leda er på vägen mot evigt liv. Och med det kommer ni att kunna överföra Kristi ljus till era bröder och systrar överallt i världen och över generationer.

Ni vet av egen erfarenhet vad ett vittnesbörd är. Joseph Fielding Smith lärde att ett vittnesbörd är "en

övertygande kunskap, given genom uppenbarelse till den som ödmjukt söker sanningen". Han sade om den Helige Anden som frambringar denna uppenbarelse: "Dess övertygande kraft är så stark att det inte kan finnas något tvivel i sinnet när Anden har talat. Det är enda sättet att verkligen veta att Jesus är Kristus och att hans evangelium är sant."³

Ni har själva känt den inspirationen. Det har kanske handlat om att bekräfta en del av evangeliet, som det var för mig ikväll. När jag hörde orden i 13:e trosartikeln om att vara "ärliga, sanna, kyska [och] välvilliga", var det som om Herren uttalade dem. Jag kände på nytt att det är hans egenskaper. Jag kände att Joseph Smith var hans profet. Så för mig var det här inte bara ord.

För mitt inre såg jag de dammiga vägarna i Judéen och Getsemane örtagård. I mitt hjärta kände jag något av hur det skulle ha varit att knäfalla som Joseph gjorde inför Fadern och

Sonen i den heliga lunden i staten New York. Jag såg inget ljus klarare än solen vid middagstiden, som han gjorde, men jag kände värmen och undret av ett vittnesbörd.

Vittnesbördet kommer till dig bit för bit när delar av hela sanningen om Jesu Kristi evangelium bekräftas. När du till exempel läser och begrundar Mormons bok kommer verser som du har läst tidigare att verka nya för dig och ge nya tankar. Ditt vittnesbörd växer på bredden och djupet när den Helige Anden bekräftar att de är sanna. Ditt levande vittnesbörd växer när du studerar, ber och begrundar skrifterna.

Den bästa beskrivning jag vet av hur man får och bevarar detta levande vittnesbörd har redan tagits upp. Den finns i 32:a kapitlet i Alma i Mormons bok. Ni kanske har läst det många gånger. Jag hittar nytt ljus i det varje gång jag läser det. Låt oss gå igenom de lärdomar det innehåller en gång till ikväll.

Dessa inspirerade verser lär oss att börja vårt sökande efter ett vittnesbörd med "en smula tro" och med en önskan att den ska växa.⁴ Ikväll har ni känt av tron och denna önskan när ni lyssnat på medryckande tal om Frälsarens vänlighet, hans ärlighet och om den renhet hans bud och försoning möjliggjorde för oss.

Så ett trons frö har redan sått i ert hjärta. Ni kanske till och med har känt ert hjärta svälla, så som det utlovas i Alma. Det gjorde jag.

Men liksom en växt måste det få näring, annars vissnar det. Flitiga och innerliga böner i tro är avgörande och viktiga näringsämnen. Lydnad mot den sanning ni har tagit emot kommer att hålla vittnesbördet vid liv och stärka det. Lydnad mot buden är en del av den näring som ni måste ge ert vittnesbörd.

Ni minns Frälsarens löfte: "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv."⁵

Det har fungerat för mig, och det kommer att fungera för er. En lärosats i evangeliet som jag undervisades om när jag var ung är att den största av alla Guds gåvor är evigt liv.⁶ Jag lärde mig att en del av evigt liv är att leva för evigt i kärlek som familjer.

Ända sedan jag hörde dessa sanningar första gången och de bekräftades i mitt hjärta, har jag känt mig förpliktad att göra allt jag kan för att undvika stridighet och söka frid i min familj och i mitt hem.

Endast efter det här livet kan jag få njuta av fullheten av den största av alla gåvor — evigt liv. Men mitt i livets utmaningar har jag fått en liten glimt av hur min familj i himlen kan se ut. Genom de här upplevelserna har mitt vittnesbörd vuxit och stärkts om att beseglingsmakten som utövas i tempelen är verklig.

Att få se mina två döttrar döpas i templet för sina förfäder har dragit mitt hjärta till dem och till de förfäder vars namn vi funnit. Elias löfte om att hjärtan skulle vändas till varandra inom släktled har uppfyllts hos oss.⁷ Så tron har för mig blivit en visshet, så som vi blir lovade i Almas bok.

Jag har upplevt åtminstone en del av den glädje som mina förfäder kände när Frälsaren kom till andevärlden efter sin jordiska mission. Så här lyder beskrivningen i Läran och förbunden:

”Och de heliga gladdes åt sin återlösning och böjde knä och erkände Guds Son som sin Återlösare och Befriare från döden och från helvetets kedjor.

Deras ansikten lyste och strålglansen från Herrens närhet vilade på dem, och de sjöng lovsånger till hans heliga namn.”⁸

Jag kunde känna deras glädje när jag handlade efter mitt vittnesbörd om att Herrens löfte om evigt liv är

verkligt. Det vittnesbördet stärktes genom att jag valde att handla därefter, så som Frälsaren lovade att det skulle göra.

Han har också lärt oss att förutom att välja att vara lydiga måste vi be om ett vittnesbörd om sanningen. Herren lärde oss detta i sin befallning att be och fråga om Mormons bok är sann. Han sade genom sin profet Moroni:

”Se, jag vill uppmana er att när ni läser dessa uppteckningar, om det är enligt Guds visdom att ni skall läsa dem, ni då kommer ihåg hur barmhärtigt Herren har varit mot människobarnen, från Adams skapelse ända fram till den tid då ni får dessa uppteckningar, och begrundar det i era hjärtan.

Och jag uppmanar er att ni, när ni får dessa uppteckningar, frågar Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om inte dessa uppteckningar är sanna. Och om ni frågar med ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus skall han uppenbara sanningen om dem för er genom den Helige Andens kraft.

Och genom den Helige Andens kraft kan ni få veta sanningen om allting.”⁹

Jag hoppas att ni alla har provat det löftet för egen del eller att ni snart gör det. Svaret kanske inte kommer i form av en enda kraftfull andlig upplevelse. För mig kom det lugnt och stilla från början. Men det kom allt starkare varje gång jag läste och frågade Gud om Mormons bok.

Jag är inte beroende av vad som har hänt i det förflutna. För att bevara mitt levande vittnesbörd om Mormons bok, gör jag ofta anspråk på Moronis löfte. Jag tar inte välsignelsen av att ha ett vittnesbörd för given, som om det vore en konstant rättighet.

Ett vittnesbörd kräver näring genom trons bön, hunger efter Guds

ord i skrifterna och lydnad mot sanningen vi har tagit emot. Det finns en fara med att försumma bönen. Det är farligt för vårt vittnesbörd att bara planlöst studera och läsa skrifterna. De är nödvändiga näringsämnen för vårt vittnesbörd.

Ni minns Almas varning:

”Men om ni försummar trädet och inte ser till att det får näring, se, då kan det inte slå rot. Och när solens hetta kommer och bränner det vissnar det bort, eftersom det inte har någon rot, och ni rycker upp det och kastar bort det.

Detta beror nu inte på att fröet inte var gott, inte heller beror det på att dess frukt inte skulle vara önskvärd. Utan det beror på att er jordmån är ofruktbar och att ni inte vårdar trädet, och därför kan ni inte få någon frukt därav.”¹⁰

Ni måste mätta er med Guds ord, be innerligt och jämt och ständigt lyda

Herrens bud för att ert vittnesbörd ska växa och frodas. Alla har vi ibland befunnit oss i omständigheter bortom vår kontroll som avbrutit vår skriftstudievana. Det kan finnas tider när vi av någon anledning väljer att inte be. Det kan finnas bud som vi väljer att bortse från under en tid.

Men ni får inte er längtan efter ett levande vittnesbörd uppfylld om ni glömmar varningen och löftet i Alma:

”Och om ni därför inte vårdar ordet och med trons öga ser framåt mot dess frukt kan ni aldrig plocka frukten från livets träd.

Men om ni vårdar ordet, ja, vårdar trädet när det börjar växa, genom er tro och med stor flit och med tålmod och ser framåt mot dess frukt, skall det slå rot. Och se, det skall bli ett träd som skjuter upp till evigt liv.

Och tack vare er flit och er tro och ert tålmod i att vårda ordet så att det kan slå rot i er, se, då skall ni snart få plocka frukten därav som är högst dyrbar, som är sötare än allt som är sött och som är vitare än allt som är vitt, ja, och renare än allt som är rent.

S:t Catherine, Jamaica

Och ni skall njuta av denna frukt ända till dess ni är mättade, så att ni inte hungrar, och inte heller skall ni törsta.

Då ... skall ni få skörda lönen för er tro och er flit och ert tålmod och er långmodighet då ni väntade på att trädet skulle bära frukt åt er.”¹¹

Orden ”ser framåt mot dess frukt” i det här skriftstället vägledde den visa undervisning ni har fått ikväll. Det är därför era ögon riktades mot en framtida dag i templets beseglingsrum. Det var därför ni fick hjälp ikväll att visualisera den till synes oändliga ljuskedja som reflekteras i speglarna på väggarna i ett beseglingsrum, där ni kan viga i ett Guds tempel.

Om ni ser fram emot en sådan dag med tillräckligt stor önskan, fram-sprungen ur ert vittnesbörd, stärks ni så att ni kan motstå världens frestelser. Varje gång ni väljer att försöka leva mer likt Frälsaren stärks ert vittnesbörd. Ni kan med tiden själva få veta att han är världens ljus.

Ni känner då hur ljuset ökar i ert liv. Det sker inte utan ansträngning.

Men det kommer när ert vittnesbörd växer och ni väljer att ge det näring. Här är det sanna löftet i Läran och förbunden: ”Det som är av Gud är ljus, och den som tar emot ljus och förblir i Gud får mer ljus, och detta ljus växer sig klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen.”¹²

Ni är ett ljus för världen när ni delar med er av ert vittnesbörd till andra. Andra kommer att se det Kristi ljus som finns hos er. Herren ska finna sätt för det ljuset att röra vid dem ni älskar. Och genom Guds döttrars samlade tro och vittnesbörd ska han med sitt ljus röra vid miljoner människors liv i hans rike och över hela världen.

Kyrkans hopp vilar i ert vittnesbörd och era val, och det gör också de generationers hopp som följer ert exempel att lyssna till och ta emot Herrens inbjudan: ”Kom ... och följ mig.” Herren känner er och älskar er.

Jag ger er min kärlek och mitt vittnesbörd. Ni är döttrar till en kärleksfull och levande Fader i himlen. Jag vet att hans uppståndne Son, Jesus Kristus, är världens Frälsare och ljus. Jag vittnar om att den Helige Anden har sänt budskap till er ikväll som bekräftar sanningen för ert hjärta. President Thomas S. Monson är Guds levande profet. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Luk 18:22.
2. Brigham Young, i *A Century of Sisterhood: Chronological Collage, 1869–1969* (1969), s. 8.
3. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, sammanst. av Joseph Fielding Smith Jr., 5 band (1957–1966), 3:31.
4. Se Alma 32:27.
5. Joh 7:17.
6. Se L&F 14:7.
7. Se Mal 4:5–6; Joseph Smith — Historien 1:38–39.
8. L&F 138:23–24.
9. Moroni 10:3–5.
10. Alma 32:38–39.
11. Alma 32:40–43.
12. L&F 50:24.

Register över konferensberättelser

Här följer en förteckning över valda upplevelser från generalkonferenstal som kan användas i personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Sidnumren gäller den sida där talet börjar.

TALARE	BERÄTTELSE
Jean A. Stevens	(10) Barn är goda exempel genom att betala tionde. Liam lyssnar på sin fars röst under en medicinsk behandling.
Äldste Walter F. González	(13) Reporter undrar om den hänsyn som visas hustrur är äkta eller falsk.
Äldste Kent F. Richards	(15) Liten flicka ser änglar runt barn på ett sjukhus.
Äldste Quentin L. Cook	(18) Innehållet i en väska visar hur en ung kvinna följer evangeliet. Syster på Tonga ger förslag på hur man kan hjälpa unga vuxna män.
President Henry B. Eyring	(22) Samhälle bidrar med hjälp efter att Tetondammen brustit.
President Boyd K. Packer	(30) Stavsresident råder man att "låta det vara" efter sin hustrus död.
Äldste Dallin H. Oaks	(42) Kapten Ray Cox offerar sömn för att soldater ska vara i säkerhet. Aron Ralston uppmanar mod för att rädda sitt liv.
Äldste M. Russell Ballard	(46) Guldgrävare lär sig värdet av små guldskor.
Äldste Neil L. Andersen	(49) Sidney Going väljer mission före rugby.
Larry M. Gibson	(55) President för diakonernas kворum lär sig vilka hans ansvarsuppgifter är.
President Dieter F. Uchtdorf	(58) Man inser inte vilka förmåner som ingår på ett kryssningsfartyg.
President Henry B. Eyring	(62) Kvorum letar efter medlem som försvunnit i skogen. Henry B. Eyring besöker trofast högpräst.
President Thomas S. Monson	(66) Thomas S. Monson inbjuder ett par att se en besegling.
Äldste Paul V. Johnson	(78) Ung kvinna blir omvänd till kyrkan under långvarigt sängliggande.
Biskop H. David Burton	(81) Robert Taylor Burton hjälper till att rädda ett handkärrekompani.
Silvia H. Allred	(84) Ung mor får hjälp av sin besökslärare.
President Thomas S. Monson	(90) Brasilianska heliga reser lång sträcka från Manaus till templet. Familjen Mou Tham gör uppoffringar för att komma till templet. Thomas S. Monson deltar i första spadtagsceremoni för ett tempel i Rom i Italien.
Äldste Richard G. Scott	(94) Richard G. Scott uppmanas att leka med barnen i stället för att laga tvättmaskinen. Jeanene Scott sparar på kärleksmeddelanden. Richard G. Scott tar hand om sin son som har hjärtproblem.
Äldste D. Todd Christofferson	(97) Hugh B. Brown beskär vinbärsbuske och blir sedan själv beskuren, bildligt talat.
Äldste Carl B. Pratt	(101) Familjen Whetten betalar tionde och får välsignelser.
Äldste C. Scott Grow	(108) C. Scott Grow's bror gör dåliga val men omvänder sig sedan.
Ann M. Dibb	(115) Kristi är föredöme och Jenn kommer ihåg det när hon söker efter sanningen.
Mary N. Cook	(118) Barn ser en bild av Jesus i ett skåp i en skola. Ung kvinna väljer att inte titta på en tvivelaktig film.
Elaine S. Dalton	(121) Ung kvinnor går från Draper i Utah till Salt Lake-templet.

Gör konferensen till en del av ditt liv

Du kan använda några av de här aktiviteterna och frågorna som utgångspunkt för en familjediskussion eller personlig begrundan när du gör generalkonferensens lärdomar till en del av ditt liv.

Du hittar alla generalkonferenstal på internet på conference.lds.org.

Obs: Sidnumren som anges nedan gäller första sidan av talet som nämns.

För barn

- President Thomas S. Monson tillkännagav att kyrkan ska bygga tre nya tempel. Det innebär att det totala antalet tempel som nu är i verksamhet, som håller på att byggas eller som har tillkännagetts nu uppgår till 160. Titta på en

karta för att hitta Meridian i Idaho i USA, Fort Collins i Colorado i USA, Winnipeg i Manitoba i Kanada och templet som ligger närmast dig. Läs eller återge några av berättelserna som president Monson återgav om trofasta medlemmar som har offrat mycket för att komma till templet (sidan 90). Sätt upp mål att besöka

templet så snart du kan, eller prata om hur man kan hålla sig värdig att besöka templet.

- När Adam och Eva levde på jorden offrade de djur som ett sätt att dyrka vår himmelske Fader. Äldste L. Tom Perry sade at Frälsaren introducerade sakramentet för sina lärjungar på sabbaten som en ny form av dyrkan. Vi forstätter att dyrka Herren genom att ta del av sakramentet på sabbatsdagen. Gå igenom äldste Perrys tal (sidan 6) som familj för att få veta hur man klär sig på söndagen och hur man kan hedra sakramentet och sabbaten på andra sätt.

- Äldste D. Todd Christofferson sade att Jesus Kristus lärde att vi bör sträva efter att bli lika honom och vår himmelske Fader (sidan 97). Ibland "tuktar" vår himmelske Fader sina

Ljubljana, Slovenien

Coatzacoalcos, Mexiko

barn för att hjälpa oss bli mer lika honom. Samtala om vad tukta innebär. Läs eller återge berättelsen om den förväxta vinbärsbusken. Samtala om hur bakslag eller misslyckanden faktiskt kan göra att vi växer och blir starkare och mer produktiva.

- Äldste Richard J. Maynes sade att familjer kan vara som rep (sidan 37). Ett rep har många trådar som är svaga på egen hand men starka när de vävs samman. När alla medlemmarna i en familj på liknande sätt gör det som är rätt och hjälper varandra så stärks varje person som då kan göra mer än vad han eller hon skulle kunna ensam. Ge varje familjemedlem en bit tråd eller garn. Prata om hur varje familjemedlem tjänar och stärker andra familjemedlemmar. Se sedan hur stark trådarna eller garnbitarna är när de sätts ihop.

För ungdomar

- Är din klass eller ditt kворum så eniga som ni kan vara? Efter att ha gått igenom president Henry B. Eyings tal om enighet (sidan 62) gör du en lista över vad du kan göra för att föra din grupp närmare varandra.

- Äldste Russell M. Nelson talade om "kafeteria-synen" på lydriad (sidan 34). Samtala med din familj, din klass eller ditt kворum om vad det innebär och varför det inte fungerar.

- Äldste M. Russell Ballard beskrev kristi rena kärlek som en aktiv kärlek (sidan 46) som bevisas genom vänlighetens och tjänandes enkla gärningar. Planera ett sätt som din klass eller ditt kворum kan visa kärlek mot någon i din församling, din gren eller ditt samhälle och genomför sedan planen.

- Äldste Quentin L. Cook berättar om en handväska som hittades efter en ungdomsdans (sidan 18). Det som ledarna hittade i väskan sade massor om den unga kvinnan som ägde den. Vad säger innehållet i din handväska, plånbok eller skolväska om dig, och vad kan du behöva ändra när det gäller sådant som du har till hands?

- Äldste Lynn G. Robbins talade om att bli mer lik Frälsaren (sidan 103). Tänk på vad det innebär att *vara* som Jesus Kristus i stället för att bara *göra* det han ber dig göra. Fundera sedan över vilka förändringar du kan göra i ditt liv för att bli mer lik Frälsaren.

För vuxna

- President Dieter F. Uchtdorf (sidan 58) berättade om en man som levde långt under sina förmåner när han inte var med på alla aktiviteter

eller åt av den goda maten som erbjöds på ett kryssningsfartyg därför att han inte insåg att allt detta ingick i biljettpriset. Samtala med familjemedlemmarna som har prästadömet om hur de kan leva upp till sina "förmåner vad gäller den heliga kraften och de gåvor och välsignelser som utgör våra möjligheter och vår rätt som Guds prästadömsbärare?"

- President Boyd K. Packer talade om förlåtelsens kraft (sidan 30). Finns det personer som du behöver förlåta, eller finns det svåra upplevelser som du behöver "låta vara"? Sök Herrens hjälp med att finna frid och kraften att förlåta.

- Äldste Richard G. Scott berättade hur han och hans hustru Jeanene visade sin tillgivenhet genom att skriva små lappar till varandra (sidan 94). Du kan skriva en lapp där det står hur mycket du älskar och uppskattar din man/hustru. Sätt upp den där han eller hon kan se den.

- Äldste David A. Bednar citerade president Joseph F. Smiths upplevelse när han fick ett vittnesbörd (sidan 87). Läs berättelsen och fundera över vilka upplevelser som har påverkat ditt vittnesbörd. ■

Biorganisationernas generalpresidentskap

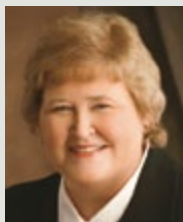
HJÄLPFÖRENINGEN

Silvia H. Allred
första rådgivare

Julie B. Beck
president

Barbara Thompson
andra rådgivare

UNGA KVINNOR

Mary N. Cook
första rådgivare

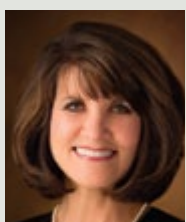

Elaine S. Dalton
president

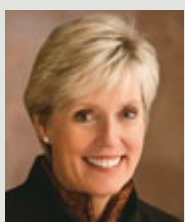

Ann M. Dibb
andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Jean A. Stevens
första rådgivare

Rosemary M. Wixom
president

Cheryl A. Esplin
andra rådgivare

UNGA MÄN

Larry M. Gibson
första rådgivare

David L. Beck
president

Adrián Ochoa
andra rådgivare

SÖNDAGSSKOLAN

David M. McConkie
första rådgivare

Russell T. Osguthorpe
president

Matthew O. Richardson
andra rådgivare

Lärdomar för vår tid

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens lektioner den fjärde söndagen ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Ett eller flera tal från den senaste generalkonferensen kan användas i varje lektion. Stavs- och distriktspresidenterna kan välja vilka tal som ska användas eller de ge det ansvaret till biskopar och grenspresidenter. Ledarna bör betona värdet av att bröder inom melkisedekska prästadömet och systrarna i Hjälpföreningen studerar samma tal under samma söndagar.

De som deltar i fjärde söndagens lektioner uppmanas att studera och ta med till lektionen det senaste generalkonferensnumret.

Förslag på hur man förbereder en lektion från konferenstal

Be om att den Helige Anden ska vara med dig när du studerar talet/talen och håller lektionen. Du kan frestas att förbereda

lektionen med hjälp av annat material, men det är konferenstalen som är det godkända studiematerialet. Din uppgift är att hjälpa andra att lära och leva efter evangeliet så som det gavs under kyrkans senaste generalkonferens.

Gå igenom talet/talen, sök principer och lärdomar som uppfyller klassdeltagarnas behov. Sök också efter berättelser, skriftställehänvisningar och uttalanden från talet/talen som hjälper dig undervisa om de här sanningarna.

Gör en översikt över hur du vill undervisa om principerna och lärdomarna. Din översikt bör ha med frågor som hjälper klassdeltagarna att:

- Söka efter principer och lärdomar i talet/talen.
- Tänka på innebörden.
- Delge insikter, tankar, upplevelser och vittnesbörd.
- Tillämpa de här principerna och lärdomarna i sitt liv. ■

MÅNADER

FJÄRDE SÖNDAGENS LEKTIONSMATERIAL

Maj 2011–
oktober 2011

Tal i majnumret 2011 av *Liahona**

November 2011–
april 2012

Tal i novembernumret 2011 av *Liahona**

* De här talen finns (på många språk) på conference.lds.org.

Ledare firar välfärdsarbete, tillkännager tempel

Över 100 000 personer närvarade vid de fem sessionerna av den 181:a årliga generalkonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i konferenscentret i Salt Lake City, Utah, USA, medan miljontals andra såg eller lyssnade på dem via teve-, radio-, satellit- och internetutsändningar.

Medlemmar över hela världen såg konferensen på 93 språk. Ljud-, film- och textfiler av utsändningarna finns redan på internet på många språk på conference.lds.org och kommer att göras tillgängliga på DVD och CD.

President Thomas S. Monson inledde konferensen med att tillkännage platsen för tre nya tempel — Fort Collins, Colorado, USA; Meridian, Idaho, USA och Winnipeg, Manitoba, Kanada — vilket höjer antalet tempel som tillkännagivits eller är under uppbyggnad till 26. För närvarande är 134 tempel i verksamhet.

Ovan: En ung man skördar vindruvor på kyrkans vingård i Madera i Kalifornien, som producerar russin åt kyrkans välfärdssystem. Längst ner till vänster: En familj närvarar vid en satellitutsändning av generalkonferensen i Coimbra i Portugal.

President Monson betonade också vikten av missionsarbete och sade: "Missionsverksamheten är kyrkans livsblod." Omkring 52 000 missionärer verkar för närvarande i 340 missioner runtom i världen.

På lördagseftermiddagen inröstades 10 nya generalauktoriteter och 41 områdessjuttio, och 34 områdessjuttio avlöstes. Dessutom kallades äldste Don R. Clarke i de sjuttios andra kvorum att verka i de sjuttios första kvorum. Den statistiska rapporten för år 2010 visar att kyrkans medlemsantal nu överstiger 14 miljoner.

Några av talen som hölls under tvådagarskonferensen handlade om kyrkans välfärd och kyrkans unika välfärdsprogram, som 2011 firar 75-årsjubileum.

På lördagen tillkännagav president Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, att medlemmarna över hela världen inbjuds att delta i en tjänandedag för att fira välfärdsprogrammets 75-årsjubileum. Tjänandedagen ska hållas på församlings- eller stavnivå någon gång under året. Lokala ledare ska bestämma detaljerna i varje projekt och medlemmarna uppmuntras att inbjuda andra att delta efter vad som är lämpligt.

President Monson avslutade konferensen med sitt påsk-vittnesbörd om Kristus: "[Jesus Kristus] kunde ha ångrat sig i sista ögonblicket. Men det gjorde han inte. Han steg ner under allt för att han skulle kunna rädda allt. När han gjorde det gav han oss liv bortom det jordiska livet." ■

Äldste José L. Alonso

i de sjuttios kворum

Redan innan José Luis Alonso Trejo blev medlem i kyrkan hade han ett vittnesbörd om bönen kraft. "När jag var 11 år gammal", säger han, "dog jag nästan. Jag råkade höra att läkarna hade gett upp hoppet om mig. Därför bad jag om och om igen till Herren, och han botade mig.

När jag senare hörde berättelsen om Joseph Smith och fick veta att en pojke som bara var 14 år hade talat med Gud så visste jag att det var sant. Jag visste att Gud kunde besvara våra böner, att han känner oss."

Samma trösterika känsla vägledde äldste Alonso när han studerade Mormons bok. "Tack vare bönen och den här boken vet jag med all säkerhet att Jesus är Kristus", säger han.

Äldste Alonso föddes i Mexico City i Mexiko i november 1958 och är son till Luis och Luz Alonso. Som tonåring flyttade han till staden Cuautla i Mexiko där han blev medlem i kyrkan. När han var med på veckoträffarna fick han kontakt med starka ungdomar som blev vän med honom och gav honom ett andra hem. Det var också under en veckoträff som han träffade Rebecca Salazar, kvinnan som senare blev hans hustru.

När äldste Alonso blev 19 år verkade han som heltidsmissionär i Mexikokommissionen Hermosillo. Efter missionen gifte sig äldste Alonso och Rebecca den 24 februari 1981 i templet i Mesa i Arizona. De har två barn.

Förutom att ha verkat som institutchef för kyrkans utbildningsverksamhet har äldste Alonso också en examen i pediatrik utveckling och han har arbetat som homeopatisk läkare och kirurg. Hans yrkesbana visar på en långvarig önskan att tjäna och välsigna andra — liksom Herren välsignade honom när han var sjuk som barn. "Tjänande stärker enighet och broderskap", säger han, "och inbjuder Herrens kraft i vårt liv."

Före sin kallelse till de sjuttios första kворum verkade äldste Alonso som biskop, president för en stavsmision, stavspresident, rådgivare till en missionspresident, president för Mexikokommissionen Tijuana och områdessjuttio. ■

Äldste Ian S. Ardern

i de sjuttios kворum

När äldste Ian Sidney Ardern får ett telefonsamtal eller när det knackar på hans dörr, så säger han vanligtvis: "Hur kan jag hjälpa dig?"

Äldste Ardern är son till Harry och Gwladys McVicar Wiltshire och föddes i Te Aroha i Nya Zeeland i februari 1954. Han berättar att det ofta är de till synes små gärningarna vi gör för andra som har störst betydelse för givaren och mottagaren. "Det är inte alltid bekvämt att tjäna, men det välsignar alltid ens liv", säger äldste Ardern.

Äldste och syster Arden träffades medan de studerade vid kyrkans college i Nya Zeeland. De gifte sig i templet i Hamilton i Nya Zeeland den 17 januari 1976. Deras fyra barn växte upp i ett hem där den kärleksfulla omsorgen om varandra och behovet att förstå och följa evangeliets principer hade prioritet. "Det är en välsignelse att se samma prioriteringar hemma hos våra gifta barn", säger äldste Ardern.

Herren förväntar sig mycket av sina barn, och han bereder en väg för att dessa förväntningar ska kunna uppfyllas. "Jag är mycket tacksam mot alla som har hjälpt vår familj att följa Herren", säger äldste Ardern.

En prioritering för familjen Ardena har varit att följa profeternas lärdomar. Dagliga skriftstudier blev en vana tack vare att de mindre barnen såg till att de hölls så att de kunde turas om att sätta ett rött klistermärke på kalendern som visade att de hade läst den dagen. "Med små och enkla medel kan goda vanor formas", säger syster Arden.

Före kallelsen till de sjuttios första kворum verkade äldste Ardern som missionär i Frankrike och Belgien, som Unga mäns president på stavnivå, högrådsmedlem, rådgivare till en biskop, biskop, rådgivare till en stavspresident, president för Fijimissionen Suva och områdessjuttio.

Äldste Ardern tog kandidatexamen och magisterexamen i utbildning vid University of Waikato i Nya Zeeland. Hans yrkesbana omfattar många positioner inom kyrkans utbildningsverksamhet, bland annat lärare, skolchef, seminariekoordinator i Nya Zeeland, rektor för kyrkans college på Nya Zeeland och områdeschef för Stillahavsområdet. ■

Äldste Carl B. Cook

i de sjuttios kvorum

Som ung missionär i språkutbildningsmissionen (föregångaren till missionärsskolan), där Carl Bert Cook förberedde sig för att åka till Hamburg i Tyskland, kämpade han för att lära sig tyska. Medan han fortfarande försökte lära sig de grundläggande vokabulären hade andra i distriktet gått vidare till svårare begrepp.

Unge äldste Cook som var frustrerad över sina långsamma framsteg sökte gudomlig hjälp genom en prästdömsvälsignelse och bön. Efter en särskilt innerlig bön minns äldste Cook att han fick ett uttryckligt svar: Herren hade inte kallat honom att behärska tyska språket utan till att tjäna av hela sitt hjärta, sinne och styrka.

”Genast tänkte jag: ’Det kan jag göra’”, säger äldste Cook, som nyligen kallades som medlem av de sjuttios första kvorum. ”Jag kan tjäna av hela mitt hjärta, sinne och styrka.’ Jag ställde mig upp och kände en stor lättnad. Plötsligt ändrades min måttstock från hur det gick för min kamrat och de andra i distriktet till hur Herren tyckte att det gick för mig.”

Äldste Cook säger att fastän han inte nödvändigtvis lärde sig språket fortare efter den upplevelsen så kände han inte längre den tidigare oron eftersom han visste att han gjorde det som Herren ville att han skulle göra. Den lärdomen, säger han, har haft betydelse i alla kallelser han har haft sedan dess, bland annat som biskop, rådgivare i ett stavspreidentskap, stavspreident, president för Nya Zeelandmissionen Auckland, områdessjuttio och i sitt nuvarande uppdrag.

Äldste Cook tog kandidatexamen i marknadsföring vid Weber State College och magisterexamen i affärsadministration vid Utah State University. Under sina yrkesverksamma år arbetade han inom fastighetsutveckling.

Äldste Cook föddes i Ogden i Utah i oktober 1957 och är son till Ramona Cook Barker och framlidne Bert E. Cook. Han gifte sig med Lynette Hansen den 14 december 1979 i templet i Ogden. De har fem barn. ■

Äldste LeGrand R. Curtis Jr.

i de sjuttios kvorum

Äldste LeGrand Raine Curtis Jr. vet att ”Herren fordrar hjärtat och ett villigt sinne” (L&F 64:34).

”Han älskar att tjäna i kyrkan och han gör det med hårt arbete och en villig attityd”, säger hans hustru Jane Cowan Curtis, som han gifte sig med i Salt Lake-templet den 4 januari 1974. ”Att tjäna är hans största önskan och vilja.”

Äldste Curtis föddes i augusti 1952 i Ogden, Utah och är son till LeGrand R. och Patricia Glade Curtis. Hans far blev senare medlem i de sjuttios andra kvorum (1990–1995).

Innan äldste Curtis Jr. kallades till de sjuttios första kvorum verkade han som missionär i Italienmissionen Nord och som biskop, högrådsmedlem, stavspreident, president för Italienmissionen Padova och områdessjuttio. Han verkade som medlem i de sjuttios femte kvorum i området Utah Salt Lake City vid tiden för sin kallelse till det första kvorumet.

Äldste Curtis tog examen vid Brigham Young-universitetet i ekonomi och tog doktorsexamen i juridik vid University of Michigan. Vid tiden för sin kallelse arbetade han som advokat och delägare i en advokatfirma. Förutom skolan och arbetet har äldste Curtis och hans hustru fostrat fem barn.

Efter att ha verkat som områdessjuttio mellan 2004 och 2011 säger äldste Curtis att han uppskattade möjligheten att arbeta med generalauktoriteterna. ”Jag har välsignats med att få arbeta med några utomordentliga ledare i kyrkan”, säger han. ”Att betrakta dem och lära av dem har varit en stor förmån.”

Syster Curtis säger att äldste Curtis alltid har haft villiga händer och ett villigt hjärta. ”Hans inställning har alltid varit: ’Jag ska göra det’”, säger hon.

Läran och förbunden 64:34 avslutas med följande ord: ”De villiga och lydiga skall i dessa sista dagar äta Sions lands goda.” Broder och syster Curtis säger att de och deras barn och barnbarn har välsignats storligen av att tjäna Herren. ■

Äldste W. Christopher Waddell

i de sjuttios kворum

En oskriven vägledande princip i äldste Wayne Christopher Waddells familj har alltid varit "Lita på Herren".

"När vi litar på Herren behöver vi inte oro oss för stora förändringar", säger äldste Waddell om livets oväntade vändningar. "Vi vet att han vill vårt bästa, och vi blir välsignade."

Äldste Waddell föddes i juni 1959 i Manhattan Beach i Kalifornien och är son till Wayne och Joann Waddell. Han tog kandidatexamen i historia vid San Diego State University där han också spelade volleyboll. Han har haft många positioner i en global investeringsfirma.

Äldste Waddell gifte sig med Carol Stansel den 7 juni 1984 i templet i Los Angeles. De har fyra barn. Enighet är av största betydelse i familjen Wardell. Den enigheten kommer av att de strävar efter att följa Frälsarens evangelium i hemmet. Familjeaktiviteter har också varit viktiga, att tillbringa tid tillsammans på stränder nära hemmet och gå på sportevenemang som familj.

Före sin kallelse till de sjuttios första kворum verkade äldste Waddell som heltidsmissionär i Spanien, biskop, högrådsmedlem, rådgivare till en missionspresident, stavs-president, president för Spanienmissionen Barcelona och områdessjuttio.

Äldste Waddell säger att en upplevelse har byggt på en annan och att var och en läggs till "en skatt av vittnesbörd" som han litar till när han ställs inför utmaningar i livet.

När äldste Waddell talar om sin förberedelse för den nya kallelsen så talar han om templet.

"Vad förberedde oss för det här? När vi gick till templet för första gången och ingick förbund lovade vi att vara villiga att göra allt som Herren önskar av oss, även när det inte är bekvämt", säger han. "Att besöka templet, verka som missionär, ingå förbund och sedan se Herrens hand i verket och hur han leder det — det är allt vi behöver. Vi gör inte något unikt. Vi håller förbunden vi ingick, precis som alla andra." ■

Äldste Kazuhiko Yamashita

i de sjuttios kворum

Allt sedan äldste Kazuhiko Yamashita var ung biskop i Fukuoka i Japan för många år sedan har han lärt av sina äldre ledares goda exempel.

En kort tid efter att äldste Yamashita gift sig med sin hustru Tazuko Tashiro flyttade de från Tokyo till Fukuoka där äldste Yamashita kallades som biskop när han inte hade fyllt 30 än.

"Det var svårt för mig och min familj", säger äldste Yamashita. "Vi hade tre små barn och var nya i området — men jag fick undervisa och lärde mig mycket, och mitt vittnesbörd och min tro stärktes."

"Naturligtvis var det jobbigt, för mina barn var små och jag hade inte haft någon större erfarenhet som ledare i kyrkan tidigare", säger äldste Yamashita. "Mina äldre ledare var goda exempel och lärde mig det jag behövde vet genom deras inställning och beteende."

Syster Yamashita säger att hon har sett sin make få många kallelser och bli en bra far och en bra andlig ledare genom de utmaningar som kallelserna innebär. Med tiden har hon sett honom förändras och bli en vänligare, mer kärleksfull far och make. Familjen tycker om att vara tillsammans och åka på långa bilresor tillsammans varje år.

Äldste Yamashita föddes i september 1953 och är son till Kiyoshi och Sadae Yamashita. Han växte upp i Tokyo i Japan där han hittade kyrkan 1971 genom Expo 70, världsutställningen.

Äldste Yamashita tog kandidatexamen i undervisning vid Saitama University och magisterexamen i idrottsvetenskap vid Tsukuba University. Han studerade också filosofi och idrott vid Brigham Young-universitetet. Äldste Yamashita har varit lärare vid olika universitet och verkat inom ett flertal vetenskaps-, samhälls- och idrottsorganisationer.

Äldste Yamashita och hans hustru gifte sig den 29 mars 1980 och beseglades i december 1980, när templet i Tokyo var färdigställt. De har sex barn.

Före sin kallelse till de sjuttios andra kворum verkade äldste Yamashita som biskop, högrådsmedlem, president för en stavsmision, stavs-president och områdessjuttio. ■

Äldste Randall K. Bennett

i de sjuttios kворum

Det var på höjdpunkten av Randall Kay Bennets yrkesbana som tandläkare som han och hans hustru Shelley fick "en stark känsla" av att de skulle förbereda sig för att verka som missionärer. Det innebar att de behövde sälja sitt hus omgående.

Anledningen till maningen blev inte genast uppenbar — det tog tre år att få huset sålt, en process som "krävde stort tålamod" och att de "visade Herren att de verkligen menade allvar", säger äldste Bennett. "Vi fortsatte att lita på Herren och försökte hålla oss nära honom genom att ofta besöka templet, studera skrifterna dagligen, be, fasta och tjäna andra."

En kort tid efter att huset äntligen blev sålt kallades äldste Bennet att verka vid missionärsskolan i Provo och sedan som president för Rysslandmissionen Samara.

"Det var underbart — och mycket ödmjukande — att veta att Herren hade vakat över oss och förberett oss", säger äldste Bennett. "Vi har lärt oss att Herren är medveten om våra tankar och känslor. Vi har lärt oss lita på att han vet bättre än vi, att han vet mer än vi och att han älskar oss."

Förutom sina kallelser som medlem i de sjuttios andra kворum och som missionspresident har äldste Bennett verkat som president och rådgivare för en gren i missionärsskolan i Provo, högrådsmedlem, rådgivare i ett biskopsråd, Unga mäns president på församlingsnivå, olika andra kallelser och som missionär i Frankrikemissionerna Paris och Toulouse.

Äldste Bennet tog doktorsexamen i tandkirurgi vid University of Alberta (Kanada) och magisterexamen i ortodonti vid Loma Linda University i södra Kalifornien.

Äldste Bennett föddes i juni 1955 i Magrath i Alberta, Kanada. Hans föräldrar heter Donald Kay Bennett och Anne Darlene Long. Han gifte sig med Shelley Dianne Watchman den 23 april 1977 i templet i Cardston i Alberta. De har fyra barn. ■

Äldste J. Devn Cornish

i de sjuttios kворum

Äldste John Devn Cornish vet att varje medlem och varje kallelse i kyrkan är viktig.

"Det är viktigt att komma ihåg när det gäller kallelser i kyrkan att det inte har någon betydelse var vi sitter på planet — det viktiga är att vi är med på planet", säger han. "Vår delaktighet i arbetet har eviga konsekvenser. Vilken position vi har är av ytterst lite betydelse."

Från sin kallelse att verka i Guatemala–El Salvadormissionen till hans senaste kallelse till de sjuttios andra kворum har äldste Cornish hängivet fullföljt sina kallelser i kyrkan, bland annat som Unga mäns president på församlingsnivå, äldstekvorumspresident, verkställande sekreterare i en församling, högprästgruppledare, högrådsmedlem, biskop, stavsresident, president för Dominikanska Republikenmissionen Santiago och områdessjuttio.

Äldste Cornish föddes i april 1951 i Salt Lake City i Utah och är son till George och Naomi Cornish. Han växte upp i Utah, Georgia och Virginia och återvände senare till Utah för att gå på college.

Medan han bodde i Provo träffade han Elaine Simmons under en aktivitet för unga ensamstående vuxna. De gifte sig i templet i Manti i Utah i augusti 1973.

Medan äldste Cornish fostrade sex barn tillsammans med sin hustru arbetade han inom United States Air Force Medical Corp, tog kandidatexamen och examina i medicin vid John Hopkins University och genomförde sin specialisttjänstgöring i pediatrik vid Harvard Medical School — Boston Children's Hospital.

På grund av utbildning och arbete i Idaho, Texas, Kalifornien och Georgia flyttade familjen en hel del under årens lopp, men var de än var, säger äldste och syster Cornish, älskade de att tjäna i kyrkan.

"Verket växer över hela världen och det är en stor välsignelse att kunna tjäna Herrens barn var de än är", säger äldste Cornish.

Den här kallelsen som sjuttio blir "liksom alla andra kallelser i kyrkan, ännu ett tillfälle att vara en del av Herrens verk", säger äldste Cornish. "Vi är tacksamma för den förmånen." ■

Äldste O. Vincent Haleck

i de sjuttios kворum

Ända sedan äldste Otto Vincent Haleck var liten har han betalat tionde, fastat och studerat skrifterna — och sedan träffade han missionärerna och döptes.

Äldste Halecks mor var medlem i kyrkan men hade inte kommit på flera år. Hans far var inte medlem i kyrkan. Ändå betalade familjen tionde, fastade varje vecka, läste Bibeln dagligen och gav av det de hade till behövande. Äldste Haleck har ett arv av tro.

Äldste Haleck föddes i januari 1949 i Amerikanska Samoa. Hans föräldrar Otto och Dorothy Haleck skickade honom till en skola i Kalifornien. När han var 17 år lade han märke till att några vänner i elevstyrelsen var annorlunda jämfört med andra elever. "De bjöd med mig till veckoträffarna och resten är historia", säger äldste Haleck.

Äldste Haleck tog kandidatexamen i marknadsföring vid Brigham Young-universitetet. Han äger ett antal företag i Amerikanska Samoa och är engagerad i filantropisk verksamhet. Äldste Haleck och hans hustru Peggy Ann Cameron gifte sig den 29 juni 1972 i templet i Provo i Utah. De har tre barn.

Så småningom hittade hela äldste Halecks familj evangeliet. Äldste Haleck hade förmånen att döpa sin 80-åriga far och att se sin mor åter bli aktiv i kyrkan efter att ha varit gift i 50 år.

Före kallelsen till de sjuttios andra kворum verkade äldste Haleck som heltidsmissionär i Samoamissionen Apia, biskop, högrådsmedlem, patriark, stavspresident och under senare år som president för Samoamissionen Apia.

Äldste Haleck tror att livets alla upplevelser har lett honom till den plats där han är idag. "Jag ser tillbaka på mitt liv och jag kan säga att jag kan se Herrens hand i det", säger äldste Haleck. "Jag känner mig tacksam och hedrad av det förtroende som Herren har visat oss. Jag älskar Herren och hoppas kunna vara ett bra redskap. Jag vet att Herren hjälper mig." ■

Äldste Larry Y. Wilson

i de sjuttios kворum

Att balansera kraven på arbetet, kyrkan och ansvarsuppgifterna som familjen medför har varit en utmaning för äldste Larry Young Wilson, men han har sett till att familjemedlemmarna vet hur viktiga de är för honom.

"Den mest utvecklande upplevelsen jag har haft är att vara make och far", säger äldste Wilson. "Jag har nästan aldrig missat när ett barn har deltagit i ett idrottsevenemang, musikaliskt program eller annat evenemang. Jag läste godnattsagor och bad tillsammans med dem innan jag stoppade om dem på kvällarna. Det är så viktigt att finnas där."

Äldste Wilson känner väl till kraven som läggs på den som har ledarskapsuppgifter inom alla aspekter av livet. Han föddes i december 1949 i Salt Lake City, Utah och är son till George och Ida Wilson. Han växte upp i Pocatello i Idaho. Han tog kandidatexamen i engelska och amerikansk litteratur vid Harvarduniversitetet och senare magisterexamen i affärsadministration vid Stanford Graduate School of Business.

Äldste Wilson har under sitt yrkesliv varit konsult och haft chefspositioner inom hälsovårdsindustrin. Fastän äldste Wilsons yrke var krävande såg han till att det aldrig tog över hans liv.

"Man måste fastställa gränser runt arbetslivet", säger han. "Annars tar det över allting annat. Praktiskt sett måste arbetet, kyrkan och familjen turas om att läggas åt sidan. Be om att bli vägledad så vet du vad som är viktigast på en given dag."

Äldste Wilson tjänade hängivet som missionär i Brasiliemissionen Central och som biskop, stavspresident och områdessjuttio innan han kallades till de sjuttios andra kворum.

Äldste Wilsons hustru Lynda Mackey hjälper honom hitta den viktiga balansen mellan hans tjänande. De gifte sig den 10 juli 1974 i templet i Logan i Utah. Äldste och syster Wilson har fostrat fyra barn.

"När jag åkte hemifrån till möten i kyrkan brukade hon säga: 'Hej då, älskling. Åk och tjäna Herren'", säger äldste Wilson. "Hon lärde våra barn den djupare betydelsen av mitt tjänande. Det dröjde inte länge förrän de sade: 'Hej då, pappa. Åk och tjäna Herren!'" ■

Presidenterna David O. McKay, Heber J. Grant och J. Reuben Clark Jr. (vänster till höger) under första presidentskapets besök på Welfare Square 1940.

75-årsjubileum för kyrkans välfärdstjänst

Heather Wrigley

Kyrkans tidningar

Flera tal under den 181:a årliga generalkonferensen handlade om kyrkans välfärdsprogram som nu firar sitt 75:e år.

När programmet startades 1936 betonade president David O. McKay, då rådgivare i första presidentskapet, de gudomligt inspirerade rötterna i kyrkans välfärdsplan: "[Välfärdsprogrammet] har etablerats genom gudomlig uppenbarelse, och det finns inget annat i hela världen som så effektivt kan ta hand om sina medlemmar."¹

Sjuttiofem år har kommit och gått. Ekonomiska kretslopp har fullbordats och börjat på nytt. Världen har bevittnat enorma sociala och kulturella förändringar, och kyrkan har upplevt en häpnadsväckande tillväxt.

Men orden som sades om kyrkans gudomligt inspirerade välfärdsplan

den dagen 1936 är lika sanna idag som de var då.

Välfärdsprinciper

År 1929 upplevde Förenta staterna enorma ekonomiska förluster när börsmarknaden rasade. År 1932 hade arbetslösheten i Utah uppnått 35,8 procent.

Fastän kyrkan hade välfärdsprinciperna på plats, inklusive ett system med förrådshus och program för att hjälpa medlemmar hitta arbete, var det många medlemmar som vände sig till staten för att få ekonomiskt stöd.

"Jag tror att det finns en växande tendens hos folket att försöka få någonting från staten med föga utsikter att någonsin kunna betala tillbaka det", sade president Heber J. Grant (1856–1945) under den tiden.²

Kyrkans ledare ville hjälpa de

nödställda medlemmarna utan att främja lättja och en känsla av berättigande. Målet var att hjälpa folket hjälpa sig själva att bli oberoende.

År 1933 tillkännagav första presidentskapet: "Våra arbetsdugliga medlemmar får inte, utom som en sista utväg, generas genom att ta emot något för intet ... De ämbetsmän i kyrkan som förmedlar hjälpen måste hitta utvägar och medel varigenom alla friska medlemmar som lider nöd kan kompensera den hjälp som ges dem genom att de i sin tur får utföra något slags tjänande."³

Med principerna på plats och de heligas tro i verksamhet satte enskilda kyrkoenheter och kyrkan i allmänhet igång att organisera kurser i sömnad och konservering, samordna arbetsprojekt, införskaffa farmer och betona ett rättfärdigt, sparsamt och oberoende leverne.

Kyrkans välfärdsplan

Med organiserandet av kyrkans säkerhetsplan (som ändrades till kyrkans välfärdsplan 1938) fick folket möjlighet att arbeta, efter bästa förmåga, för hjälpen de fick. Planen lärde folket att vända sig till sig själva för att få hjälp i stället för att vända sig till yttre källor efter allmosor.

"Vårt främsta mål ... var att ... upprätta ett system, där lättjans förbannelse ska tas bort, understödets onda avskaffas och oberoende, arbetsamhet, sparsamhet och självrespekt åter upprättas hos vårt folk", sade president Grant under generalkonferensen i oktober 1936. "Arbete måste återigen få en framträdande plats som den regerande principen i livet hos vår kyrkas medlemmar."⁴

Under årens lopp har kyrkans välfärdssystem sponsrat många program: Social Services (nu LDS Family Services [Kyrkans familjeservice]),

Oavsett om det handlar om att baka bröd (ovan till vänster), odla vindruvor (ovan till höger) eller ge hjälp på något annat sätt så har kyrkans välfärdsprogram som mål att främja oberoende genom tro på Jesus Kristus.

LDS Charities, Humanitarian Services, and Emergency Response. De här programmen och andra har välsignat hundratusentals människor både inom och utanför kyrkan.

Internationell hjälp

Också efter att den stora depressionen tagit en ände när andra världskriget bröt ut uppmuntrade som väl var president J. Reuben Clark Jr., andre rådgivare i första presidentskapet, medlemmarna att fortsätta med välfärdsprogrammet. I oktober 1945 bad Förenta staternas president Harry S. Truman kyrkans president George Albert Smith (1870–1951) att avgöra hur och när förnödenheter skulle sändas till områden i Europa som ödelagts av kriget. Till president Trumans stora förvåning svarade kyrkans ledare att mat, kläder och andra förnödenheter redan hade samlats in och var klara att skickas.

Med tiden utökade kyrkan välfärdsinrättningarna och programmen för att täcka fler behovsområden, bland annat fler geografiska områden. På 1970-talet utökade kyrkan välfärdsprojekten och produktionen till Mexiko, England och Stillahavsöarna. Under det följande årtiondet

blev Argentina, Chile, Paraguay och Uruguay de första länderna utanför Förenta staterna som fick arbetsförmedlingscentrer.

Med bildandet av kyrkans humanitära tjänst 1985 ökade kyrkans internationella välfärdshjälp oerhört allteftersom kläder och andra förnödenheter sorterades för att skickas runt om i världen för att avhjälpa fattigdom och katastrofer.

Idag utgör tillväxten av internationella medlemmar, särskilt i utvecklingsländerna, nya utmaningar som välfärdsprogrammen anpassas till för att möta.

En inspirerad plan för vår tid

De grundläggande principerna för välfärd — oberoende och flit — förblir desamma idag som när Herren befalldes Adam: ”I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd” (1 Mos 3:19).

På senare tid har Herren förkunnat: ”Och förrådshuset skall upprätthållas med det som helgats åt kyrkan, och änkor och föräldralösa skall försörjas liksom de fattiga” (L&F 83:6). Sedan påminner han oss: ”Men det måste ske på mitt eget sätt” (L&F 104:16).

Välfärdsprinciperna är verksamma i medlemmarnas liv runtom i världen

som en daglig princip i enskilda hem.

”Kyrkans styrka och Herrens verkliga förrådshus finns i hans folks hem och i deras hjärta”, har äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kvorum sagt.⁵

Allteftersom enskilda blir mer oberoende genom sin tro på Jesus Kristus fortsätter programmets långsiktiga mål, som det angetts av president Clark, att uppfyllas: ”att stärka karaktären hos kyrkans medlemmar, både givare och mottagare, och bärga allt det fina djupt inom dem och få andens förborgade rikedom att gå i blom och bära frukt, vilket trots allt är kyrkans uppdrag och syftet och skälet till att vara med i denna kyrka.”⁶ ■

SLUTNOTER

1. David O. McKay i Henry D. Taylor, *The Church Welfare Plan*, opublicerat budskap, Salt Lake City (1984), s. 26–27.
2. Heber J Grant, i Conference Report, okt 1933, s 5.
3. *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, sammanst. av James R Clark, 6 delar (1965–1975), 5:332–334.
4. Heber J. Grant, i Conference Report, okt 1936, s 3.
5. Robert D. Hales, ”Välfärdsprinciper till vägledning i våra liv: en evig plan för människornas välfärd”, *Nordstjärnan*, Nummer 6 1986, s. 26.
6. J. Reuben Clark Jr., i ett särskilt möte för stavspremier, 2 okt. 1936.

Inspirerade ord och ett inspirerat arbete: Vad talare har sagt om välfärd

Flera tal under kyrkans 181:a årliga generalkonferens handlade om kyrkans välfärdsprogram som nu firar sitt 75:e år.

Här nedan finns utdrag från olika tal om välfärdsprogrammet och välfärdsprinciperna som Herren fastställt för att hjälpa sina barn hjälpa sig själva.

President Thomas S. Monson

”Jag förkunnar att välfärdsprogrammet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är inspirerat av den Allsmäktige Guden.” (Se ”Det heliga templet — en ledstjärna för världen”, sidan 90.)

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet

”Vår himmelske Faders barn har i vår tid återigen stora materiella behov. Så har det varit förr och så kommer det att vara i alla tider. De principer

som kyrkans välfärdsprogram bygger på är inte endast för en tid eller en plats. De är för alla tider och alla platser.”

”[Herren] har uppmanat och befallt oss att delta i hans verk att hjälpa och styrka behövande. Vi ingår förbund att göra det i dopets vatten och i Guds heliga tempel. Vi förnyar det förbundet på söndagarna när vi tar del av sakramentet.” (Se ”Tillfällen att göra gott”, sidan 22.)

Biskop H. David Burton, presiderande biskop

”Den profetiska välfärdsplanen är inte bara en intressant fotnot i kyrkans historia. Den är byggd på principer som definierar vilka vi är som ett folk. Den representerar vårt innersta väsen som vår Frälsare och vårt föredöme Jesus Kristus.”

”Det här heliga arbetet avser inte

endast att hjälpa och välsigna dem som lider eller är behövande. Som Guds söner och döttrar kan vi inte ärva det eviga livet till fullo om vi inte är helt engagerade i att sörja för varandra medan vi är här på jorden. Det är när vi välvilligt uppoffrar oss och ger av oss själva som vi lär oss om uppoffringens och helgelsens celestials principer.”

”Detta är det heliga arbete som Frälsaren förväntar sig av sina lärjungar. Det är det arbete han älskade när han vandrade på jorden. Det är det arbete jag vet att vi skulle se honom utföra om han var här ibland oss idag.” (Se ”Välfärdens helgande arbete”, sidan 81.)

Silvia H. Allred, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

”Kyrkans män och kvinnor arbetar tillsammans idag på att lindra de nödställdas behov ... När kärleken blir den ledande principen i den hjälp vi ger till andra, blir vårt tjänande evangeliet i handling. Det är evangeliet i dess sanna form. Det är ren religion.” (Se ”Lärjungeskapets innersta natur”, sidan 84.) ■

Ständiga utbildningsfonden uppfyller profetiska löften

Natasia Garrett

Kyrkans tidningar

För tio år sedan tog president Gordon B. Hinckley (1910–2008) upp ett problem — oförmågan hos många återvända missionärer och andra värdiga ungdomar i utvecklingsområden att fly från fattigdom — och kom med en lösning: Ständiga

utbildningsfonden (SUF). SUF skulle bli en rullande fond, uppbyggd av donationer från medlemmar och vänner till kyrkan, som tillhandahåller studielån till ungdomar med en förväntan att de förbereder sig för inkomstbringande arbete i sitt

samhälle och betalar tillbaka lånen så att andra kan få liknande möjligheter. Han sade att kyrkan skulle lita till volontärer och existerande resurser i kyrkan för att lyckas.

Underverk sker

När president Hinckley ställde sig vid talarstolen den 31 mars 2001 och lade fram visionen av Ständiga utbildningsfonden för kyrkans prästadöme var det tydligt för många att Herrens profet hade blivit vägled.

Det kan ha verkat som om risken

FOTO BRIAN WILCOX

Ständiga utbildningsfonden som startades för tio år sedan har hjälpt över 47 000 deltagare.

att misslyckas var stor när SUF:s nyutnämnda ledare skyndade att börja anskaffa lån på hösten 2001, som president Hinckley hade sagt. Förutom profetens inspirerade översikt fanns ingen affärsplan, inget detaljerat förslag. Programmet organiserades med president Hinckleys text från konferenstalet som grund. Hundratalans låneansökningar kom in till kyrkans huvudkontor redan när ledarna höll på att kallas och programmets grundläggande struktur höll på att formars.

Men underverk höll redan på att ske. Under det första året donerades miljontals dollar till programmet. Flera personer vars bakgrund gjorde dem unikt kvalificerade för SUF:s arbete fanns omedelbart tillgängliga för att verka som volontärledare. Den nödvändiga infrastrukturen för att stötta SUF globalt hade redan ordnats med hjälp av kyrkans utbildningssystem

institutprogram och kyrkans arbetsförmedlingscentrer. Allt som behövdes föll snabbt på plats och gav programmet det som president Hinckley rapporterade i april 2002 var en "fast grund".¹

"President Hinckleys inbjudan hjälper både dem som bidrar till SUF som dem som [använder den] för att komma närmare vår Frälsare."

– Äldste John K. Carmack

Rex Allen, som för närvarande verkar som volontärchef för utbildning och kommunikation för SUF, säger: "För länge sedan sträckte Mose ut sin stav över Röda havet och vattnet delade sig. President

Hinckley speglade samma tro när han sträckte ut sin profetiska mantel över fattigdomens mörka hav och instiftade SUF."

"Det är ett underverk", fastslog president Hinckley upprepade gånger.

Men efter tio år har de största underverken kanske bara börjat.

Infriade löften

När president Hinckley tillkännagav SUF, och i senare tal, lovade han att flera välsignelser skulle flöda från programmet. Var och en uppfylls med ökande fart allteftersom deltagarna utexamineras från SUF och betalar tillbaka sina lån.

Möjligheter och anställning

"[Deltagarna] får chansen till en bra utbildning som kommer att lyfta dem upp ur ... fattigdomens träsk", sade president Hinckley.²

I februari 2011 har nästan 90

procent av dem som sökt arbete efter utbildningen fått ett jobb. Omkring 78 procent av dem som nu arbetar säger att deras nuvarande anställning är en förbättring jämfört med vad de hade före utbildningen. Medelinkomsten efter en SUF-utbildning är tre till fyra gånger högre än inkomsten före utbildningen, vilket representerar en betydande förbättring i ekonomisk ställning.

Familjen och samhället

”De kommer att gifta sig och gå framåt med kunskaper som gör det möjligt för dem att få bra arbeten och ta sin plats i samhället där de kan göra stora insatser”, förkunnade president Hinckley.³ Drygt en tredjedel av de nuvarande SUF-deltagarna är gifta.

Äldste John K. Carmack, SUF:s verkställande chef, säger: ”Ett av de mest uppmuntrande resultaten av SUF hittills är att vi ser ungdomarna få större hopp. Detta hopp ger dem modet att gifta sig och gå vidare med livet.”

Och när de gör det ser deras växande familjer fram emot en ljusare framtid.

Kyrkan och ledarskap

”Som trofasta medlemmar kommer de att betala tionde och offergåvor och kyrkan blir mycket starkare genom deras närvaro i de områden där de bor”, har president Hinckley sagt.⁴

I vissa områden där SUF har varit verksamt i flera år består så många som tio till femton procent av kyrkans ledare av SUF-deltagare.

”Deltagarna har uppmuntrat andra ungdomar att använda SUF-lån och att bryta sig loss från fattigdomen”, säger Rex Allen. ”Efter tio år ser vi hur cirkeln av hopp utökas när de som har

välsignats delar med sig av välsignelserna till andra.”

Många har påverkats

”[SUF] kommer att välsigna alla vars liv det berör — de unga männen och kvinnorna, deras framtida familjer och kyrkan som välsignas genom deras starka lokala ledarskap”, lovade president Hinckley.⁵

Över 47 000 människor har deltagit i SUF sedan hösten 2001. I den siffran ingår inte övriga familjen som försörjs och inspireras av att familjemedlemmen deltar i SUF, församlingarna och grenarna som har nytta av medlemmar som har större förmåga att tjäna och bidra, och samhällen som behöver duktiga arbetare för att tillväxa.

”Föreställ dig vilket inflytande programmet har med tanke på alla som påverkas”, säger broder Allen. ”Detta inbegriper dem som donerar pengar till SUF — donatorerna, deras familjer, deras församlingar och grenar — alla välsignas av deras bidrag.”

”Det är möjligt för nästan alla sista dagars heliga att ge något regelbundet till den här fonden och till andra värdiga ändamål”, säger äldste Carmack. ”President Hinckleys inbjudan hjälper både dem som bidrar till SUF som dem som [använder den] för att komma närmare vår Frälsare.”

Fortsatt tillväxt

Profeten Hinckleys profetiska vision av Ständiga utbildningsfonden har uppfyllts allteftersom detta inspirerade program fortsätter att spridas runt hela världen, och det fortsätter att uppfyllas i allt större antal med de donationer som ges och lån som betalas tillbaka, vilket gör det möjligt för en ny generation deltagare att förbättra sig själva och sin situation.

Gå till pef.lds.org för att lära dig mer om Ständiga utbildningsfonden. ■

SLUTNOTER

1. Gordon B. Hinckley, ”Kyrkan går framåt”, *Liahona*, juli 2002, s. 6.
2. Gordon B. Hinckley, ”Kyrkan går framåt”, *Liahona*, juli 2002, s. 6.
3. Gordon B. Hinckley, ”Kyrkan går framåt”, *Liahona*, juli 2002, s. 6.
4. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, s. 62.
5. Gordon B. Hinckley, ”Den ständiga utbildningsfonden”, *Liahona*, juli 2001, s. 62.

Enkättagare efterlyses

Om du någonsin har velat påverka *Liahona* eller *Ensign* och alla miljontals människor som läser budskapen i tidningarna har du chansen nu. Tidningarna efterlyser medlemmar runtom i världen som är viliga att ge feedback och delta i en handfull enkäter på internet varje år. Om du vill delta mejlar du till liahona@ldschurch.org eller ensign@ldschurch.org och skriver ”Magazine Evaluation” på ämnesraden. Volontärerna måste ha tillgång till internet och kunna kommunicera på engelska, portugisiska eller spanska. Dina kommentarer hjälper tidningarna att bättre tillmötesgå behoven hos läsare världen över. ■

Den 400 år gamla bibelversionen King James Version fortsätter att påverka människor i kyrkan idag.

Fyrahundraårsjubileet av Bibeln firas bäst genom att vi studerar mer, säger apostlarna

Det är ingen tillfällighet eller någon slump att vi har Bibeln idag”, menar äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum.¹ Han förklarar att Bibeln finns tack vare lydningen hos rättfärdiga personer som följde maningarna att skriva ner heliga upplevelser och lärdomar, liksom tron och modet hos andra, bland annat översättare, som senare offrade mycket för att ”skydda och bevara” Bibeln.

Den 2 maj 2011 är det 400 år sedan den första utgåvan av bibelversionen King James Version. Runtom i världen firar människorna redan minnet av Bibelns publikation med symposier, evenemang, konserter, taltävlingar med mera. Medlemmarna i de tolv apostlarnas kvorum föreslår ett annat sätt att fira jubileet: Att stärka kärleken till Bibeln genom att studera Frälsarens liv och verksamhet och de forntida profeternas och apostlarnas ord.

”Vi borde verkligen vara

tacksamma för Bibeln”, säger äldste Ballard. Jag älskar Bibeln, dess lärdomar, dess undervisning och dess anda ... Jag älskar det perspektiv och den frid som kommer av att läsa Bibeln.”²

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum håller med. ”Vi älskar och vördar Bibeln”, säger han. ”Den nämns alltid först i den kanon som utgör våra ’standardverk’.”³ Han påminner oss om att återställelsen ägde rum tack vare att Joseph Smith studerade Bibeln och utövade sin tro på löftet i Jakobs brev 1:5 att Gud besvarar våra böner.

Äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kvorum har talat om de händelser som banade vägen för återställelsen och tacksamt nämnt alla som gjort det möjligt att översätta och publicera Bibeln. Tack vare deras arbete blev King James Version tillgänglig för alla att läsa — och tack vare att den var tillgänglig för Joseph Smith återställdes den sanna kyrkan

till jorden. ”Är det att undra på att King James Version är den godkända engelska Bibeln i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga idag?” frågar äldste Hales.⁴

”Vi måste alltid komma ihåg de otaliga martyrer som var medvetna om dess kraft och som gav sitt liv för att vi i dess ord skulle finna vägen till evig lycka och frid i vår himmelske Faders rike”, säger äldste Ballard.⁵

President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kvorum, berättade om en gammal familjebibel där det stod följande på titelsidan: ”Det vackraste bibelexemplaret är det som är tryckt på läsarens hjärta.”⁶ Han fortsätter med följande skriftställe: ”Ni är vårt brev som är skrivet i våra hjärtan, känt och läst av alla människor” (2 Kor 3:2).

Genom att älska Bibeln och veta vad som står i den och i dess åtföljande skriftliga texter kan vi visa vår uppskattning och glädjas åt välsignelserna av evangeliets återställelse.

”Tänk på vilken stor välsignelse det är att vi har Bibeln och ytterligare omkring 900 sidor helig skrift”, säger äldste D. Todd Christofferson. ”Må vi ständigt mätta oss med Kristi ord, som ska tillkännage för oss allt som vi bör göra.”⁷ ■

SLUTNOTER

1. M. Russell Ballard, ”Bibelns underverk”, *Liahona*, maj 2007, s. 80.
2. M. Russell Ballard, *Liahona*, maj 2007, s. 81.
3. Jeffrey R. Holland, ”Mina ord ... upphöra aldrig”, *Liahona*, maj 2008, s. 92.
4. Robert D. Hales, ”Förberedelser för återställelsen och Kristi andra ankomst: Min hand skall vara över dig”, *Liahona*, nov. 2005, s. 90.
5. M. Russell Ballard, *Liahona*, maj 2007, s. 80.
6. Boyd K. Packer, ”Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus”, *Liahona*, jan. 2002, s. 73.
7. D. Todd Christofferson, ”Vi har välsignats med skrifterna”, *Liahona*, maj 2010, s. 35.

Arkitektskiss av templet i Rom

“Varje tempel är ett Guds hus, med samma funktioner och identiska välsignelser och förrättningar”, sade president Thomas S. Monson på söndagens morgonsession. “Templet i Rom är unikt i och med att det byggs i ett av världens mest historiska områden, där de forntida apostlarna Petrus och Paulus predikade Kristi evangelium ... I kommande dagar ska de trofasta i den staden, den eviga staden, få ta emot eviga förrättningar i Guds heliga hus.”

"... jag [vill] dela med er min kärlek till Frälsaren och hans stora försoningsoffer för oss ... Jag tror inte det finns någon som fullständigt kan förstå den fulla betydelsen av det som Kristus gjorde för oss i Getsemane, men jag känner tacksamhet varje dag för hans försoningsoffer för oss", sade president Thomas S. Monson i slutet av den 181:a årliga generalkonferensen. "... Han steg ner under allt för att han skulle kunna rädda allt. Genom att han gjorde det får vi leva bortom det jordiska livet. Han återvann oss från Adams fall. Djupt in i min själ är jag tacksam mot honom. Han lärde oss hur vi ska leva. Han lärde oss hur vi ska dö. Han säkerställde vår frälsning."